ISSN 2241-6021

ΚΟΝΤΡΑ

Ετοιμάζονται τα πρώτα μέτρα της μεταβατικής συμφωνίας

Μια καρατόμηση μεθοδευμένη από το Μαξίμου

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Συνεχίζουν τη στρατηγική συνεργασία με το ναζιστικό σιωνιστικό μόρφωμα

ΣΕΛΙΔΑ 11

Τροπολογίες του υπουργείου Παιδείας

ΣΕΛΙΔΑ 10

Η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου συνεχίζει την πολιτική του αποχαρακτηρισμού δασών και δασικών εκτάσεων

ΣΕΛΙΔΑ 13

Ελεύθερο εμπόριο ή λυσσαλέος ανταγωνισμός;

ΣΕΛΙΔΑ 4

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ | αρ. φύλλου 820 - 2 Μάη 2015 | www.eksegersi.gr

1η ΜΑΗ

ΚΑΤΩ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Οχι άλλο κάτω από ξένες σημαίες

Πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης

Scripta...Verba...

Αυτό το χρέος μόνο με μια βαθιά διαγραφή στο μεγαλύτερο μέρος του μπορεί να αντιμετωπιστεί και να καταστεί βιώσιμο.

Παναγιώτης Λαφαζάνης

Που παραμένει στην κυβέρνηση, μολονότι αυτή έχει επισήμως εγκαταλείψει το αίτημα για διαγραφή χρέους και μιλά μόνο για αναδιάρθρωση, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στην απόφαση του Eurogroup το Νοέμβρη του 2012.

Είναι φυσικό η κυβέρνηση μετά τον συμβιβασμό να υποστηρίξει ότι υπέγραψε την καλύτερη δυνατή συμφωνία ύστερα από σκληρές διαπραγματεύσεις και η αντιπολίτευση να την επικρίνει ότι υπέγραψε ένα νέο Μνημόνιο. Αυτό συμβαίνει ούτως ή άλλως όταν –δυστυχώς- δεν υπάρχουν συναινέσεις.

Τηλέμαχος Χυτήρης

Σαράντα χρόνια φούρναρης, έχουν δει τα μάτια μου...

Ολοι μοιάζουν να ενθαρρύνουν τους καλλιτέχνες να ζωγραφίσουν ό,τι θέλουν και εντελώς προκλητικά το παρουσιάζουν ως ελευθερία της έκφρασης. Αλλά δεν είναι πάντα έτσι. Στη Δανία υπάρχουν ακροδεξιοί που θέλουν να εξοργίσουν και να ταπεινώσουν τους μουσουλμάνους.

Λαρς φον Τρίερ

Αλλος ένας που... δεν αντιλαμβάνεται την «ελευθερία της έκφρασης».

Θα ήθελα στα 100 του χρόνια να διευθύνει εκείνος το «Αξιον Εστί». Και να το τραγουδήσω. Θέλω να τον δω, να του φιλήσω το χέρι και τίποτα άλλο.

Σάκης Ρουβάς

Εξόχως... αντιμνημονιακά και... εθνικοανεξαρτησιακά όλ' αυτά. Αναμένουμε τη στιγμή.

Ελπίζω ο κ. Βαρουφάκης να έλαβε το μήνυμα που του έστειλε χθες το Eurogroup.

Χανς Γκέοργκ Σέλινγκ

Η Αυστρία δεν βοηθάει υποτίθεται την ελληνική κυβέρνηση στη διαπραγμάτευση, ειδικά μετά το ταξίδι Τσίπρα στη Βιέννη και τις συνομιλίες με τον καγκελάριό της;

Υπερβήκαμε προκαταλήψεις που δυσκόλευαν τον διάλογο. Τώρα έχουμε όλοι μια καλύτερη αίσθηση των πραγματικών διαφορών και των δυνατών συγκλίσεων (...) Ως αποτέλεσμα αυτών των μετατοπίσεων, η ως τώρα κυρίαρχη αντίθεση Μνημόνιο-Αντιμνημόνιο βαθμιαία αντικαθιστάται από νέες αντιθέσεις με βάση το κοινωνικό, το θεσμικό και το παραγωγικό πρόβλημα της χώρας.

Γιάννης Δραγασάκης

Αν αυτό σας «μυρίζει» επικείμενη συμφωνία με τους δανειστές, δεν κάνετε λάθος. Ο αντιπρόεδρος την ήθελε πιο νωρίς, άλλωστε.

ΡΙΠΕΣ

◆ Συμπάσχουμε, φυσικά ◆ Ο Μπαρουφάκης έχει εγκαίρως υιοθετηθεί από τη στήλη, γι' αυτό και κάθε κακόβουλο σχόλιο σε βάρος του είναι σαν να σκίζει αυτή τη μικρή γωνιά της εφημερίδας μας ◆ Και βέβαια, σιχαινόμαστε εκείνους που ειρωνεύονται την αναφορά του στον Ρούσβελτ ◆ Με ποιον θέλατε να συγκρίνει τον εαυτό της μια μεγαλοφυΐα σαν τον Γιάνη (με ένα νι), με κάναν παρακατιανό; ◆ Αμ' οι άλλοι, που ενοχλούνται επειδή δεν πήγε να δειπνήσει με τους υπουργούς του Eurogroup; ◆ Αφού τους βαριέται τους ξενέρωτους, ρε, γιατί να δειπνήσει μαζί τους; ◆ Ασε που ο Γιάννης (με ένα νι) προτιμά τα λαϊκά ταβερνάκια με παρέα φίλους ◆ Και να μην ακούω σαχλαμάρες σαν του Ρόιτερς, ότι «έμεινε στο ξενοδοχείο και μετά τριγυρνούσε μόνος του μέσα στο σούρουπο» ◆ Οπως είπε και ο Γιάνης (με ένα νι) «προτίμησε να δειπνήσει με φίλους και συνεργάτες και πέρασε και πολύ καλά» ◆ Ο Γκάλμπρεϊθ, πάντως, έδειξε καλά αντανακλαστικά ◆ «Ποιος είναι αυτός ο Ντεϊσελμπλούμ» που χαρακτηρίζει τον Μπαρουφάκη ερασιτέχνη; ◆ Ας τον ενημερώσει κάποιος κατεπειγόντως, please, μην μένει με την απορία κοτζαμάν καθηγητής ◆ «Δεν είναι παρά πολιτικοί που ενδιαφέρονται μόνο για το προσωπικό τους συμφέρον», συνέχισε ο κύριος καθηγητής του Τέξας ◆ Ο οποίος, αν δεν το θυμάστε, είχε χρηματίσει και σύμβουλος του Γιωργάκη ◆ Πάντα ανιδιοτελώς, πάντοτε αμισθί ◆ Ο (δεξιός και πρώην βιομήχανος) πεθερός Μπαρουφάκη, πάντως, συνεχίζει το δικό του βιολί ◆ Με επιστολές στην «Καθημερινή» την πέφτει στον Τσίπρα και του ζητάει να ξεφορτωθεί την αριστερή πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ ◆ Η πλάκα είναι πως σύντομα θα αυτοτοποθετηθεί σ' αυτή την πτέρυγα ο γαμπρός του ◆ Οταν ο Τσίπρας κρίνει ότι ήγγικεν η ώρα για το ξωπέταγμά του από την κυβέρνηση ◆ Πριν τον Ρουβά, Θεοδωράκη έχουν τραγουδήσει ο Ρέμος και μια α(η)δός πίστας της οποίας μας διαφεύγει το όνομα ◆ Για ν' αποδίδουμε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι ◆ Ασε που ο Σάκης δήλωσε πως άμα δει τον Μίκη θα του φιλήσει το χέρι ◆ Στέλεχος του Μαξίμου παρομοίαζε τον Μπαρουφάκη με τη γυναίκα του πρωτομάστορα που έπρεπε να θυσιαστεί για να θεμελιωθεί το γεφύρι της Αρτας ◆ Κάνουν και χιουμοράκι τα Τσιπράκια ◆ Ο Σαμαράς ζήτησε συγνώμη για τη θετική ψήφο της ΝΔ στην εκλογή της Κωνσταντοπούλου ◆ Στην πραγματικότητα, γελάνε και τα μουστάκια που δεν έχει με τη γκάφα του Τσίπρα ◆ Ούτε παραγγελία να την είχαν κάνει ΝΔ και ΠΑΣΟΚ τη Ζωΐτσα ◆ «Πόσων χρονών είσαι παλικάρι μου;» ◆ Σε ρόλο ελεεινού σοφού γέρου, ο Αρ. Μπαλτάς, πήρε πληρωμένη απάντηση από τον φοιτητή που προσπάθησε να «ταπώσει» ◆ «Αφήστε αυτό το πατερναλιστικό ύφος» ◆ Του χρειαζόταν του ξεσκολισμένου ευρωρεβιζιόνα ◆ Ο αντιπρόεδρος Αλέξης (Μητρόπουλος) έβγαλε το άχτι του κατά της απουσιάζουσας προέδρου Ζωής (Κωνσταντοπούλου) ◆ «Θα έρθει από Δευτέρα και θα γελάτε» ◆ Αναμένεται το αντιχτύπημα της προέδρου, που έχει μνησικακία καμήλας ◆ Σιγά τα αίματα, ρε Βούτση ◆ «Ξέρω εγώ να χτυπάω, ρε μαλάκα», είπε (με ανοιχτό το μικρόφωνο) στον Φλαμπουράρη, καμαρώνοντας για την ομιλία του ◆ Οι ξεφτίλες έκαναν θέμα το (θεμιτό μεταξύ φίλων) «ρε μαλάκα» και όχι την ουσία ◆ Αποκάλεσε τους βουλευτές της αντιπολίτευσης «εκπροσώπους των δανειστών» και το θεώρησε ιστορικής σημασίας χτύπημα ◆

επί του πιεστηρίου

Το πρόβλημα, κύριοι και κυρίες της Αριστερής Πλατφόρμας, δεν είναι αν ο Λαφαζάνης έκανε πράγματι βαθιά υπόκλιση στον Μίλερ της Gazprom ή αν το σχετικό «ενσταντανέ» είναι προϊόν μονταζιέρας. Το πρόβλημα είναι η επί της ουσίας υπόκλιση στο ρωσικό ιμπεριαλισμό και η καλλιέργεια ελπίδων για υπογραφή συμφωνίας που θα συνοδεύεται από προκαταβολή 3-5 δισ. , η οποία θα κάνει τους δανειστές να υποχωρήσουν αμέσως από τις απαιτήσεις τους, για να μη χάσουν την πολύφερνη νύφη Ελλάδα. Αυτά καλλιεργούσε με συνεντεύξεις του ο επικεφαλής σας, αυτά εκλαϊκεύατε στην ιστοσελίδα σας, αυτά διαψεύστηκαν οικτρά. Και γι' αυτά δεν είπατε κουβέντα, μόνο ασχολείστε με τις ρεβεράντζες του Παναγιώτη στον Αλεξέι.

Τι άγχος κι αυτό των υπαλλήλων στο Γραφείο Τύπου του Μπαρουφάκη. Σε καθημερινή βάση πρέπει να διαψεύδουν ή να δίνουν διευκρινίσεις σχετικά με δημοσιεύματα που αφορούν δηλώσεις ή συνεντεύξεις του αφεντικού τους, που είναι... ο πιο παρεξηγημένος άνθρωπος στον κόσμο. Στο πλαίσιο αυτής της ενασχόλησής τους, εξέδωσαν δελτίο Τύπου για να διευκρινίσουν μπαρουφολογίες στο γαλλικό περιοδικό Philosophie. Και σ' ένα εικοσάλεπτο αναγκάστηκαν να στείλουν «ενημερωτικό» για να παρακαλέσουν το προηγούμενο δελτίο Τύπου να θεωρηθεί ως «άτυπη ενημέρωση» και όχι ως επίσημο δελτίο Τύπου του υπουργείου.

Γιατί όλη αυτή η αναστάτωση; Διότι έγραφαν πως ο υπουργός είπε «πως, αν οι εταίροι και οι θεσμοί επιμείνουν σε περισσότερη λιτότητα σε μια χώρα που ήδη έχει υποστεί τεράστιες απώλειες από την μεγαλύτερη λιτότητα στην οικονομική ιστορία, τότε η κυβέρνηση θα απαντήσει σθεναρά ΟΧΙ. Κι αν μας απειλήσουν με εξωθεσμικές κινήσεις που θα διακινδυνεύσουν τη θέση της Ελλάδας στην Ευρωζώνη, τότε πράττουν εναντίον των συμφερόντων της Ευρώπης». Ανεπισήμως μπαρουφόμαγκας, επισήμως απλώς Μπαρουφάκης! Πραγματική παιδική χαρά...

«Λυπάμαι για ό,τι συνέβη. Εκ μέρους της αμερικανικής κυβέρνησης θέλω να ζητήσω την πιο ειλικρινή συγνώμη από τις οικογένειες». Η κάλπικη συγνώμη του Ομπάμα δε θα είχε καν διατυπωθεί, αν ανάμεσα στις «παράπλευρες απώλειες» ενός βομβαρδισμού στα σύνορα Πακιστάν-Αφγανιστάν δεν υπήρχαν και δύο Δυτικοί, ένας Αμερικανός και ένας Ιταλός. Αν τα θύματα ήταν μόνο Αφγανοί, όπως τόσες φορές συνέβη (ακόμη και σε γάμους και πανηγύρια, που εκλήφθηκαν ως συνάξεις των Ταλιμπάν και της Αλ-Κάιντα!), δε θα υπήρχε η ανάγκη να δώσει το συγκεκριμένο σόου συγνώμης ο Ομπάμα, ούτε να χύσουν τόνους μελάνης οι αρθρογράφοι των ανά τον κόσμο αστικών εφημερίδων για να εξάρουν τη φόρτιση και τη συντριβή του αμερικανού προέδρου. Συνέβη, φυσικά, και στον ελληνικό Τύπο. Αυτόν τον ίδιο Τύπο που όταν ο Δημήτρης Κουφοντίνας, στην πρώτη δίκη της 17Ν, σηκώθηκε μπροστά από τη μάνα του Αξαρλιάν και της ζήτησε ειλικρινά συγγνώμη για το θάνατο του γιου της, έπεσε να καταξεσκίσει τον επαναστάτη.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Το κλίμα ήταν έντονο. Αυτά που βλέπω περί φραστικών επιθέσεων εναντίον μου δεν ισχύουν. Δεν υπάρχουν μαχαιριές σε προσωπικό επίπεδο.

Ατυπη ενημέρωση υπουργείου Οικονομικών

Οσον αφορά στο χθεσινό δείπνο, επειδή ο κ. Βαρουφάκης δεν μπορεί τα βαρετά δείπνα προτίμησε την παρέα φίλων και συνεργατών του και πέρασε πολύ καλύτερα.

Κύκλοι του υπουργού Οικονομικών

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

2/5: Παγκόσμια ημέρα bloggers 2/5/1977: Βόμβα στο κτίριο Σκαλιστήρη, απόπειρα εμπρησμού κτιρίου Μποδοσάκη (ΕΛΑ) 2/5/1991: Ρουκέτα κατά ΔΕΗ Αγίων Αναργύρων (17Ν) 3/5: Ημέρα ελευθερίας Τύπου, ημέρα ηλίου, ημέρα τούμπας **3/5/1886: Πυρ αστυνομίας κατά εργατών, έξι νεκροί (Σικάγο)** 3/5/1981: Ανατίναξη αυτοκινήτου α΄ γραμματέα αμερικανικής πρεσβείας, βόμβες σε γραμμές τρένου πολυεθνικών και σε αυτοκίνητό τους (ΕΛΑ) 3/5/2004: Τριπλή βομβιστική επίθεση Επαναστατικού Αγώνα στο ΑΤ Καλλιθέας 4/5: Ημέρα για νομιμοποίηση κάνναβης, ημέρα πυροσβεστών, ημέρα πολέμου άστρων, Ολλανδία: Ημέρα μνήμης νεκρών β΄ παγκοσμίου πολέμου, Τορίνο: Ημέρα ιεράς σινδόνης **4/5/1886: Βόμβα σκοτώνει επτά αστυνομικούς και τραυματίζει 66, εκατοντάδες νεκροί-τραυματίες εργάτες, σύλληψη οκτώ ως πρωταίτιων (Σικάγο)** 4/5/1970: Διαμαρτυρία κατά Βιετνάμ στο πανεπιστήμιου Kent (Ohio), τέσσερις νεκροί, έντεκα τραυματίες 5/5: Ημέρα γέλιου, ημέρα μαιών, ημέρα πορτογαλόφωνου πολιτισμού, Ιαπωνία: Ημέρα παιδιών, Αιθιοπία: Ημέρα νίκης **5/5/1981: Θάνατος Μπόμπι Σαντς (IRA) μετά από 55ήμερη απεργία πείνας** 5/5/1999: Τρεις ρουκέτες κατά τραπεζών (17Ν) 5/5/2010: Νεκροί τρεις τραπεζοϋπάλληλοι (Αθήνα) από μολότοφ σε απεργιακή διαδήλωση 6/5: Ημέρα κατά δίαιτας, ημέρα οδικής ασφάλειας, Βουλγαρία: Ημέρα βοσκών, Δανία: Ημέρα προσευχής, Λίβανος: Ημέρα μαρτύρων 6/5/1968: Οδοφράγματα, συγκρούσεις, 945 τραυματίες, 422 συλλήψεις (Γαλλία) 6/5/1985: Εκτελούνται δύο συνοδοί χρηματαποστολής (Αντικρατική Πάλη) 7/5: Ημέρα κατά άσθματος, Σκωτία: Ημέρα άνοιξης 7/5/1991: Δύο ρουκέτες κατά γραφείων «Siemens» (17Ν) 7/5/1999: Βόμβα στο σπίτι Ολλανδού πρέσβη (17Ν) 8/5: Ημέρα ερυθρού σταυρού-ημισελήνου, ημέρα μεσογειακής αναιμίας, ώρα μνήμης-συμφιλίωσης νεκρών β΄ παγκοσμίου πολέμου **8/5/1936: Απεργία εργατών (Θεσσαλονίκη), δώδεκα νεκροί, 282 τραυματίες** 8/5/1981: Βόμβες σε αγορανομία Αθηνών, τμήμα αλλοδαπών και υποδιεύθυνση τροχαίας (ΕΛΑ) 8/5/1989: Απόπειρα κατά πρώην υπουργού Γιώργου Πέτσου (17Ν).

Ο ΣΥΡΙΖΑ ετοιμάζει την άμυνά του

Μέρες πριν αποφασιστεί η «κατάψυξη» του Μπαρουφάκη, είχε διαφανεί πως ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει περιθώριο να συνεχίσει το σίριαλ «σκληρή διαπραγμάτευση» και πως θα βάδιζε ολοταχώς στην υπογραφή μιας συμφωνίας με τους δανειστές, η οποία θα περιέχει και οδυνηρά μέτρα. Η ασφαλέστερη ένδειξη γι' αυτό ήταν η εφαρμογή του δόγματος «η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση» απέναντι στην αντιπολίτευση, η οποία έδειξε να αιφνιδιάζεται όταν απ' όλες τις πλευρές του ΣΥΡΙΖΑ άρχισε να δέχεται επιθέσεις, κυρίως μέσα στη Βουλή, ότι λειτουργεί σαν πέμπτη φάλαγγα των δανειστών, των οποίων τα συμφέροντα εξυπηρετεί.

Το «έτσι ξέρω να χτυπάω εγώ, ρε μαλάκα», που με ανοιχτό το μικρόφωνο είπε ο Βούτσης στον Φλαμπουράρη, σηματοδότησε με χαρακτηριστικό τρόπο τη νέα τακτική του ΣΥΡΙΖΑ. Τόσο χαρακτηριστικό που ν' αφήνει ανοιχτό το ερώτημα μήπως ο Βούτσης άφησε σκόπιμα ανοιχτό το μικρόφωνό του για να περάσει το μήνυμα στην αντιπολίτευση. Το φαινόμενο επαναλήφθηκε με τον Παππά, στη συζήτηση για το νομοσχέδιο της ΕΡΤ, νομοσχέδιο άσχετο με την υπό εξέλιξη διαπραγμάτευση κυβέρνησης-δανειστών. Αρπαξε την ευκαιρία, εξαιτίας των κραυγών της αντιπολίτευσης, για να την κατηγορήσει ως «ντουντούκα των δανειστών», προκαλώντας επεισόδιο με τη Βούλτεψη που δεν ήθελε και πολύ για να «τσιμπήσει». Την ίδια τακτική ακολουθούν τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και στα τηλεπαράθυρα. Ανάλογα με το πόσο επιθετικό και εριστικό στιλ έχει κάθε στέλεχος, ανεβάζει και τους τόνους των επιθέσεων ενάντια στην αντιπολίτευση (σε πρωταθλητή αναδεικνύεται ο Φίλης).

Γιατί αισθάνεται την ανάγκη ο ΣΥΡΙΖΑ να οργανώσει **ειδικά τώρα** αυτή την επίθεση κατά της αντιπολίτευσης; Γιατί δεν ακολουθούσε την ίδια τακτική το προηγούμενο διάστημα, που η τακτική της αντιπολίτευσης ήταν η ίδια; Γιατί περιλαμβάνει πλέον στην «πέμπτη φάλαγγα» και το Ποτάμι, που όλον αυτόν τον καιρό φρόντιζε να διαχωρίζεται από ΝΔ και ΠΑΣΟΚ και να δηλώνει ότι στηρίζει τη διαπραγματευτική προσπάθεια της κυβέρνησης, προειδοποιώντας βέβαια ότι αυτή δεν πρέπει να οδηγήσει σε ρήξη με την ΕΕ;

Θα μπορούσε να πει κανείς πως ο ΣΥΡΙΖΑ φοβάται σύμπηξη «ευρωπαϊκού μετώπου» μεταξύ ΝΔ, Ποταμιού και ΠΑΣΟΚ, ενόψει πρόωρων εκλογών. Ομως, τις πρόωρες εκλογές τις απέκλεισε με τον πιο επίσημο τρόπο ο Τσίπρας, ενώ ούτε το «ευρωπαϊκό μέτωπο» συγκεντρώνει πιθανότητες σύμπηξής του, όπως μπορεί να διαπιστώσει ακόμη και ένας σχετικά άπειρος στην πολιτική ίντριγκα. Στην πραγματικότητα, ο ΣΥΡΙΖΑ ετοιμάζει την άμυνά του έναντι των πυρών που θα δεχτεί από την αντιπολίτευση μόλις υπογράψει την πρώτη συμφωνία με τους δανειστές. Δημιουργεί ένα κλίμα αποπροσανατολισμού και στρέφει τη δημόσια συζήτηση στη συμπεριφορά της αντιπολίτευσης, για να συζητηθεί όσο γίνεται λιγότερο η συμπεριφορά της κυβέρνησης και ν' αδυνατίσει η κριτική που θα δεχτεί από τα δεξιά.

Τι περιεχόμενο θα έχει αυτή η κριτική; Ο ΣΥΡΙΖΑ θα κατηγορηθεί ότι έκανε κολπάκια στη διαπραγμάτευση και ότι συμπεριφέρθηκε ανεύθυνα, με αποτέλεσμα να εξοργίσει τους δανειστές και να χαθεί έτσι ένα τρίμηνο, στη διάρκεια του οποίου η οικονομία βυθίστηκε ξανά στην ύφεση, ενώ σε αντάλλαγμα δεν κερδήθηκε τίποτα το ουσιαστικό σε επίπεδο διαπραγμάτευσης. Καταγγέλλοντας την αντιπολίτευση ως «πέμπτη φάλαγγα των δανειστών», ο ΣΥΡΙΖΑ θα προσπαθήσει να υπερασπιστεί τη συμφωνία ως αναγκαίο κακό, που θα ήταν ακόμη χειρότερο αν δεν έκανε τη «σκληρή διαπραγμάτευση» ή αν η χώρα διοικούνταν από την «προσκυνημένη πέμπτη φάλαγγα».

Πόσο αποτελεσματική μπορεί να είναι αυτή η τακτική; Με δεδομένο ότι ΝΔ και ΠΑΣΟΚ είναι εντελώς ξεφτιλισμένα κόμματα, ενώ το Ποτάμι εμφανίζεται ως η πιο γερμανόφιλη δύναμη της χώρας, ο ΣΥΡΙΖΑ θεωρεί ότι μπορεί να πετύχει μια σχετική συσπείρωση, χωρίς να χάσει μεμιάς το πολιτικό κεφάλαιο που κέρδισε την περίοδο που βρισκόταν στην αντιπολίτευση. Ομως, αυτό δεν μπορεί να τον πάει μακριά. Η πολιτική γοητεία και η ξεφτίλα των πολιτικών αντιπάλων δεν μπορεί να πάει μακριά μια κυβέρνηση, όταν επί της ουσίας συνεχίζει την πολιτική των ξεφτιλισμένων που κλήθηκε να αντικαταστήσει. Τότε, αυτοί οι ξεφτιλισμένοι θ' αρχίσουν ν' αποκτούν και πάλι εικόνα ελπίδας στα μάτια του (ξανά εξαπατημένου) λαού.

Οι φυγόκεντρες δυνάμεις κυριαρχούν στην αντιπολίτευση

Καμιά τύχη δε φαίνεται να έχει το σενάριο ενός συνασπισμού της δεξιο-κεντρώας «ευρωπαϊκής αντιπολίτευσης», που προσπαθεί να πλασάρει ο Σαμαράς. Περισσότερο ως εργαλείο αυτοσυντήρησης του ίδιου του Σαμαρά χρησιμοποιείται, παρά ως μια ρεαλιστική και κοντοπρόθεσμα πραγματοποιήσιμη πολιτική πρόταση.

Ο Σαμαράς δοκίμασε να οργανώσει συνάντηση του ίδιου με τον Βενιζέλο και τον Θεοδωράκη, για να συντονίσουν τον αντιπολιτευτικό τους βηματισμό ενάντια στην «ανεύθυνη» κυβέρνηση που «θέτει σε κίνδυνο τη θέση της χώρας μας στην ΕΕ και στο ευρώ». Το δοκίμασε στο φόρτε της πρώτης φάσης της διαπραγμάτευσης της κυβέρνησης, πριν τη συμφωνία της 20ής Φλεβάρη, και εισέπραξε μια δημόσια άρνηση από το Ποτάμι (ο Θεοδωράκης επέλεξε να επισκεφτεί τον Τσίπρα στο Μαξίμου και να του εκφράσει διαθεσιμότητα για στήριξη της κυβέρνησης) και μια σιωπηλή (αλλά εξίσου ηχηρή) άρνηση από το ΠΑΣΟΚ.

Βενιζέλος και Θεοδωράκης τελικά επιβεβαιώθηκαν, γιατί η συμφωνία της 20ής Φλεβάρη διέλυσε την προπαγάνδα περί στρατηγικής Grexit, που δήθεν εφαρμόζει ο ΣΥΡΙΖΑ. Αν Θεοδωράκης και Βενιζέλος ακολουθούσαν τον Σαμαρά, θα βρίσκονταν εκτεθειμένοι και δε θα μπορούσαν στη συνέχεια να αρθρώσουν καμιά κριτική κατά του ΣΥΡΙΖΑ, γιατί θ' αντιμετώπιζαν την κατηγορία ότι καταστροφολογούν σκόπιμα, υπονομεύοντας τη διαπραγματευτική θέση της κυβέρνησης.

Ο Σαμαράς επανήλθε, όχι με δημόσια πρόσκληση αλλά με διοχέτευση απόψεων στους δημοσιογράφους που καλύπτουν το ρεπορτάζ της ΝΔ, όταν η διαπραγμάτευση ξανασκάλωσε και από μεριάς διάφορων συριζαίων (όχι του Τσίπρα και του στενού επιτελείου του Μαξίμου) άρχισαν να πέφτουν στην πιάτσα απειλές περί ρήξης με τους δανειστές και προσφυγής στο λαό. Θεοδωράκης και Βενιζέλος, μολονότι και οι ίδιοι ανέβασαν τους τόνους της κριτικής προς την κυβέρνηση (πάντα από τα δεξιά), έδειξαν πλήρη αδιαφορία για την πρόταση Σαμαρά.

Ο Θεοδωράκης φρόντισε να ακουστεί από τα αστικά ΜΜΕ η άποψή του, ότι το Ποτάμι δεν έχει κανένα λόγο να αναζητήσει πολιτική συνεργασία με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, γιατί τότε θα αρνηθεί το λόγο της δημιουργίας του και θα γίνει ένα με τα παλιά κόμματα τα οποία ως τώρα κατήγγειλε. Απόλυτα λογικό από τη μεριά του. Σαμαράς και Βενιζέλος καταποντίστηκαν στις τελευταίες εκλογές, το Ποτάμι κατάφερε να επιβιώσει μια χαρά (έστω κι αν δεν κατάφερε να πάρει την τρίτη θέση, που την πήραν οι νεοναζί) και στην προοπτική της αποδυνάμωσης του ΣΥΡΙΖΑ έχει μέλλον μόνο στην περίπτωση που δεν ταυτιστεί με τους Σαμαρά-Βενιζέλο. Αλλωστε, έχει δηλώσει διαθέσιμος για συμμετοχή στην κυβέρνηση Τσίπρα, στο βαθμό που υπάρχουν αναταράξεις στη συγκυβέρνηση με τους ΑΝΕΛ.

Ο Βενιζέλος, από την άλλη, έχει το δικό του πρόβλημα. Ψάχνει να βρει τρόπο να μην φύγει από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Αυτό μπορεί να γίνει αν μπορέσει να δημιουργήσει ένα άλλο σχήμα, ευρύτερο από το ΠΑΣΟΚ, το οποίο δε θα περιέχει το ΠΑΣΟΚ ως συστατικό του στοιχείο (όπως συνέβη με την Ελιά και τη Δημοκρατική Παράταξη). Πρόσφατα συναντήθηκε με τη Διαμαντοπούλου, τύποις για να συζητήσουν για το νομοσχέδιο Μπαλτά, ουσιαστικά όμως για να συζητήσουν για τη δημιουργία ενός νέου κόμματος. Η Διαμαντοπούλου κρίνει πως έμεινε πολύ καιρό εκτός ενεργής πολιτικής και πως είναι καιρός να λειτουργήσει ως συνδετικός κρίκος για τη δημιουργία ενός νέου κόμματος, στο οποίο ο Βενιζέλος θα σύρει το ΠΑΣΟΚ, ενώ γίνεται λόγος ακόμη και για βουλευτές της ΝΔ, που δε γουστάρουν τον Σαμαρά, και για βουλευτές του Ποταμιού, που δε γουστάρουν τον καισαρισμό του Θεοδωράκη.

Φυσικά, οι άλλοι Πασόκοι δε θα μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια, αφήνοντας τον Μπένι ελεύθερο να κάνει το παιχνίδι της δικής του επιβίωσης, εμφανιζόμενος κάποια στιγμή ακόμη και ως... μεταβατικός πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ μέχρι τη δημιουργία του νέου κόμματος. Ηδη, η Φώφη φωνάζει «καμιά αναβολή του συνεδρίου», Λοβέρδος και Κωνσταντινόπουλος ξινίζουν τα μούτρα όταν ακούνε για αναβολή, ενώ ο Σκανδαλίδης θα ήθελε τον εαυτό του στο ρόλο ενός μεταβατικού προέδρου, για να παραδώσει μετά τη σκυτάλη στο πουλέν του, τον Ανδρουλάκη.

Στην αντιπολίτευση, λοιπόν, οι φυγόκεντρες δυνάμεις είναι περισσότερες και απείρως πιο ισχυρές από τις κεντρομόλες.

Συνταγματικές ακροβασίες

Αν ένας φοιτητής, την περίοδο που ο Μπένι ήταν καθηγητής συνταγματικού δικαίου στη Νομική του ΑΠΘ, έγραφε σε εξετάσεις αυτά που ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ εξέθεσε με το γνωστό του στόμφο από το βήμα της Βουλής, ο καθηγητής Μπένι μετά βίας θα του έβαζε 3. Μπροστά στον τρόμο του μη τυχόν και ο Τσίπρας πάει σε εκλογές και το ΠΑΣΟΚ δεν καταφέρει ούτε να μπει στη Βουλή, ο Μπένι έκανε τέτοιες συνταγματικές ακροβασίες που δε θα τις έκανε όχι πρωτοετής φοιτητής αλλά ούτε κάποιος που ξεφυλλίζει απλώς το σύνταγμα.

Σύμφωνα με τον Μπένι, εκλογές δεν μπορεί να γίνουν πριν περάσει ένας χρόνος, διότι η σημερινή Βουλή προήλθε από διάλυση της προηγούμενης. Αν η κυβέρνηση θέλει εκλογές, τότε -σύμφωνα με τις συνταγματικές ακροβασίες του Μπένι- θα πρέπει να ακολουθηθεί η διαδικασία των διερευνητικών εντολών και αν αυτή δεν τελεσφορήσει και δεν τελεσφορήσει επίσης ο σχηματισμός κυβέρνησης απ' όλα τα κόμματα της Βουλής, ο πρόεδρος της Δημοκρατίας αναθέτει σ' έναν από τους προέδρους των ανώτατων δικαστηρίων (ΣτΕ, Αρειος Πάγος, Ελεγκτικό Συνέδριο) το σχηματισμό υπηρεσιακής κυβέρνησης για να διενεργήσει εκλογές.

Η παράγραφος 4 του άρθρου 41 του Συντάγματος προβλέπει ότι η Βουλή που εκλέχτηκε μετά τη διάλυση της προηγούμενης δεν μπορεί να διαλυθεί πριν περάσει ένα έτος αφότου άρχισε τις εργασίες της. Πότε όμως; Οταν η προηγούμενη Βουλή διαλύθηκε με πρόταση της κυβέρνησης, για ανανέωση της λαϊκής εντολής προκειμένου να αντιμετωπιστεί εθνικό θέμα εξαιρετικής σημασίας (παράγραφος 2 του άρθρου 41). Ομως, η προηγούμενη Βουλή δε διαλύθηκε με πρόταση της κυβέρνησης για να αντιμετωπιστεί εθνικό θέμα εξαιρετικής σημασίας. Διαλύθηκε λόγω αδυναμίας της να εκλέξει πρόεδρο της Δημοκρατίας και επομένως δεν εντάσσεται στην απαγόρευση του άρθρου 41.

Ο Τσίπρας μπορεί να πάει στον πρόεδρο της Δημοκρατίας και να ζητήσει διάλυση της Βουλής προκειμένου να αντιμετωπιστεί εθνικό θέμα εξαιρετικής σημασίας και τις εκλογές θα τις διεξάγει η σημερινή κυβέρνηση (αλλάζοντας δυο-τρεις υπουργούς, όπως εθιμικά συμβαίνει). Η επόμενη Βουλή πλέον θα υπάγεται στους περιορισμούς που αναφέρει ο Βενιζέλος. Μάλιστα, αν ο Τσίπρας ζητήσει διάλυση της Βουλής για να υπογράψει ή να μην υπογράψει νέα δανειακή σύμβαση ή νέο Μνημόνιο, θα είναι όχι μόνο τυπικά αλλά και ουσιαστικά εντάξει. Θα έχει πράγματι ένα θέμα που μπορεί να θεωρηθεί «εθνικό θέμα εξαιρετικής σημασίας» και δε θα επινοήσει ένα τέτοιο θέμα, όπως έχουν κάνει **όλες** οι κυβερνήσεις που μέχρι τώρα έκαναν πρόωρες εκλογές (αιφνιδιαστικά ή όχι).

Το αν θα το κάνει ο Τσίπρας δεν μπορούμε να το πούμε, γιατί οι σχετικές πληροφορίες προέρχονται είτε από δηλώσεις συριζαίων που δεν παίζουν κανένα ρόλο στα κέντρα αποφάσεων είτε από τη «μονταζιέρα» του Μαξίμου, που παίζει παιχνίδια προπαγάνδας και αποπροσανατολισμού, στο πλαίσιο του σόου «σκληρή διαπραγμάτευση». Αν, όμως, ο Τσίπρας αποφασίσει να πάει σε εκλογές, τότε θα τις κάνει ο ίδιος με όλο τον κρατικό μηχανισμό στη διάθεσή του. Οι συνταγματολογικές παπαριές του Μπένι δεν έχουν καμιά τύχη.

Περασμένα μεγαλεία

Συνάντηση με τον πρόεδρο του Ευρωκοινοβούλιου και ευρωενωσιακό παρελασιάρχη Μάρτιν Σουλτς, συνάντηση με τον πρόεδρο της Συμμαχίας των Φιλελεύθερων-Δημοκρατών Γκι Φερχόφστατ, συνάντηση με τον επικεφαλής της Προοδευτικής Συμμαχίας των Σοσιαλιστών και Δημοκρατών Τζιάνι Πανέλα. Ενα άνευ πολιτικής σημασίας ταξίδι στο Στρασβούργο έκανε την περασμένη Τετάρτη ο Σαμαράς και κανόνισε να συναντηθεί με τους επικεφαλής των τριών μεγαλύτερων ομάδων του Ευρωκοινοβούλιου.

Ξεκινά από την Ευρώπη τη συγκρότηση του ευρωπαϊκού μετώπου στην Ελλάδα, λένε οι άνθρωποι της Συγγρού, που φέρουν βαρέως το γεγονός ότι Βενιζέλος και Θεοδωράκης (οι ευρωβουλευτές τους συμμετέχουν στην ομάδα που συντονίζει ο Πανέλα) δεν τείνουν ευήκοον ους στα συνεχή προσκλητήρια του Σαμαρά να συγκροτήσουν ενιαίο μέτωπο της «ευρωπαϊκής αντιπολίτευσης». Οποιος, όμως, γνωρίζει στοιχειωδώς τα της ευρωπαϊκής πολιτικής δεν μπορεί να πιστέψει τέτοιες παπαριές. Ο Πανέλα είναι μια ασήμαντη πολιτική προσωπικότητα, που δεν μπορεί να παίξει κανένα ρόλο σε ζητήματα επηρεασμού κομμάτων σε οποιαδήποτε χώρα. Ενας απλός γραφειοκράτης συντονιστής είναι. Οσο για τον Φερχόφστατ, είναι πια τόσο ξεπεσμένος που δεν μπορεί να παίξει κανένα ρόλο. Και δε θεωρούμε τον Σαμαρά τόσο αφελή ώστε να πιστεύει πως ο παλαίμαχος βέλγος νεοφιλελεύθερος θα δώσει «γραμμή» στη φίλη του Ντόρα Μπακογιάννη να στοιχηθεί πίσω από τον Σαμαρά.

Αρα, ο μόνος λόγος του ταξιδιού και των συναντήσεων είναι η ενίσχυση του πολιτικού προφίλ του Σαμαρά ως ηγέτη ευρωπαϊκού βεληνεκούς. Αυτό, όμως, αφορά μόνο το εσωτερικό της ΝΔ.

Ελεύθερο εμπόριο ή λυσσαλέος ανταγωνισμός;

Τι είναι τελικά η περίφημη Διατλαντική Εταιρική Συνεργασία για το Εμπόριο και τις Επενδύσεις (Transatlantic Trade and Investment Partnership - TTIP) μεταξύ των ΗΠΑ και της ΕΕ; Η κορύφωση της παγκοσμιοποίησης και της πλήρους απελευθέρωσης του εμπορίου, που θα δώσει πνοή στην ανάπτυξη, ή μία «δαιμόνια» αμερικάνικη απειλή κατά της Ευρώπης, που θα επικυρώσει την κηδεμονία των ΗΠΑ πέραν του Ατλαντικού;

Η αλήθεια είναι ότι δεν πρόκειται για τίποτα από τα δύο. Πρώτα απ' όλα, γιατί το «ελεύθερο εμπόριο» έχει πεθάνει προ πολλού, με τη γέννηση των μονοπωλιακών κολοσσών, στους οποίους υποτάσσονται οι κρατικές οντότητες, και δεύτερον γιατί όση κηδεμονία αναζητούν αδυσώπητα οι ιμπεριαλιστικές ΗΠΑ, άλλη τόση θέλουν διακαώς οι ιμπεριαλιστικές χώρες που αποτελούν τον κεντρικό πυρήνα της ΕΕ, με πρώτες τη Γερμανία και τη Γαλλία. **Εδώ δεν πρόκειται για διαπραγματεύσεις τύπου τρόικας με ένα οικονομικό προτεκτοράτο (όπως η Ελλάδα), αλλά για διαπραγματεύσεις με στόχο τη ρύθμιση κάποιων κανόνων μέσα στους οποίους θα συνεχίσει να διεξάγεται ο άγριος οικονομικός ανταγωνισμός ένθεν και ένθεν του Ατλαντικού**.

Γιατί όμως χρειάστηκε να γίνουν αυτές οι διαπραγματεύσεις που πρόσφατα ξεσήκωσαν σάλο στην Γερμανία, με διαδηλώσεις στους δρόμους των μεγαλύτερων πόλεων (Βερολίνο, Μόναχο, Στουτγάρδη, Φρανκφούρτη και αλλού) στα μέσα του περασμένου Απρίλη, από το φόβο της εξάπλωσης των μεταλλαγμένων τροφίμων από τις ΗΠΑ στην ευρωπαϊκή αγορά; Ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά.

Σύντομη ανασκόπηση

Η ιστορία των διαπραγματεύσεων ξεκίνησε στις 20 Μάρτη του 2013. Τότε, ο Εμπορικός Αντιπρόσωπος των ΗΠΑ με δικαιοδοσία άμεσων διαπραγματεύσεων με ξένες κυβερνήσεις για τη σύναψη εμπορικών συμφωνιών ανακοίνωσε στον πρόεδρο της Βουλής των Αντιπροσώπων την πρόθεση του προέδρου των ΗΠΑ για την έναρξη διαπραγματεύσεων με την ΕΕ για μία ευρεία εμπορική και επενδυτική συμφωνία[1]. Οι διαπραγματεύσεις ξεκίνησαν τον Ιούλη του ίδιου χρόνου[2] και σήμερα, περίπου δύο χρόνια μετά, συνεχίζονται, έχοντας ολοκληρώσει εννέα γύρους μέχρι τις 24 του περασμένου Απρίλη[3].

Τα οικονομικά μεγέθη

Τόσο οι ΗΠΑ όσο και η ΕΕ έχουν συνάψει ήδη έναν αριθμό συμφωνιών «ελεύθερου» εμπορίου και υπηρεσιών με μια σειρά χώρες. Σύμφωνα με τα δεδομένα του ΠΟΕ, τα οποία επικαλείται μελέτη που έγινε για λογαριασμό του γερμανικού υπουργείου Οικονομικών και Τεχνολογίας[4], οι ΗΠΑ διατηρούν 14 τέτοιες διμερείς συμφωνίες (με χώρες όπως ο Καναδάς, το Μεξικό κ.ά.), ενώ η ΕΕ έχει συνάψει 35 συμφωνίες με χώρες όπως η Κορέα, το Ισραήλ, το Μεξικό, ο Καναδάς και η Χιλή. Ωστόσο, μία συμφωνία μεταξύ ΕΕ και ΗΠΑ θα είναι η πρώτη από άποψη μεγέθους. Θα αντιπροσωπεύει, δηλαδή, μια περιοχή που ισοδυναμεί με το 50% του παγκόσμιου ΑΕΠ, σε μόλις 11.8% του παγκόσμιου πληθυσμού.

Η μελέτη που αναφέραμε παραπάνω, η οποία εκπονήθηκε από το γερμανικό Ινστιτούτο οικονομικών ερευνών του πανεπιστημίου του Μονάχου, Ifo, το Γενάρη του 2013, εξηγεί τους λόγους που συνηγορούν υπέρ μίας τέτοιας συμφωνίας.

Σ' αυτή διαβάζουμε: *«Η Διατλαντική πρωτοβουλία ελεύθερου εμπορίου χρειάζεται ενάντια στο φόντο: 1. Της διάβρωσης της ανταγωνιστικότητας των βιομηχανικών χωρών σε σχέση με αναδυόμενα κράτη όπως η Κίνα και η Ινδία 2. Του μακράς διάρκειας τέλματος στις πολυμερείς διαπραγματεύσεις στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου και 3. Της ανάγκης για δομικές μεταρρυθμίσεις αναζωογόνησης της ανάπτυξης, όπως υπογραμμίστηκε ζωηρά από την παρούσα κρίση στην ΕΕ»*.

Τι σημαίνει όμως «διάβρωση της ανταγωνιστικότητας» και ανάγκη για «δομικές μεταρρυθμίσεις» που θα οδηγούν στην «ανάπτυξη»; Για να γίνει η οικονομία μιας χώρας «ανταγωνιστική» θα πρέπει να μπορεί να πουλάει πιο φτηνά προϊόντα στην καλύτερη δυνατή ποιότητα, αποφέροντας όμως στους καπιταλιστές το μέγιστο κέρδος. Το πρώτο και το τελευταίο από τα παραπάνω (φτηνά προϊόντα και μέγιστο κέρδος) έχει ήδη επιτευχθεί στην Κίνα, η οποία έχει γίνει παραγωγικό κέντρο στο οποίο έχουν μεταφέρει την παραγωγή πολλές από τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις της Δύσης, από τις οποίες προέρχεται το 50% των εξαγωγών της χώρας. Αυτό το έχει πετύχει η Κίνα λόγω των πολύ χαμηλών μεροκάματων και της αποκόμισης αμύθητων ποσών από την υπεραξία των εργατών. Το γεγονός όμως αυτό έδωσε ταυτόχρονα στην ίδια την Κίνα (ως ιμπεριαλιστική κρατική οντότητα κι όχι ως λαό) τεράστια οικονομική δύναμη, αποτελώντας ταυτόχρονα μία απειλή στα συμφέροντα ΗΠΑ και ΕΕ.

Για να επανέλθει η «ανταγωνιστικότητα» στις ρίζες της, είναι που χρειάζονται οι «δομικές μεταρρυθμίσεις». Κι αυτές σχετίζονται πρώτα απ' όλα με την αγορά εργασίας, την αγορά και πώληση δηλαδή της εργατικής δύναμης, που για να αποφέρει τα αμύθητα ποσά υπεραξίας που θέλει το κεφάλαιο σε ΗΠΑ και ΕΕ θα πρέπει να συμπιεστεί όσο γίνεται κάτω από την αξία της (το ποσό δηλαδή που χρειάζεται για να αναπαραχθεί). Τα παραπάνω οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στην «κινεζοποίηση» της εργατικής δύναμης στις ίδιες τις ιμπεριαλιστικές χώρες και τους δορυφόρους τους, χωρίς φυσικά αυτό να σημαίνει ότι θα είναι ικανές οι πρώτες να επιβάλλουν την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης στο εσωτερικό τους στον ίδιο βαθμό που επιβλήθηκε σε χώρες σαν την Κίνα.

Απάντηση στην κινέζικη επέλαση

Η TTIP αποτελεί ως ένα βαθμό την απάντηση των ΗΠΑ και ΕΕ στην κινέζικη επέλαση. Το πώς και αν θα επιτευχθεί κάτι από αυτή είναι ζητούμενο, καθώς τα αντιτιθέμενα μεταξύ τους συμφέροντα είναι αδύνατο να αμβλυνθούν. Δεδομένου όμως ότι οι ΗΠΑ αποτελούν τη δεύτερη μεγαλύτερη αγορά για τις γερμανικές εξαγωγές (μετά τη Γαλλία) και την τρίτη κατά σειρά περιοχή (μετά την ΕΕ και την Κίνα) απ' όπου η Γερμανία εισάγει προϊόντα (το 2010 είχε το 8.2% των γερμανικών εξαγωγών και το 6.6% των εισαγωγών), η ανάγκη για μια ρύθμιση των κανόνων εμπορίου, ώστε να αυξηθεί η διείσδυση της μιας ιμπεριαλιστικής χώρας στην αγορά της άλλης, αποκτά ιδιαίτερη σημασία. Από αυτή την σκοπιά φαίνεται ότι τόσο οι ΗΠΑ όσο και η Γερμανία επιζητούν μια συμφωνία που θα τους δώσει αυτή τη δυνατότητα.

Φυσικά, οι προτεραιότητες της κάθε πλευράς είναι διαφορετικές. Το δυνατό σημείο της Γερμανίας είναι τα βιομηχανικά προϊόντα, αφού πάνω από το 80% των γερμανικών εξαγωγών στις ΗΠΑ ανήκει σ' αυτή την κατηγορία. Οι μισές από αυτές τις εξαγωγές αφορούσαν μηχανές και αυτοκίνητα, ενώ οι εξαγωγές αγροτικών προϊόντων και υπηρεσιών αντιπροσώπευαν λιγότερο από το 20%.

Από την άλλη πλευρά, οι ΗΠΑ πασχίζουν να επεκτείνουν τις αγροτικές εξαγωγές τους στην ευρωπαϊκή αγορά, όπου θεωρούν ότι υστερούν. Σύμφωνα με το γραφείο του Εμπορικού Αντιπροσώπου των ΗΠΑ[5], οι ΗΠΑ είναι η μεγαλύτερη χώρα εξαγωγέας αγροτικών προϊόντων, με το 20% των αγροτικών εισοδημάτων (καπιταλιστών αγροτών, αφού τα μικρά αγροτικά νοικοκυριά έχουν από καιρό εκλείψει) να προέρχεται από αυτές. Οι εξαγωγές τροφίμων και αγροτικών προϊόντων από τις ΗΠΑ στον υπόλοιπο κόσμο έφτασαν το 2013 στο επίπεδο ρεκόρ των 145 δισ. δολαρίων. Από αυτό το ποσό μόνο τα 10 δισ. δολάρια αντιστοιχούν στις αγροτικές εξαγωγές στις χώρες της ΕΕ! Γι' αυτό το λόγο οι ΗΠΑ δείχνουν τόσο ενδιαφέρον για την εξάπλωση των αγροτικών προϊόντων τους στην ευρωπαϊκή αγορά.

Τα αγκάθια

Αντίθετα με ό,τι θα πίστευε κανείς, το μεγαλύτερο πρόβλημα στις εμπορικές σχέσεις ΕΕ-ΗΠΑ δεν είναι οι δασμοί. Αυτοί κυμαίνονται σε χαμηλά επίπεδα. Σύμφωνα με τη μελέτη του γερμανικού ινστιτούτου Ifo, που αναφέραμε παραπάνω[4], το 2007, το μέσο ποσοστό τους ήταν περίπου 2.8% της αξίας τους στο βιομηχανικό τομέα, ενώ το 25% των εμπορευμάτων δεν έχουν καθόλου δασμούς. Ωστόσο, αυτός ο χαμηλός μέσος όρος ορισμένες φορές ανατρεπόταν, κυρίως στον αγροτικό τομέα. Ετσι, οι δασμοί μπορούν να φτάσουν ακόμα και το 350% στις ΗΠΑ και το 75% στην ΕΕ. Γενικά, πάντως, μόνο το 25% των εμπορευμάτων υπόκειται σε δασμούς άνω του 6.5% (στην ΕΕ) και 5.5% (στις ΗΠΑ).

Η μελέτη συμπεραίνει ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι οι μη δασμολογικοί φραγμοί που προκαλούν πολύ μεγαλύτερα εμπόδια στο εμπόριο μεταξύ ΗΠΑ και ΕΕ και έχουν ασύμμετρο χαρακτήρα, δηλαδή σε άλλους τομείς είναι πολύ μεγάλοι και σε άλλους πολύ μικροί. Οταν μιλάμε για μη δασμολογικούς φραγμούς, εννοούμε για παράδειγμα την απόρριψη γερμανικών βιομηχανικών προϊόντων, επειδή δεν πιάνουνε τα standards που απαιτεί η αμερικάνικη αγορά, ή την απόρριψη αμερικάνικων προϊόντων για λόγους υγείας και περιβάλλοντος, όπως τα μεταλλαγμένα.

Μπορεί την περασμένη Παρασκευή η Κομισιόν να ενέκρινε την εισαγωγή και κυκλοφορία στην αγορά 19 μεταλλαγμένων προϊόντων (11 από την αμερικάνικη Monsanto και 8 από την αμερικάνικη Dupont και τις γερμανικές Bayer και BASF), όμως δύο μέρες πριν είχε προτείνει με νομοθετική πρόταση[6] να επεκταθεί η **δυνατότητα απαγόρευσης όχι μόνο της καλλιέργειας των μεταλλαγμένων αλλά και της κυκλοφορίας τους ως τρόφιμα στις χώρες μέλη της ΕΕ**! Με τον τρόπο αυτό επαφίεται σε κάθε χώρα μέλος το αν θα επιτρέψει την εισαγωγή μεταλλαγμένων τροφίμων ή όχι. Η αντιφατική αυτή στάση της Κομισιόν σχετίζεται σίγουρα με το παζάρι που συνεχίζεται με τους Αμερικάνους, οι οποίοι εξοργίστηκαν από αυτή την απόφαση.

Ετσι, την ίδια κιόλας μέρα με την παραπάνω απόφαση (την Τρίτη 22 Απρίλη), ο Εμπορικός Αντιπρόσωπος των ΗΠΑ, Μάικλ Φρόνμαν[7] εξέφρασε την απογοήτευσή του από τη νέα πρόταση της Κομισιόν, δηλώνοντας: *«Είμαστε πολύ απογοητευμένοι από τη σημερινή ανακοίνωση για μια ρυθμιστική πρόταση που όπως φαίνεται δύσκολα μπορεί να συμφιλιωθεί με τις διεθνείς υποχρεώσεις της ΕΕ. Ακόμη περισσότερο, χωρίζοντας την ΕΕ σε 28 ξεχωριστές αγορές για την κυκλοφορία συγκεκριμένων προϊόντων (σ.σ. των μεταλλαγμένων), φαίνεται να αντιφάσκει με το στόχο της ΕΕ για βάθεμα της εσωτερικής αγοράς. Σε μια περίοδο που οι ΗΠΑ και η ΕΕ εργάζονται για να δημιουργήσουν περισσότερες ευκαιρίες ανάπτυξης και θέσεων εργασίας μέσω της Διατλαντικής Εταιρικής Συνεργασίας για το Εμπόριο και τις Επενδύσεις, προτάσεις για τέτοιου τύπου εμπορικούς περιορισμούς δεν είναι παραγωγικές»*.

Ανάπτυξη για ποιον;

Το ερώτημα που παραμένει είναι ποιες θα είναι οι συνέπειες μιας τέτοιας συμφωνίας, αν και όποτε επιτευχθεί; Την απάντηση δίνει ένα αμερικάνικο οικονομικό ινστιτούτο που κάθε άλλο παρά για «μαρξιστική εμμονή» μπορεί να κατηγορηθεί.

Σύμφωνα με το αμερικάνικο ινστιτούτο οικονομικής πολιτικής[8], *«ένα πιο πιθανό αποτέλεσμα, βάσει των συμπερασμάτων από την εμπειρία της NAFTA (σ.σ. συμφωνία «ελεύθερου εμπορίου» στην αμερικάνικη ήπειρο), είναι ότι οι εργάτες σε όλες τις χώρες μέλη θα υποφέρουν από μειώσεις μισθών και απολύσεις, ενώ οι επενδυτές από ΗΠΑ και ΕΕ θα επωφεληθούν ιδιαίτερα, ενισχύοντας γρήγορα το μερίδιό τους στο εθνικό εισόδημα, όπως έγινε την τελευταία δεκαετία στις ΗΠΑ». Το ινστιτούτο συμπληρώνει: «Αμερικάνικες πολυεθνικές όπως η Apple, η Boeing, η Dell, η Ford, η General Electric, η General Motors και η Intel έχουν σημειώσει τεράστια κέρδη από την εξάπλωσή τους στο Μεξικό, την Κίνα και άλλες χώρες με χαμηλούς μισθούς κάτω από την προστασία των συμφωνιών "ελεύθερου εμπορίου". Το τελικό αποτέλεσμα είναι μία κούρσα για την συμπίεση των μισθών και των συνθηκών εργασίας στις περισσότερες χώρες αυτών των συμφωνιών»*.

Παραπομπές:

1. Επιστολή του Εμπορικού Αντιπροσώπου του γραφείου του αμερικανού προέδρου προς τον πρόεδρο της Βουλής των Αντιπροσώπων, 20/3/13 (https://ustr.gov/sites/default/files/03202013%20TTIP%20Notification%20Letter.PDF).

2. https://ustr.gov/about-us/policy-offices/press-office/blog/2013/july/TTIP-negotiations-begin

3. Δελτίο Τύπου για τον ένατο γύρο των διαπραγματεύσεων από τον επικεφαλής διαπραγματευτή της ΕΕ Ignacio Garcia Bercero, Νέα Υόρκη 24/4/15 (http://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2015/april/tradoc_153394.pdf).

4. «Διαστάσεις και αποτελέσματα μίας Διατλαντικής Συμφωνίας Ελεύθερου Εμπορίου μεταξύ ΕΕ και ΗΠΑ». Μελέτη του Ινστιτούτου οικονομικών ερευνών του πανεπιστημίου του Μονάχου (Ifo) για λογαριασμό του γερμανικού ομοσπονδιακού υπουργείου Οικονομικών και Τεχνολογίας, που διήρκησε από 1/7/12 μέχρι 14/1/13 (http://www.transatlanticbusiness.org/wp-content/uploads/2014/05/dimensions-and-effects-of-a-transatlantic-free-trade-agreement-between-the-eu-and-usa.pdf)

5. https://ustr.gov/trade-agreements/free-trade-agreements/transatlantic-trade-and-investment-partnership-t-tip/t-tip-0

6. Νομοθετική πρόταση (COM) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, No. 176 (22/4/2015) (https://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/1/2015/EN/1-2015-176-EN-F1-1.PDF)

7. Δελτίο Τύπου από το Γραφείο του Εμπορικού Αντιπροσώπου των ΗΠΑ (https://ustr.gov/about-us/policy-offices/press-office/press-releases/2015/april/ustr-expresses-concern-over-e

8. http://www.epi.org/publication/trade-pacts-korus-trans-pacific-partnership/

Υεμένη

Κλιμακώνεται η «Αποφασιστική Καταιγίδα»

Θνησιγενής αποδείχτηκε τελικά η απόφαση της Συμμαχίας του Κόλπου υπό την ηγεσία της Σαουδικής Αραβίας στις 22 Απρίλη για τη λήξη των αεροπορικών βομβαρδισμών στην Υεμένη. Μόλις λίγες ώρες μετά την ανακοίνωσή της, οι αεροπορικές επιθέσεις εναντίον της πολιτοφυλακής των Χούτι και των συμμάχων τους στο στρατό επαναλήφθηκαν και κλιμακώνονται, ενώ ταυτόχρονα μαίνονται οι χερσαίες συγκρούσεις ανάμεσα στα αντίπαλα στρατόπεδα.

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές συνεχίζονται οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί στην πρωτεύουσα Σανάα, στα προπύργια των Χούτι στις βόρειες επαρχίες, στην κεντρική Υεμένη, στη νότια επαρχία Νταλέα και στην περιοχή του Αντεν, όπου οι θέσεις των Χούτι και των συμμάχων τους στο λιμάνι και στο ναυπηγείο βομβαρδίζονται επίσης από τα ξένα πολεμικά πλοία που έχουν επιβάλει αποκλεισμό του λιμανιού. Οι σφοδρότερες χερσαίες συγκρούσεις σημειώνονται στην πόλη του Αντεν και στη στρατηγικής σημασίας πόλη Ταΐζ στην κεντρική Υεμένη, με 3 εκατομμύρια πληθυσμό, όπου σουνίτες φύλαρχοι, ισλαμιστές μαχητές και απομεινάρια του κυβερνητικού στρατού που παραμένουν πιστά στον παραιτηθέντα πρόεδρο Μανσούρ Χάντι επιχειρούν να ανακαταλάβουν τμήματα της πόλης από τους Χούτι.

Είναι φανερό ότι οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί που ξεκίνησαν στις 26 του Μάρτη δεν έχουν πετύχει κάποιο πραγματικό κέρδος για τους ξένους εισβολείς. Ο συσχετισμός δυνάμεων ανάμεσα στα αντίπαλα στρατόπεδα δεν έχει ουσιαστικά αλλάξει. Οι Χούτι εξακολουθούν να ελέγχουν το μεγαλύτερο μέρος της χώρας, την πρωτεύουσα και τη βόρεια και κεντρική Υεμένη. Στη νότια Υεμένη, εκτός από ένα τμήμα του κυβερνητικού στρατού που παραμένει πιστό στον Χάντι, οι κυριότεροι αντίπαλοί τους είναι το αποσχιστικό κίνημα που επιδιώκει την ακύρωση της συμφωνίας ένωσης με τη βόρεια Υεμένη που υπογράφτηκε το 1990 και σουνίτες φύλαρχοι, πολλοί από τους οποίους συνεργάζονται με την Αλ Κάιντα στην Αραβική Χερσόνησο, η οποία επίσης πολεμά τους Χούτι σε θρησκευτική βάση, ως παρακλάδι του σιιτικού Ισλάμ. Ο Μανσούρ Χάντι παραμένει στο Ριάντ και στηρίζει όλες τις ελπίδες για την πολιτική του επιβίωση και επιστροφή στην Υεμένη στη δύναμη των σαουδαραβικών όπλων. Οι άμαχοι πληρώνουν βαρύ φόρο αίματος, ενώ η μόνη κερδισμένη μέχρι στιγμής είναι η Αλ Κάιντα, η οποία, εκμεταλλευόμενη το κενό εξουσίας και τη στοχοποίηση αποκλειστικά των Χούτι και των συμμάχων τους στο στρατό από τα μαχητικά της Συμμαχίας του Κόλπου, έχει ανασυντάξει και ενισχύσει τις δυνάμεις της, έχοντας θέσει υπό τον έλεγχό της νέες περιοχές στα ανατολικά της Υεμένης και καταλαμβάνοντας μια στρατιωτική βάση, ένα αεροδρόμιο, ένα σταθμό μεταφόρτωσης πετρελαίου και στρατιωτικές αποθήκες γεμάτες με τανκ και βαριά όπλα.

Με δυο λόγια, επαναλαμβάνεται στην Υεμένη αυτό που συμβαίνει εδώ και χρόνια με τους αλλεπάλληλους ισραηλινούς βομβαρδισμούς στο Λίβανο και στη Γάζα, επιβεβαιώνοντας για άλλη μια φορά ότι ο αντίπαλος δεν μπορεί να ηττηθεί μόνο με αεροπορικούς βομβαρδισμούς, χωρίς ταυτόχρονα χερσαία επέμβαση και κατοχή μιας περιοχής. Ομως μια χερσαία επέμβαση στην Υεμένη είναι εξαιρετικά επικίνδυνη για τις μοναρχίες του Κόλπου, γιατί πιθανότατα θα εξελιχθεί σε ένα μακροχρόνιο πόλεμο φθοράς των εισβολέων, καθώς οι Χούτι είναι εμπειροπόλεμοι μαχητές και γνωρίζουν πολύ καλά τις περιοχές που δρουν, με κίνδυνο να προκαλέσει αλυσιδωτές εκρήξεις στην ευρύτερη περιοχή.

Νωρίς για συμφωνία

Παρόλο που μετά την ανακοίνωση λήξης των αεροπορικών βομβαρδισμών η εκπρόσωπος του Λευκού Οίκου Τζεν Ψάκι έσπευσε να δηλώσει ότι «εκτός από τη διπλωματική λύση, δεν υπάρχει καμιά άλλη βιώσιμη λύση» και ότι «αυτός δεν είναι πόλεμος που μπορεί να κερδηθεί στο πεδίο της μάχης», το χάσμα ανάμεσα στα αντίπαλα στρατόπεδα τουλάχιστον στο άμεσο μέλλον φαίνεται αγεφύρωτο.

Σύμφωνα με σχετικό ρεπορτάζ του «Reuters» (23/4/15, με τίτλο «Yemen Factions divided over peace talks terms), ο παραιτηθείς πρόεδρος Μανσούρ Χάντι και η αυτοεξόριστη κυβέρνησή του στο Ριάντ (σ.σ καθ' υπαγόρευση φυσικά της Σαουδικής Αραβίας) δηλώνουν ότι θα καθίσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων μόνο αν οι Χούτι αποχωρήσουν από τις πόλεις που ελέγχουν, ιδιαίτερα το Αντεν, και καταθέσουν τα όπλα.

Αυτοί οι όροι είναι ταπεινωτικοί και δεν είναι δυνατόν να γίνουν αποδεκτοί από τους Χούτι, που εξακολουθούν να βρίσκονται σε θέση ισχύος και δηλώνουν ότι θα διαπραγματευτούν μόνο αν σταματήσουν εντελώς οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί.

Ο παράγοντας που μπορεί να αποδειχτεί κρίσιμος για τις εξελίξεις τόσο στο πεδίο της μάχης όσο και στις διαπραγματεύσεις είναι η θέση του Γενικού Λαϊκού Κογκρέσου, του κόμματος του έκπτωτου δικτάτορα Αλί Αμπντουλάχ Σάλεχ, ο οποίος έχει συμμαχήσει με τους Χούτι. Χωρίς την υποστήριξη ή την ουδετερότητα από μεγάλο τμήμα του στρατού που παραμένει πιστό στο Σάλεχ, οι πιο ελαφρά εξοπλισμένοι Χούτι δεν θα μπορούσαν να καταλάβουν τόσο εύκολα την πρωτεύουσα Σανάα τον περασμένο Σεπτέμβρη, που προστατευόταν από τουλάχιστον 100.000 άντρες της Ρεπουμπλικανικής Φρουράς και τις Εφεδρικές Δυνάμεις, στη συντριπτική πλειοψηφία πιστές στο Σάλεχ, και στη συνέχεια να επεκτείνουν τον έλεγχό τους νότια της Σανάα. Αν ο Αμπντουλάχ Σάλεχ αναγκαστεί να διαλύσει τη συμμαχία με τους Χούτι και τα πιστά σ' αυτόν τμήματα του στρατού σταματήσουν να πολεμούν, οι Χούτι θα αποδυναμωθούν, δεν θα μπορούν να διατηρήσουν υπό τον έλεγχό τους τις περιοχές που έχουν καταλάβει και θα αναγκαστούν να κάνουν υποχωρήσεις. Αυτό επιδιώκουν οι Σαουδάραβες κυρίως με την κλιμάκωση των αεροπορικών βομβαρδισμών, που καταφέρνουν τα ισχυρότερα πλήγματα σε συγκεντρωμένες δυνάμεις του στρατού και σε αποθήκες όπλων. Ωστόσο, μέχρι στιγμής, ο Σάλεχ δε φαίνεται να αλλάζει στάση και δηλώνει ότι δεν πρόκειται να εγκαταλείψει τη χώρα, όπως απαιτούν οι Σαουδάραβες.

Και επειδή η σαουδαραβική μοναρχία δεν είναι διατεθειμένη να βγει εύκολα απ' αυτό τον πόλεμο με στραπατσαρισμένο το κύρος της και κατά συνέπεια την επιρροή της ως περιφερειακή δύναμη σε σχέση με το μεγάλο αντίπαλό της, το Ιράν, το πιθανότερο είναι ότι θα συνεχίσει τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς μέχρι να αναγκάσει τους αντιπάλους της να κάνουν υποχωρήσεις που θα της επιτρέπουν τουλάχιστον μια αξιοπρεπή έξοδο. Σ' αυτή την περίπτωση υπάρχει σοβαρότατος κίνδυνος διαμελισμού της χώρας ή ακόμη χειρότερα να καταλήξει όπως το Ιράκ, η Συρία ή η Λιβύη.

Εκρηκτικό μείγμα

Οι παράγοντες που απειλούν σοβαρότατα την Υεμένη με διάλυση και διαμελισμό είναι πολλοί. Κατ' αρχήν, η Υεμένη ήταν πάντα χαλαρά ελεγχόμενη από την κεντρική κυβέρνηση και η πολιτική κατάσταση είναι εξαιρετικά πολύπλοκη. Με πολλούς «παίχτες» (φυλές, φύλαρχους, πολιτικούς παράγοντες) καλά εξοπλισμένους, που έχουν επιρροή και αλλάζουν συχνά συμμαχίες. Πρώην εχθροί γίνονται φίλοι και πρώην φίλοι αντίπαλοι. Σύμφωνα με έκθεση του ΟΗΕ, που δόθηκε στη δημοσιότητα στην αρχή της χρονιάς, τα 26 εκατομμύρια του πληθυσμού της χώρας υπολογίζεται ότι έχουν στην κατοχή τους από 40 μέχρι 60 εκατομμύρια όπλα, ενώ η ζήτηση την προηγούμενη χρονιά για χειροβομβίδες (με τιμή 5 δολάρια), πιστόλια (150 δολάρια) και AK-47s (150 δολάρια) έχει αυξηθεί 8 φορές.

Οι Χούτι έχουν αποκτήσει πολεμική εμπειρία έχοντας αντιμετωπίσει έξι στρατιωτικές επιχειρήσεις από το δικτατορικό καθεστώς Σάλεχ την περίοδο 2004 – 2010, στενό σύμμαχο τότε της Σαουδικής Αραβίας. Συνεπώς, ακόμη κι αν αποδυναμωθούν και αποσυρθούν στα προπύργιά τους στο Βορρά, μπορούν να συνεχίσουν ένα πόλεμο φθοράς και αποσταθεροποίησης.

Η Υεμένη είναι χώρα με πολλούς διαχωρισμούς, ώστε καμιά φυλή, φράξια ή ομάδα δεν μπορεί να κερδίσει μια καθαρή νίκη και να επιβάλλει την εξουσία της στις υπόλοιπες. Γι αυτό μπορεί να πει κανείς ότι ακόμη κι αν δεν γινόταν η στρατιωτική επέμβαση της Συμμαχίας του Κόλπου, οι Χούτι δεν θα μπορούσαν μακροπρόθεσμα να επιβάλλουν την εξουσία τους σ' όλη τη χώρα, γιατί έχουν αντιπάλους σε άλλες περιοχές, φυλές και κόμματα.

Το αποσχιστικό κίνημα στη Νότια Υεμένη ενισχύεται και δε θα αποδεχτεί πειθήνια μια συμφωνία που δεν θα του εξασφαλίζει κάποια κέρδη.

Τέλος, παρόλο που παραδοσιακά δεν υπάρχει στην κοινωνία της Υεμένης θρησκευτικός διχασμός ανάμεσα στους σιίτες Ζάιντι, που αποτελούν το ένα τρίτο του πληθυσμού, και στους σουνίτες, αλλά αντίθετα αρμονική συνύπαρξη και προσευχή στα ίδια τζαμιά, αυτό μπορεί να αλλάξει γρήγορα, καθώς η στρατιωτική επέμβαση προβάλλεται ως πόλεμος μεταξύ μιας σουνιτικής συμμαχίας και του σιιτικού Ιράν. Πόσο μάλλον όταν στον πόλεμο συμμετέχει και η Αλ Κάιντα, που εκμεταλλευόμενη τις ευνοϊκές γι' αυτήν συνθήκες, ενισχύει τις δυνάμεις της, επεκτείνει την επιρροή της και προβάλλει ως ο αντίπαλος σουνιτικός μαχητικός πόλος στη χώρα.

Τεράστια καταστροφή

Είναι φανερό ότι ο ασκός του Αιόλου που άνοιξε στην Υεμένη απειλεί την εδαφική της ακεραιότητα, την ίδια την κρατική της οντότητα και την ευρύτερη περιοχή με παραπέρα αποσταθεροποίηση. Ομως αυτός που πληρώνει αυτή τη στιγμή το βαρύτερο τίμημα είναι ο άμαχος πληθυσμός, καθώς οι ανεπαρκείς έτσι και αλλιώς βασικές υποδομές καταστρέφονται και μια τεράστια ανθρωπιστική καταστροφή βρίσκεται σε εξέλιξη.

Το βιοτικό επίπεδο του λαού και πριν από το πόλεμο ήταν σε τραγική κατάσταση. Πριν από ένα χρόνο, η Διεθνής Επιτροπή Διάσωσης (International Rescue Committee) προειδοποιούσε ότι δεν μπορεί να υπάρξει σταθερότητα στην Υεμένη όταν πάνω από το μισό του πληθυσμό της χώρας δεν γνωρίζει από πού θα βρει το επόμενο γεύμα. Οταν πάνω από το μισό του πληθυσμού δεν έχει πρόσβαση σε ασφαλές πόσιμο νερό. Οταν περίπου 16 εκατομμύρια, το 61% του πληθυσμού, χρειάζεται ανθρωπιστική βοήθεια και ο υποσιτισμός των παιδιών είναι από τους μεγαλύτερους στον κόσμο. Οταν η Διεθνής Επιτροπή Διάσωσης παρείχε ζωτικές υπηρεσίες υγιεινής και υγείας, τροφή και νερό σε 250.000 ανθρώπους μόνο στις νότιες επαρχίες Αντεν και Αμπιάν.

Ο πόλεμος έχει επιδεινώσει τρομακτικά την ήδη απελπιστική κατάσταση. Η καταστροφή δημόσιων κτιρίων, νοσοκομείων, σχολείων, εργοστασίων, καλλιεργειών, μονάδων παραγωγής ενέργειας δικτύων ηλεκτρικού ρεύματος και τηλεπικοινωνιών, η έλλειψη καυσίμων, που χρησιμοποιούνται, εκτός από τις μεταφορές, στην άντληση του σπάνιου νερού, έχουν βυθίσει σε ακόμη μεγαλύτερη πείνα και απελπισία τον άμαχο πληθυσμό. Η κατάσταση επιδεινώνεται ακόμη περισσότερο από το ναυτικό αποκλεισμό των λιμανιών της χώρας από σαουδαραβικά και αιγυπτιακά πλοία, που εμποδίζει εμπορικά πλοία με τρόφιμα, καύσιμα και φάρμακα να ξεφορτώσουν.

Μέχρι στιγμής, οι νεκροί ξεπερνούν τους 1.000, οι τραυματίες τις 3.500 και αυτοί που έχουν εγκαταλείψει τα σπίτια τους τις 150.000, σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ, ενώ καθημερινά εκατοντάδες απελπισμένοι άνθρωποι συνωστίζονται σε βάρκες με προορισμό το γειτονικό Τζιμπουτί ή την επίσης εμπόλεμη Σομαλία. Τα επόμενα μεγάλα κύματα προσφύγων με προορισμό την Ευρώπη θα είναι σίγουρα από την Υεμένη.

Ισόβια για τα τούνελ της Γάζας

Ποινή ισόβιας κάθειρξης προβλέπουν οι τροποποιήσεις του αιγυπτιακού Ποινικού Κώδικα, που πέρασαν πρόσφατα με προεδρικό διάταγμα, για όσους συλληφθούν από το στρατό να κατασκευάζουν ή να χρησιμοποιούν τα υπόγεια τούνελ που συνδέουν τη Γάζα με την Αίγυπτο, όπως μεταδίδει με το αιγυπτιακό κρατικό ειδησεογραφικό πρακτορείο MENA. Την ίδια ποινή αντιμετωπίζουν και όσοι γνωρίζουν την ύπαρξη τούνελ και δεν το καταγγέλλουν στο στρατό ή στην αστυνομία! Προβλέπεται, επίσης, ότι η κυβέρνηση μπορεί να κατασχέσει κτίρια που βρίσκονται πάνω από τούνελ ή τα εργαλεία που χρησιμοποιούνται γι' αυτά.

Η εκμετάλλευση των υπόγειων τούνελ μέσω των οποίων γίνεται η μεταφορά ανθρώπων και εμπορευμάτων από και προς τη Γάζα αποτελεί και τη μοναδική πηγή εισοδήματος για ένα μεγάλο τμήμα των κατοίκων του αιγυπτιακού τμήματος της πόλης Ράφα, που βρίσκεται στα σύνορα Γάζας-Αιγύπτου, και των γύρω χωριών.

Τα περισσότερα τούνελ έχουν πλέον καταστραφεί από τον αιγυπτιακό στρατό, αλλά οι επιθέσεις ενόπλων εναντίον στρατιωτικών στόχων στο Σινά, που ήταν και ο επίσημος λόγος για την καταστροφή των τούνελ, όχι μόνο δεν μειώθηκαν αλλά αυξάνονται καθημερινά. Ο Σίσι ισχυρίζεται ότι οι ένοπλοι βρίσκουν καταφύγιο στη Γάζα και μετακινούνται μέσω των υπόγειων τούνελ, παρόλο που δεν έχει παρουσιάσει το παραμικρό στοιχείο που να τεκμηριώνει αυτή την κατηγορία, ενώ είναι γνωστό ότι επιθέσεις δεχόταν ο αιγυπτιακός στρατός στο Σινά και κατά τη σύντομη προεδρική θητεία του Μοχάμεντ Μόρσι, αλλά και επί του καθεστώτος Μουμπάρακ. Ειδικά ο Μουμπάρακ άσκησε σκληρή κατασταλτική πολιτική ενάντια στον παλαιστινιακό λαό της Γάζας, αλλά δεν τόλμησε να καταστρέψει τόσο συστηματικά τη μοναδική δίοδο μεταφοράς ανθρώπων και ειδών πρώτης ανάγκης από και προς τη Γάζα, το νήμα ζωής που τη συνέδεε με τον έξω κόσμο. Οι ισχυροί δεσμοί αλληλεγγύης μεταξύ του αιγυπτιακού και του παλαιστινιακού λαού λειτουργούσαν αποτρεπτικά για κάτι τέτοιο.

Η αιγυπτιακή χούντα, πιστή στις δεσμεύσεις που απορρέουν από τη συνεργασία της με τους σιωνιστές, σφίγγει τον κλοιό γύρω από την αποκλεισμένη Γάζα, με πρόσχημα την προστασία της εθνικής ασφάλειας. Παράλληλα, κατασκευάζει ενόχους για την κρίση που περνάει το καθεστώς, προκειμένου να αιτιολογήσει το πρωτοφανές όργιο καταστολής στο εσωτερικό. Η εποχή Μουμπάρακ έχει αναβιώσει πλήρως σε μια ακόμα πιο σκληρή εκδοχή, με τους πολιτικούς αντιπάλους του καθεστώτος να καταδικάζονται σε θάνατο και σε πολύχρονες φυλακίσεις κατά εκατοντάδες. Η χωρίς διάκριση καταστολή αφορά όσους τολμούν να διατυπώσουν έστω και την παραμικρή κριτική στη χούντα, ακόμα και αν στήριξαν αρχικά την κατάληψη της εξουσίας από το στρατό και την ανατροπή του δημοκρατικά εκλεγμένου Μοχάμεντ Μόρσι. Ο λαομίσητος Μουμπάρακ έχει πέσει στα μαλακά, αφού οι κατηγορίες για δολοφονίες αποσύρθηκαν, ενώ ο ίδιος με πρόσφατη δήλωσή του στο αιγυπτιακό δορυφορικό κανάλι Σάντα Αλ Μπάλαντ κάλεσε τον αιγυπτιακό λαό να στηρίξει το καθεστώς Σίσι.

στο ψαχνό

Μπέσα με τους ιμπεριαλιστές!

Και ξαφνικά, στο πολιτικό μας λεξιλόγιο εισέβαλε ορμητικά η λέξη «μπέσα», που προέρχεται από τις παραδόσεις της μεσαιωνικής Αλβανίας και δη από την παράδοση της βεντέτας. Οι εταίροι μας δεν τίμησαν τη μπέσα, δήλωσε ο Μπαρουφάκης, εκλαϊκεύοντας κάτι που είχε πει λίγες ώρες πριν ο Τσίπρας: μας εξαπάτησε ο Ντεϊσελμπλούμ, λέγοντάς μας ότι ο Ντράγκι θα διορθώσει την απόφαση της ΕΚΤ που απαγόρευε την αύξηση του πλαφόν έκδοσης εντόκων γραμματίων του ελληνικού δημοσίου. Κι εμείς, άπειροι όντες, αρκεστήκαμε στην προφορική διαβεβαίωση του πονηρού Ολλανδού και δε ζητήσαμε αυτό να καταγραφεί στη συμφωνία.

Πρόκειται για ένα ακόμη φαιδρό ψέμα, με το οποίο ο Τσίπρας και το επιτελείο του προσπαθούν να κοροϊδέψουν τον ελληνικό λαό (αναλυτικά γράφουμε στη σελίδα 9). Ομως, αν δεχτούμε τον ισχυρισμό Τσίπρα ότι οι δανειστές τους εξαπάτησαν, συμπεριφερόμενοι ως γκάνγκστερ, έχουμε έκτοτε το φαινόμενο η εξαπατηθείσα κυβέρνηση να πληρώνει κανονικά σ' αυτούς τους γκάνγκστερ τα λύτρα, ξύνοντας τον πάτο του βαρελιού που λέγεται δημόσιο ταμείο και στη συνέχεια κάθε δεξαμενής που περιείχε έστω και ελάχιστο δημόσιο χρήμα.

Κι αφού έξυσε ότι υπήρχε, δείχνοντας καλό πρόσωπο στους γκάνγκστερ, μπας και καταφέρει να τους εξευμενίσει, τώρα σηκώνει τα χέρια ψηλά και παραδίνεται άνευ όρων.

Από δημιουργίας νεοελληνικού κράτους γνωρίσαμε πολλά πολιτικά κόμματα, αλλά δύο πολιτικές κατευθύνσεις. Η μία ήταν η πολιτική κατεύθυνση του ραγιαδισμού και της υποτέλειας, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο εκπροσωπούσαν όλα τα αστικά κόμματα, συντηρητικά και φιλελεύθερα.

Η άλλη ήταν η πολιτική που εν σπέρματι υπήρχε και κατά τον 19ο αιώνα, όμως συγκροτημένη ανέτειλε στα τέλη της πρώτης δεκαετίας του 20ού αιώνα, στον απόηχο της κοσμοϊστορικής σημασίας νίκης της Οκτωβριανής Επανάστασης, με τη δημιουργία του ΚΚΕ (καμιά σχέση με τον Περισσό που καπηλεύεται αυτό το όνομα). Οι κομμουνιστές άνοιξαν μέτωπο με τον ελληνικό καπιταλισμό και εντόπισαν πως η θέση του στον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας, θέση εξάρτησης και υποταγής στα μονοπώλια και τις ιμπεριαλιστικές χώρες, αποτελεί βασικό γενεσιουργό αίτιο για την «κακοδαιμονία» της χώρας και τα δεινά του ελληνικού λαού.

Η πολιτική αυτή γνώρισε την ακμή της και την έμπρακτη επιβεβαίωσή της τη δεκαετία 1940-1949, ενώ η στρατιωτική της ήττα το 1949 σήμανε την επιστροφή στην πολιτική του καλυμμένου δωσιλογισμού, ο οποίος μασκαρεύτηκε ακόμη καλύτερα μετά την πτώση της στρατιωτικοφασιστικής χούντας, το 1974.

Το τελευταίο τρίμηνο ζούμε μια προσπάθεια νέου μασκαρέματος της πολιτικής της εξάρτησης και της υποτέλειας από μια «κυβέρνηση της αριστεράς» (με ολίγη εθνικιστική-ακροδεξιά ενίσχυση). Η περίοδος της μασκαράτας φτάνει στο τέλος της. Μαζί με το ξεμασκάρεμα θα έρθει η διάψευση πολλών ελπίδων.

Καιρός είναι να έρθει και η διάψευση του πολιτικού μεσσιανισμού. Καιρός είναι ν' αρχίσει η συνειδητοποίηση του ότι μόνον η εργατική τάξη μπορεί ν' απελευθερώσει τον εαυτό της και ταυτόχρονα ολόκληρη την κοινωνία. Καιρός είναι ν' ανατείλει και πάλι η κομμουνιστική-απελευθερωτική πολιτική του παρελθόντος, ΠΟΛΙΤΙΚΑ και ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΕΝΗ.

«Πυρηνικά σημαίνει θάνατος και αναπηρία». Το πλακάτ στα χέρια του τούρκου διαδηλωτή στην πλατεία Καντίκιοϊ (στην ασιατική πλευρά του Βοσπόρου, για να μην δουν το θέαμα οι τουρίστες) λέει μια μεγάλη αλήθεια. Αν κάθε πυρηνικό εργοστάσιο σε μια καπιταλιστική χώρα είναι κίνδυνος-θάνατος, σε μια σεισμογενή περιοχή ο κίνδυνος αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο. Για τον καπιταλισμό δεν υπάρχει τίποτα πάνω από το κέρδος. Το είδαμε και με την έκρηξη της Φουκουσίμα στην επίσης σεισμογενή Ιαπωνία. Η οικοδόμηση πυρηνικών εργοστασίων στη γειτονική Τουρκία μας αφορά κι εμάς. Οπως μας αφορά η δημιουργία του εργοστάσιου χρυσού στις Σκουριές που θα καταστρέψει το τρίτο πόδι της Χαλκιδικής.

ΚΟΝΤΡΕΣ

Αδίστακτοι

Πλέον, γνωρίζουμε πως η συγκυβέρνηση με τη δεύτερη ΠΝΠ, εκτός των άλλων, έσπευσε να αμνηστεύσει αναδρομικά τη Δούρου, που από τα μέσα Μάρτη είχε σπεύσει να καταθέσει σημαντικό μέρος από τα αποθεματικά της περιφέρειας Αττικής στην ΤτΕ, για να είναι διαθέσιμα στην κυβέρνηση για την αποπληρωμή δανειακών δόσεων. Ο Μάρδας αναγκάστηκε να παραδεχτεί δημόσια ότι η κάλυψη της Δούρου είναι ο λόγος που επέβαλε την αναδρομική ισχύ της ΠΝΠ από 17 Μάρτη.

Δεν πρέπει, όμως, να ξεχάσουμε τι έλεγαν οι συριζαίοι στο Περιφερειακό Συμβούλιο Αττικής που συνεδρίασε στις 26 Μάρτη. Ο αντιπεριφερειάρχης Οικονομικών, Χρ. Καραμάνος (της... μαοϊκής ΚΟΕ παρακαλώ) εξηγούσε στους περιφερειακούς συμβούλους τους λόγους γι' αυτή την κίνηση: «Αυτή τη στιγμή χάνουμε περίπου 1,5 εκατομμύριο το χρόνο από επιτόκια και σκοπός μας είναι να τα συγκεντρώσουμε όλα (σ.σ. τα διαθέσιμα) σε ένα λογαριασμό της Τράπεζας της Ελλάδας, μέχρι να ολοκληρωθεί διαγωνισμός με κλειστές προσφορές που θα προτείνεται το καλύτερο επιτόκιο από οποιαδήποτε τράπεζα».

Συμπέρασμα: οι άνθρωποι αυτοί είναι αδίστακτοι. Μην τους πιστεύετε σε ό,τι κι αν σας λένε. Ψάξτε να βρείτε την αλήθεια, ακόμη κι αν αυτό που σας λένε φαίνεται από πρώτη άποψη λογικό και αληθινό.

Καπνός χωρίς φωτιά;

Ενα ακόμη Δελτίο Τύπου του υπουργείου Οικονομικών, κυριακάτικα, που δεν αφορά ζητήματα του υπουργείου, αλλά ζητήματα του υπουργού. Το παραθέτουμε ολόκληρο:

«Τα δημοσιεύματα σε ορισμένα ΜΜΕ που αναφέρουν ότι ο υπουργός Οικονομικών, κ. Γιάνης Βαρουφάκης, δείπνησε τη Μ. Παρασκευή στο Βερολίνο με τον κ. Τζωρτζ Σόρος είναι αναληθή. Ο κ. Βαρουφάκης την ημέρα εκείνη επέστρεψε από το Παρίσι απευθείας στην Αθήνα. Επιπλέον, με τον κ. Σόρος έχει μιλήσει δύο φορές στο ίδιο συνέδριο, το 2012, και από τότε δεν τον έχει δει ούτε του έχει μιλήσει ποτέ. Αν οι συντάκτες τους δεν έπεσαν θύματα παραπλάνησης από τις πηγές τους τότε πρόκειται για σκόπιμη παραπληροφόρηση».

Δεν έχουμε κανένα λόγο να μην πιστέψουμε τον Μπαρουφάκη όταν λέει πως μεγαλοπαρασκευιάτικος μυστικός δείπνος με τον Σόρος δεν υπήρξε. Αλλωστε, υπάρχουν πολλοί τρόποι για να επικοινωνήσουν δυο άνθρωποι σήμερα (το skype, ας πούμε). Το πραγματικό ερώτημα αφορά τις σχέσεις του υπουργού με τον Σόρος και τις μπίζνες του. Αυτός επιμένει πως δεν έχει επικοινωνήσει μαζί του από το 2012, κάποιοι άλλοι υπαινίσσονται το αντίθετο. Οταν η πολιτική μπλέκεται με τις μπίζνες (κι αυτό συμβαίνει στην αστική πολιτική), τότε δεν υπάρχει μόνο η έκθεση στην κάθε είδους σεναριολογία. Υπάρχει και η αφανής διασύνδεση. Κι αυτό δεν αφορά μόνο τον Μπαρουφάκη, ούτε κυρίως αυτόν...

Αρκεί να θυμίσουμε τα παζάρια του ΣΥΡΙΖΑ με τον Μελισσανίδη πριν από έναν περίπου χρόνο. Στα γραφεία του καπιταλιστή πήγαιναν ο εξ απορρήτων του Τσίπρα (υπουργός Επικρατείας σήμερα) Αλ. Φλαμπουράρης και ο βουλευτής (αναπληρωτής υπουργός σήμερα) Δ. Στρατούλης, για να κλείσουν συμφωνία κοινοβουλευτικής στήριξης από τον ΣΥΡΙΖΑ των καταστροφικών για το Αλσος της Ν. Φιλαδέλφειας σχεδίων του Μελισσανίδη. Αυτό το παρασκηνιακό αλισβερίσι δε θα ερχόταν ποτέ στο φως, αν δεν μεσολαβούσαν τα γνωστά γεγονότα: αντίσταση του Συντονιστικού Κατοίκων, δολοφονική επίθεση μπράβων, αναγκαστική ενεργοποίηση του τοπικού ΣΥΡΙΖΑ κτλ.

Κακός ποκαδόρος

Δεν έχει σημασία αν έστειλε τον Σταμάτη στην Αγ. Κωνσταντίνου για να προσφέρει στον Κουβέλη το χρίσμα του υποψήφιου προέδρου της Δημοκρατίας, όπως ισχυρίζεται ο Σαμαράς ή αν ο Σταμάτης πράγματι πήγε στο γραφείο του, αλλά δεν του πρότεινε το χρίσμα, όπως ισχυρίζεται ο κυρ-Φώτης. Το πρόβλημα για τον κυρ-Φώτη είναι πως αποδείχτηκε κακός ποκαδόρος. Ποντάρισε στον ΣΥΡΙΖΑ, «έφαγε» τη μπλόφα των παρασκηνιακών διαβεβαιώσεων (αλήθεια, με τον Φλαμπουράρη έπαιξε την προεκλογική πόκα Νοέμβρη-Δεκέμβρη;) και στο φινάλε βρέθηκε εκτός Βουλής και εκτός προεδρικού μεγάρου. Και μόνο γι' αυτόν τον λόγο θα έπρεπε να εξαφανιστεί από την πολιτική πιάτσα (δεν βρισκόμαστε στη μεσαιωνική Ιαπωνία, όπου θα του ζητούσαν να κάνει χαρακίρι) και όχι να δίνει συνεντεύξεις, να εκφωνεί ομιλίες στην ΚΕ της ΔΗΜΑΡ (ναι, υπάρχει και τέτοιο όργανο) και να ψάχνει τρόπο να μείνει στην προεδρία της, από την οποία έχει δηλώσει ότι θα αποχωρήσει.

ΥΓ: Αφού αποδεδειγμένα ο Σταμάτης επισκέφτηκε τον κυρ-Φώτη στο γραφείο του, την παραμονή της αναγγελίας του ονόματος του υποψήφιου προέδρου της

Μούγκα με νόημα

Είναι η πρώτη φορά που ο Τσίπρας κάνει υψηλού επιπέδου συναντήσεις (Μέρκελ, Ολάντ, Γιούνκερ), στο περιθώριο της έκτακτης συνόδου κορυφής της ΕΕ, και αποφεύγει να δώσει την καθιερωμένη συνέντευξη Τύπου, αλλά περιορίζεται σε μια γενικόλογη δήλωση στις κάμερες. Την απορία έλυσε η Μέρκελ, που στη δική της συνέντευξη Τύπου είπε ότι συμφωνήθηκε εμπιστευτικότητα!

Αυτό σημαίνει ότι το παζάρι έχει προχωρήσει και βαδίζει προς το τέρμα του. Μια μέρα μετά τη συνάντηση Μέρκελ-Τσίπρα ο Μπαρουφάκης δέχτηκε την ψυχρολουσία στη Ρίγα (που μάλλον δεν την περίμενε ούτε ο ίδιος ούτε το Μαξίμου) και δυο μέρες μετά έγινε ο «ανασχηματισμός» με τον παροπλισμό του Μπαρουφάκη και των ανθρώπων του (Θεοχαράκη, Παναρίτη).

Δημοκρατίας από τον Σαμαρά, ποιος ήταν ο λόγος της επίσκεψής του; Για καφέ;

Γκάλοπ σωσίβιο

Το γκάλοπ που δημοσίευσε την περασμένη Κυριακή το «Βήμα» κρίθηκε ως αρνητικό για τον ΣΥΡΙΖΑ, αφού δείχνει μεγάλη αύξηση σε μια σειρά δείκτες που έως τώρα θεωρούνταν ως ενδείξεις απόλυτης κυριαρχίας του ΣΥΡΙΖΑ. Αύξηση της «ανησυχίας», της «δυσφορίας», του «φόβου» του «θυμού», μείωση της «ελπίδας» κτλ. Ασφαλώς, αυτά τα νούμερα, που δείχνουν τον ΣΥΡΙΖΑ να χάνει την τεράστια αποδοχή που ανάλογα γκάλοπ του έδιναν το πρώτο δίμηνο της θητείας του, δεν είναι ό,τι καλύτερο για τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου. Το ίδιο γκάλοπ, όμως, μπορεί να «διαβαστεί» και από διαφορετική σκοπιά. Μπορεί να θεωρηθεί γκάλοπ-σωσίβιο για τη συγκυβέρνηση, ώστε να κλείσει με «οδυνηρό» τρόπο τη διαπραγμάτευση με τους ιμπεριαλιστές-δανειστές, επικαλούμενη τη θέληση και τις διαθέσεις του λαού. Μπορεί πάνω σε τέτοια γκάλοπ να στηρίξει το απόλυτο διαζύγιο με τον «ΣΥΡΙΖΑ του 4%» και το γάμο με τα πιο συντηρητικά κοινωνικά στρώματα.

Ξεβράκωμα

Οταν είσαι αλαζόνας, νομίζεις ότι τους έχεις όλους στο χέρι και μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις. Δε λογαριάζεις ούτε την περιρρέουσα ατμόσφαιρα, για να δεις πού σε παίρνει και πού δε σε παίρνει. Ετσι και ο Μπαρουφάκης, έγραψε ένα άρθρο στα αγγλικά για το Project Syndicate, με τίτλο «Μια νέα συμφωνία για την Ελλάδα» και έκρινε σκόπιμο να το μεταφράσει και στα ελληνικά και να το διανείμει μέσω του Γραφείου Τύπου του υπουργείου Οικονομικών με τον «πειραγμένο» τίτλο «Δυο βήματα από τη συμφωνία». Δεν περιορίστηκε, όμως, στο «πείραγμα» μόνο του τίτλου, αλλά «πείραξε» και το άρθρο, έτσι που να το κάνει πιο... αγωνιστικό.

Κάθησαν, λοιπόν, οι πονηροί συντάκτες των «Νέων», έκαναν τη σύγκριση των δύο κειμένων και χάρισαν στον Μπαρουφάκη ένα μεγαλοπρεπέστατο ξεβράκωμα. Στο αγγλικό κείμενο κάνει λόγο για «τρόικα», ενώ στο ελληνικό για «θεσμούς»! Στο αγγλικό κείμενο κάνει λόγο για «μερική ιδιωτικοποίηση», ενώ στο ελληνικό για «αξιοποίηση δημόσιων περιουσιακών στοιχείων». Στο ελληνικό κείμενο έβαλε και μερικές σάλτσες, όπως «ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας» και «εκπολιτισμός της άγριας αγοράς εργασίας», που δεν υπάρχουν στο αγγλικό κείμενο.

Δε χρειάζεται να τονίσουμε πως αυτές οι αλλαγές κάθε άλλο παρά αθώες είναι. Επιβεβαιώνουν πως οι υπουργοί της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου άλλη γλώσσα χρησιμοποιούν στο εξωτερικό και άλλη στο εσωτερικό, αντιμετωπίζοντας τους Ελληνες σαν Χαχόλους.

(Ξαν)άρχισαν τα όργανα

Το διάλειμμα τελείωσε. Η σιδηρά κυρία επέστρεψε στην έδρα και ετοιμάζεται να κάνει μια χαψιά, όχι τους πολιτικούς της αντιπάλους, αλλά τους συντρόφους της που την «άδειαζαν» ενόσω αυτή απουσίαζε στο εξωτερικό. Δευτέρα πρωί, με δέκα λεπτά καθυστέρηση, η Κωνσταντοπούλου ανέβηκε στην έδρα του προεδρείου της Βουλής, σηκώνοντας τον Μητρόπουλο που την αντικαθιστούσε και απεφάνθη ότι δεν υπάρχει απαρτία, αποφασίζοντας δεκάλεπτο διάλειμμα για να καθήσουν τουλάχιστον 75 παιδάκια στις θέσεις τους. Ετσι, η «μίνι επανάσταση» του Μπαλάφα, που έκανε συνεδρίαση και ψηφοφορία χωρίς απαρτία, καταγράφεται ως μια μικρή παρένθεση, την οποία βέβαια θα χρησιμοποιήσει εν ευθέτω χρόνω η αντιπολίτευση για να την πέσει στην πρόεδρο και στο κόμμα της. Πλέον, αναμένουμε τη στιγμή που η πρόεδρος θα «ξεφλουδίσει» τον α' αντιπρόεδρο (Μητρόπουλο), ο οποίος την χαρακτήρισε από έδρας ρεντίκολο («Θα έρθει από Δευτέρα και θα γελάτε», είπε στους βουλευτές της αντιπολίτευσης).

Ημαρτον

Οταν ανακοινώθηκε ο διορισμός του Ευκλείδη Τσακαλώτου ως αναπληρωτή υπουργού Διεθνών Οικονομικών Σχέσεων, σπάσαμε πλάκα. Γράψαμε ότι τον έστειλαν σε μια γωνιά, υπό τον Κοτζιά, για να μην έχει καμιά ευθύνη στη διαπραγμάτευση με τους ιμπεριαλιστές δανειστές, μιας και τα χρόνια της αντιπολίτευσης ήταν εκπρόσωπος της «σκληρής γραμμής». Λαθέψαμε και ζητούμε συγνώμη. Τον έστειλαν υπό τον Κοτζιά, επειδή δεν μπορούσαν να διορίσουν τρίτο αναπληρωτή υπουργό στο υπουργείο Οικονομικών (μαζί με τους Βαλαβάνη και Μάρδα). Ο Μάρδας, βέβαια, και υφυπουργό να τον έκαναν τεμενάδες θα έκανε στον Τσίπρα, οπότε ο πραγματικός λόγος της τυπικής «εξορίας» του Ευκλείδη πρέπει να αναζητηθεί στην πολιτική επετηρίδα. Δε θα μπορούσε κοτζάμ Τσακαλώτος να τεθεί υπό τον Βαρουφάκη.

Εν πάση περιπτώσει, ο Τσακαλώτος ήταν από την πρώτη στιγμή στη διαπραγμάτευση και τώρα αναλαμβάνει ως frontman την ευθύνη της. Ο Μπαρουφάκης υπέστη ένα άγριο τσαλάκωμα, αλλά στο μέλλον θα μπορεί να το παίζει ηρωικώς πεσών στα μαρμαρένια αλώνια του Eurogroup, ενώ ο Τσακαλώτος θα πρέπει ν' αρχίσει να σκέφτεται το μέλλον του.

Εκτακτη σύνοδος πρυτάνεων

Στο πνεύμα της Διαμαντοπούλου

Για να αντιληφθούμε από πού πηγάζει η αντίδραση των πρυτάνεων στις ρυθμίσεις του πολυνομοσχέδιου-κουρελού του υπουργείου Παιδείας πρέπει να θυμηθούμε τον τρόπο που αυτοί έχουν εκλεγεί.

Εχουν εκλεγεί σύμφωνα με αυτά που ορίζουν οι νόμοι-Διαμαντοπούλου-Αρβανιτόπουλου (Ν. 4009/2011 και Ν. 4076/2012). Υπήρξε, δηλαδή, προεπιλογή των υποψηφιοτήτων τους από τα κακόφημα Συμβούλια διοίκησης και στη συνέχεια έγιναν εκλογές -και με τη συμβολή της ηλεκτρονικής ψήφου, καθότι υπήρξαν έντονες διαμαρτυρίες των φοιτητών και καταλήψεις.

Θυμίζουμε επίσης ότι τότε υπήρξαν πολλές καταγγελίες για τον αποκλεισμό υποψηφιοτήτων που δεν ήταν αρεστές στο Συμβούλιο, επειδή οι πανεπιστημιακοί αυτοί καθηγητές που διεκδικούσαν την εκλογή στις πρυτανικές αρχές είχαν εκφράσει αντιρρήσεις στο νόμο της Διαμαντοπούλου που ισοπέδωνε το δημόσιο πανεπιστήμιο και το μετέτρεπε σε εταιρία ΑΕ (εξ ου και είχαν ορισθεί τα Συμβούλια ως ανώτατα όργανα διοίκησης, αποτελούμενα από εννέα εσωτερικά μέλη και έξι εξωτερικά, για να διαχειρίζονται τα οικονομικά των πανεπιστημίων, να εισάγουν χωρίς μπρος-πίσω αλλαγές στο πνεύμα του επιχειρηματικού πανεπιστήμιου και να μην είναι ευάλωτα στις πιέσεις-αντιστάσεις φοιτητών-εργαζόμενων στο πανεπιστήμιο).

Ετσι, λοιπόν, προέκυψαν πρυτάνεις που πληρούσαν κατά το πνεύμα, τις πεποιθήσεις και τη συμπεριφορά τα οριζόμενα από τους νόμους Διαμαντοπούλου-Αρβανιτόπουλου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο Φορτσάκης του ΕΚΠΑ.

Κατανοητή, λοιπόν, η από τα δεξιά αντίδρασή τους, η οποία εστιάζεται στις ρυθμίσεις που αφορούν στην εκλογή των μονοπρόσωπων οργάνων, στη σύνθεση των συλλογικών οργάνων και στις αλλαγές που «διαταράσσουν τη συνεκτικότητα» του ισχύοντος νομοθετικού πλαισίου και που έχει στον πυρήνα της το γάντζωμά τους στην εξουσία και την ιδεολογική προσήλωση στο πανεπιστήμιο-επιχείρηση.

Κοντολογίς, οι πρυτάνεις ανησυχούν από τις αλλαγές αστικοδημοκρατικού τύπου του πολυνομοσχέδιου, που καταργούν τα Συμβούλια διοίκησης, ορίζουν ότι η εκλογή του πρύτανη γίνεται με καθολική μυστική ψηφοφορία με κάλπη και αυτοπρόσωπη παρουσία, καταργούν την ηλεκτρονική ψήφο και προβλέπουν συμμετοχή των φοιτητών στην εκλογή πρυτανικών αρχών και στα συλλογικά όργανα.

Ιδού τι λέει η έκτακτη σύνοδος των πρυτάνεων στην ομόφωνη απόφασή της:

«...2. Εκφράζει την έντονη αντίθεσή της στην κατάργηση νομίμως εκλεγμένων μονοπρόσωπων οργάνων (Πρυτάνεις, Κοσμήτορες). Μία τέτοια απόφαση εγείρει θέματα συνταγματικής νομιμότητας και αποσταθεροποιεί τα Πανεπιστήμια σε μία περίοδο οικονομικής και κοινωνικής κρίσης.

3. Θεωρεί ότι απαιτείται ενδελεχής μελέτη αναφορικά με τον τρόπο σύνθεσης των συλλογικών οργάνων διοίκησης με στόχο την αποτελεσματικότητα της λειτουργίας των Ιδρυμάτων.

4. Θεωρεί ότι απαιτείται περαιτέρω μελέτη του θέματος αναφορικά με τον τρόπο εκλογής των μονοπρόσωπων οργάνων διοίκησης.

5. Κρίνει ότι απαιτείται προσεκτικότερος έλεγχος ώστε με τις εισαγόμενες αλλαγές να μη διαταράσσεται η συνεκτικότητα του νομοθετικού πλαισίου που διέπει τη λειτουργία των Πανεπιστημίων».

Για να μην έχουμε καμιά αμφιβολία για το περιεχόμενο των ενστάσεων των πρυτάνεων ας δούμε τι λέει το κείμενο της παράταξης των πανεπιστημιακών της ΔΗΜΑΡ ΑρΜε (Αριστερή Μεταρρύθμιση). (Τα κείμενα της παράταξης προωθεί η Ευγενία Μπουρνόβα, πανεπιστημιακός, υποψήφια της ΔΗΜΑΡ στις εκλογές του 2012, γραμματέας της φιλοκυβερνητικής ΠΟΣΔΕΠ υπό τον Σταυρακάκη και νυν μέλος του Συμβουλίου διοίκησης του ΕΚΠΑ):

«...Η κατάργηση των Συμβουλίων Ιδρύματος είναι μια ειλημμένη πολιτική απόφαση που όμως υλοποιείται χωρίς καμία αξιολόγηση του θεσμού και του έργου που συντελέστηκε στη διετή διάρκεια λειτουργίας του. Ωστόσο επιμένουμε να κρίνουμε απαραίτητη την ύπαρξη ενός συνεργατικού ελεγκτικού οργάνου στα πανεπιστήμια αφού η Σύγκλητος, η οποία έχει το βάρος της ρυθμιστικής και διοικητικής διαχείρισης της καθημερινότητας, δεν μπορεί να ασκήσει ελεγκτικές αρμοδιότητες.

Επισημαίνουμε επίσης ότι στο Σ/Ν προβλέπεται η παύση ήδη νομίμως εκλεγμένων Πρυτάνεων και Κοσμητόρων...

Τα σημαντικότερα σημεία του Ν/Σ τα οποία θεωρούμε ότι η πολιτική ηγεσία πρέπει να λάβει σοβαρά υπόψη της για την εύρυθμη λειτουργία των πανεπιστημίων και τη βελτίωση της ποιότητας της διοίκησης όπως προκύπτουν από την μέχρι τώρα εμπειρία ώστε να μην επέλθει αναστάτωση στα πανεπιστήμια, είναι τα παρακάτω:

- (Αρθρο 3) Η συμμετοχή φοιτητών στο ειδικό σώμα εκλεκτόρων για την ανάδειξη των μονοπρόσωπων οργάνων αποτελεί οπισθοχώρηση σε ένα αρνητικό παρελθόν... Η φοιτητική συμμετοχή πρέπει να αφορά μόνο τα συλλογικά όργανα (Σύγκλητο, Κοσμητεία, Γενική Συνέλευση Τμήματος και Τομέα) με εκλεγμένους από τους φοιτητικούς συλλόγους αντιπροσώπους.

- (Αρθρο 3) Κακώς καταργείται η ηλεκτρονική ψήφος ως λύση που επέτρεψε τη μεγάλη συμμετοχή των εκλεκτόρων. Ζήσαμε πρυτανικές εκλογές με φαινόμενα καταλήψεων, αρπαγής καλπών και βίαιης παρεμπόδισης ψηφοφόρων στην άσκηση του εκλογικού τους δικαιώματος.

- (Αρθρο 4) Η αλλαγή της σύνθεσης της Συγκλήτου είναι πρόχειρη και δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες διοίκησης του πανεπιστημίου και θα δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα: Επειδή η Σύγκλητος είναι όργανο διοίκησης δεν νοείται να μετέχουν σ' αυτή εκπρόσωποι βαθμίδων αλλά όσοι έχουν σχέση και ασκούν διοίκηση...

- (Αρθρο 10) Κακώς καταργούνται οι διατάξεις των νόμων που αφορούν στη διαγραφή φοιτητών: ένα ακαδημαϊκό σύστημα πρέπει να έχει και αυτή τη δυνατότητα, με όλες τις προβλεπόμενες εξαιρέσεις για εργαζόμενους, γονείς, οικονομικά αδύναμους κλπ. Θα έπρεπε δηλαδή να υπάρχει μηχανισμός διαγραφής.

- (Αρθρο 13.1 και 2) Οι Πρυτάνεις και Κοσμήτορες που υπηρετούν κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, δεν θα ολοκληρώσουν τη θητεία τους καθώς θα πρέπει μέχρι τις 31.7.2016 να γίνει νέα εκλογική διαδικασία. Κανένα συλλογικά εκλεγμένο όργανο δεν καταργείται στα δημοκρατικά πολιτεύματα...».

Μπέρτολτ Μπρεχτ
ΤΑ ΝΤΟΥΦΕΚΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΡΑΡ

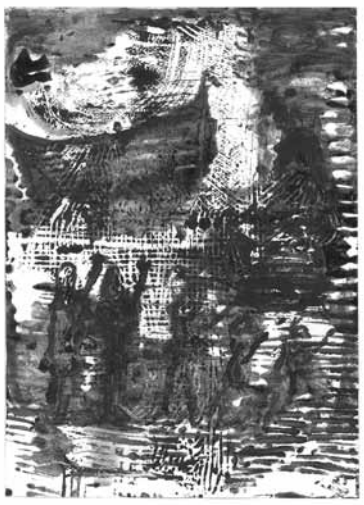

μια τραγωδία για τη στράτευση

ΚΟΝΤΡΑ
Πρώτη παράσταση: Πρωτομαγιά 2015
Εναρξη παραστάσεων 20.30
Αγαθουπόλεως 65 & Αχαρνών
Εισοδος ελεύθερη
Κράτηση θέσεων στο 6975507005

ανοικείωση
www.anoikeiosi.gr

Η ανοικείωση παρουσιάζει τη δεύτερη παραγωγή της. Το κλασικό έργο του Μπέρτολτ Μπρεχτ «Τα ντουφέκια της κυρίας Καράρ» επικαιροποιείται (με την προσθήκη Προλόγου και Επιλόγου), έτσι που ο δραματικός του πυρήνας να αφορά ζέοντα προβλήματα του σήμερα.

Πρώτη παράσταση: Πρωτομαγιά 2015

Πρώτος κύκλος παραστάσεων: όλα τα Σαββατοκύριακα του Μάη 2015 (2-3, 9-10, 16-17, 23-24 και 30-31 Μάη).

Στο κτίριο της «Κόντρας», Αγαθουπόλεως 65 και Αχαρνών.

Ωρα έναρξης: 20.30

Είσοδος ελεύθερη.

Λόγω του περιορισμένου αριθμού θέσεων πρέπει να κάνετε κράτηση στο 6975507005.

Μετά την παράσταση ακολουθεί συζήτηση.

Πληροφορίες για το έργο τον συγγραφέα και την παράσταση (φωτογραφίες, συντελεστές κ.ά.) www.anoikeiosi.gr

Ετοιμάζονται τα πρώτα μέτρα της μεταβατικής συμφωνίας

Η διατήρηση του ΕΝΦΙΑ και η μη θέσπιση του αφορολόγητου των 12.000 ευρώ είναι τα πρώτα μέτρα του νέου «πακέτου», που επιλέχτηκε να τα ανακοινώσει ο ίδιος ο Τσίπρας σε τηλεοπτική του συνέντευξη, προκειμένου η προσωπική πολιτική γοητεία που ακόμα ασκεί σε τμήματα του ελληνικού λαού να μετριάσει τον αντίχτυπο, ιδιαίτερα σε όσους ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ με τη λογική «και δυο πράγματα να κάνει, εγώ θα είμαι ευχαριστημένος». Γι' αυτό και αστοί πολιτικοί σχολιαστές, κάθε άλλο παρά εχθρικοί προς τον ΣΥΡΙΖΑ, σχολίαζαν πως ο Τσίπρας «ανάλωσε μέρος του πολιτικού του κεφαλαίου», βλέποντας την αμηχανία και τη δυσκολία που εμφάνιζε στην προσπάθεια να απαντήσει στις ερωτήσεις του Χατζηνικολάου, που δεν ήθελε δα να τον στήσει στον τοίχο (άλλωστε, αυτές οι συνεντεύξεις δίνονται αφού προηγουμένως συμφωνηθεί το πλαίσιό τους και δοθούν στον συνεντευξιαζόμενο οι βασικές ερωτήσεις που θα του υποβληθούν).

Ο ΕΝΦΙΑ έχει αποκτήσει χαρακτηριστικά φόρου-φετίχ, ενώ το αφορολόγητο των 12.000 ευρώ το περίμεναν όχι μόνο οι λεγόμενοι μικρομεσαίοι, που στενάζουν από την άμεση φορολογία του 26% από το πρώτο ευρώ, αλλά και μισθωτοί και συνταξιούχοι που σε ετήσια βάση παίρνουν περισσότερα από τα 9.000 ευρώ του σημερινού αφορολόγητου, μισθωτοί και συνταξιούχοι του στενού και ευρύτερου δημόσιου τομέα, που ψήφισαν «ΣΥΡΙΖΑ δαγκωτό» ελπίζοντας σε μια μικρή έστω ανακούφιση από τη φορολογική λαίλαπα της μνημονιακής περιόδου. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το χαράτσι του ΕΝΦΙΑ απέκτησε χαρακτήρα φετίχ το καλοκαίρι του 2014 και ήταν αυτό που έγειρε οριστικά την πλάστιγγα υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ, στέλνοντας στα τάρταρα την όποια πολιτική αποδοχή είχε απομείνει στη συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου.

Μια μέρα μετά την τηλεοπτική εμφάνιση Τσίπρα, ένας άλλος υπουργός, από τους εμφανιζόμενους ως «ντούροι», ο Θ. Δρίτσας, δήλωσε πως «το ζήτημα της ιδιωτικοποίησης του ΟΛΠ αποτελεί μέρος της αναζήτησης μιας νέας συμφωνίας με τους ευρωπαίους εταίρους». Οταν του θύμισαν ότι ήδη από τη μέρα που δρασκέλισε το κατώφλι του υπουργείου Ναυτιλίας δήλωνε πως η διαδικασία ιδιωτικοποίησης του ΟΛΠ ακυρώνεται, δήλωση που επανέλαβε και κατά τις προγραμματικές δηλώσεις, απάντησε ότι **«υπάρχουν πιεστικές συγκυρίες που δεν μπορεί κανείς να αγνοήσει»**.

Και μια μέρα πριν τη συνέντευξη Τσίπρα και ενώ τα πάντα είχαν δρομολογηθεί, στην κομματική «Αυγή» δημοσιεύτηκε συνέντευξη του αντιπροέδρου Δραγασάκη, ο οποίος επανέφερε (με συριζαίικο στιλ, όμως) τα γνωστά και από το πρόσφατο παρελθόν μνημονιακά ψευτοδιλήμματα: αν συνεχιστεί η ασφυξία ρευστότητας, δημιουργούνται «προϋποθέσεις ύφεσης». Και αν αυτό συμβεί, «μπορεί να υποχρεωθούμε να πάρουμε από μόνοι μας μέτρα που τώρα προσπαθούμε να αποφύγουμε». Επειδή, λοιπόν, ρευστότητα δεν μπορεί να εξασφαλιστεί από αλλού (κατέρρευσε πρόωρα και το παραμύθι του Λαφαζάνη για την προκαταβολή των 3-5 δισ. ευρώ που θα έδιναν οι Ρώσοι για τον αγωγό, προπληρώνοντας τα τέλη τριακονταετίας για έναν αγωγό που ακόμη δεν έχει πάρει έγκριση κατασκευής από την ΕΕ!), ενώ οι «αγορές» εκτινάσσουν κάθε μέρα τα επιτόκια σε όλο και μεγαλύτερα ύψη (αντί να χορεύουν πεντοζάλη, οι άτιμες), η ρευστότητα πρέπει να αναζητηθεί από τους παραδοσιακούς δανειστές του ελληνικού καπιταλισμού, τον EFSF, την ΕΚΤ και το ΔΝΤ.

Το σκηνικό είχε στηθεί από τις προηγούμενες μέρες, με την ΠΝΠ ν' αποτελεί την ύστατη προσπάθεια της κυβέρνησης να συγκεντρώσει λεφτά για να πληρώσει μισθούς και συντάξεις, καθώς τα κρατικά ταμεία είχαν ήδη αδειάσει για να αποπληρωθούν σχεδόν 3 δισ. ευρώ δόσεις προς το ΔΝΤ. Με στημένο το σκηνικό της ασφυξίας και αφού τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ είχαν ρίξει όλα τα αναθέματα στους ανάλγητους δανειστές (τους οποίους όμως εξακολουθούν να προσκυνούν και να αποπληρώνουν, δίνοντας όρκο ότι θα συνεχίσουν να τους αποπληρώνουν «στο διηνεκές», όπως δήλωσε ο «ταφ γκάι» Μπαρουφάκης), ήρθε η ώρα να βγει στη σκηνή ο πρωταγωνιστής, «για να πάρει τη διαπραγμάτευση στα χέρια του».

Ανασχηματισμός

Πρώτη κίνηση του «σιδερένιου πρωθυπουργού» ήταν η μεταφορά του Μπαρουφάκη στην κατάψυξη. Ο πρωτότυπος ανασχηματισμός ανακοινώθηκε με έναν non paper του Παππά το πρωί της Δευτέρας, ενώ το βράδυ της Κυριακής στο Μαξίμου έγινε σύσκεψη Τσίπρα-Παππά, Δραγασάκη και οικονομικού επιτελείου, η οποία εξελίχτηκε σε δείπνο με κύριο πιάτο «μπαρουφάκη α'λα κρεμ», τις λεπτομέρειες του οποίου ο Παππάς φρόντισε να διοχετεύσει στα παπαγαλάκια του αστικού Τύπου (αναλυτικά γράφουμε σε διπλανές στήλες).

Εκτός από το καπέλωμα του Μπαρουφάκη με τον Τσακαλώτο και τον παροπλισμό του Θεοχαράκη με ταυτόχρονη αναβάθμιση του Χουλιαράκη σε βασικό διαπραγματευτή στις Βρυξέλλες, αξιοσημείωτη είναι η εμπλοκή του γενικού γραμματέα της κυβέρνησης Σαγιά, στον οποίο ανατέθηκε η ευθύνη της επαφής με τα λεγόμενα τεχνικά κλιμάκια της τρόικας στην Αθήνα. Αυτό σημαίνει πως τα τσαλιμάκια των υπουργών λαμβάνουν τέλος. Το «μπουλντόγκ» της κυβέρνησης αναλαμβάνει να διευκολύνει τους τροϊκανούς ικανοποιώντας κάθε επιθυμία τους. Αλλωστε, ο Σαγιάς, χρόνια δικηγόρος μονοπωλιακών ομίλων, ξέρει από τέτοιες διαδικασίες.

Το μήνυμα που στάλθηκε στο εξωτερικό και στο εσωτερικό ήταν πως «τώρα πιάνουμε δουλειά». Ο Μπαρουφάκης στιγματίστηκε ως ο αίτιος για τις διαδοχικές εμπλοκές, υπό τη συνοδεία των επαίνων και των δηλώσεων στήριξης που συνοδεύουν πάντοτε κάθε «τελειωμένο» υπουργό, μέχρι να έρθει η ώρα του τυπικού ανασχηματισμού του. Ο Τσακαλώτος, με κείνο το υφάκι του κακομοίρη, άρχισε τη λαθολογία, σε δηλώσεις παρουσία του Μπαρουφάκη, ακόμη και από το βήμα της Βουλής («συνεχώς μαθαίνουμε από τις εμπειρίες και τα λάθη μας» είναι το αγαπημένο του μότο).

Οι «εταίροι» εξέφρασαν την ευαρέσκειά τους, ο Ντεϊσελμπλούμ (που έχει και προσωπικό άχτι τον Μπαρουφάκη) υπερέβη τα εσκαμμένα υπαινισσόμενος ότι αυτός πρότεινε στον Τσίπρα τον ανασχηματισμό, ο γερμανικός Τύπος άρχισε τα κοροϊδευτικά σχόλια, όμως όλοι κράτησαν τις επιφυλάξεις τους, με δηλώσεις για απώλεια σημαντικού χρόνου και συνέχιση του αργού ρυθμού από ελληνικής πλευράς.

Είναι προφανές, ότι οι ιμπεριαλιστές δανειστές συνεχίζουν την τακτική των ωμών εκβιασμών και δε θέλουν να δώσουν τον παραμικρό «αέρα» στη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου. Εχουν καταστήσει σαφές ότι η φάση της «πολιτικής διαπραγμάτευσης» έχει παρέλθει και πως τώρα θα «μιλά» η τρόικα και το EuroWorkingGroup.

Κομματικό «μασάζ»

Αμέσως μετά τη συνέντευξη Τσίπρα στον Χατζηνικολάου, άρχισε και το κομματικό «μασάζ». Ο γραμματέας του ΣΥΡΙΖΑ Κορωνάκης και ο γραμματέας της κοινοβουλευτικής ομάδας Μαντάς πήραν μέρος στην πρώτη σύσκεψη της «πολιτικής ομάδας διαπραγμάτευσης», με αντικείμενο την «προετοιμασία νομοσχεδίου για την κωδικοποίηση των μεταρρυθμιστικών προτάσεων που περιέχει η "λίστα Βαρουφάκη" στο πλαίσιο της εξελισσόμενης διαπραγμάτευσης». Επισήμως δεν ανακοινώθηκε η συμμετοχή τους, όμως ο Τσακαλώτος, στις δηλώσεις που έκανε μετά τη σύσκεψη μαζί με τον Μπαρουφάκη, δεν είχε κανένα πρόβλημα να δηλώσει ότι συμμετείχαν και αυτοί, «για να υπάρχει μια επικοινωνία, να ξέρουν οι βουλευτές τι γίνεται»! Δείχνοντας στοιχειώδη άγνοια για στοιχειώδη θεσμικά ζητήματα, στα οποία ο ΣΥΡΙΖΑ ορκιζόταν, όσο ήταν στην αντιπολίτευση, είπε το εξής αμίμητο: «Οταν αυτή η ομάδα (σ.σ. η διαπραγματευτική) εντοπίσει βασικά πολιτικά προβλήματα είναι προφανές ότι το θέμα πρέπει να πάει είτε στην Πολιτική Γραμματεία, είτε στην Κεντρική Επιτροπή είτε στο Υπουργικό Συμβούλιο»! Κουζίνα, σαλοτραπεζαρία ένα για τον Ευκλείδη. Κυβέρνηση και κόμμα ένα! Ας του κάνει επειγόντως κάποιος μερικά μαθήματα, γιατί είναι σε θέση να τινάξει στον αέρα όσα με τη θεσμολαγνεία του έχτιζε επί χρόνια ο ΣΥΡΙΖΑ.

Ακολούθησε η μετάβαση, μετά από καιρό, του Τσίπρα στην Κουμουνδούρου, όπου ανέλαβε προσωπικά το «μασάζ» στα μέλη της Πολιτικής Γραμματείας και του προεδρείου της ΚΟ. Ισχυρή γκρίνια δεν βγήκε προς τα έξω, πέρα από κάποιες «προειδοποιήσεις» στελεχών της «Αριστερής Πλατφόρμας» και τα γνωστά «καουμποϊλίκια» του Στρατούλη.

Περί δημοψηφίσματος

Ο ίδιος ο Τσίπρας απέκλεισε τις εκλογές έριξε όμως στην πιάτσα το ενδεχόμενο δημοψηφίσματος για τη «μεγάλη συμφωνία» του καλοκαιριού. Δεν πρόκειται για εκβιασμό προς τους δανειστές, αλλά για διαχείριση του κομματικού μηχανισμού του ΣΥΡΙΖΑ και του πιο ριζοσπαστικού κομματιού των ψηφοφόρων του.

Η οποιαδήποτε εκλογική διαδικασία θα είχε νόημα μόνο αν η συγκυβέρνηση τα έσπαγε με τους δανειστές και δεν υπέγραφε νέα συμφωνία με τους όρους που θα της επέβαλαν. Τότε όμως δε θα χρειαζόταν δημοψήφισμα αλλά εκλογές. Μια κυβέρνηση δεν μπορεί να βάλει σε δημοψήφισμα την άρνησή της, αλλά να ζητήσει έγκριση γι' αυτή την άρνηση μέσω ανανέωσης της λαϊκής εντολής. Δημοψήφισμα με υπογεγραμμένη τη συμφωνία, θα ήταν σκέτος εκβιασμός του ελληνικού λαού, καθώς το σύνολο των «ευρωπαϊκών» κομμάτων θα καλούσε σε υπερψήφιση της συμφωνίας (ακόμη και αν για αντιπολιτευτικούς λόγους έκανε κριτική σε πλευρές της). Για ένα τέτοιο δημοψήφισμα ενδεχομένως να μην είχαν αντίρρηση ούτε οι ιμπεριαλιστές δανειστές.

Ο Τσίπρας και η παρέα του είναι αποφασισμένοι να μείνουν όσο μπορούν στην εξουσία και για να το πετύχουν αυτό θέλουν τη στήριξη της ντόπιας αστικής τάξης και των μηχανισμών που αυτή διαθέτει. Οπως επιδιώκουν μια «μίνι συμφωνία» τώρα, έτσι θα επιδιώξουν μια «μάξι συμφωνία» τον Ιούνη, που θα περιλαμβάνει σαν «τυράκι» την αναδιάρθρωση του χρέους (αυτή που έχει υποσχεθεί το Eurogroup από το Νοέμβρη του 2012), μια νέα δανειακή σύμβαση και νέο Μνημόνιο, φυσικά, το οποίο θα ονομαστεί «αναπτυξιακή συμφωνία». Μόλις κλείσουν μια τέτοια συμφωνία, δε θα έχουν κανένα λόγο να πάνε σε δημοψήφισμα.

Εκτός αν φτάσει η ώρα της πρώτης διάσπασης του ΣΥΡΙΖΑ, οπότε το πολιτικό τοπίο θα αλλάξει άρδην και τίποτα δεν μπορεί ν' αποκλειστεί. Από «οικουμενική» κυβέρνηση μέχρι εκλογές.

Νομοθέτηση μέρους της «λίστας»

Το οικονομικό επιτελείο ετοίμαζε εντατικά ένα πολυνομοσχέδιο, το οποίο θα περιλαμβάνει τα πρώτα μέτρα, παρμένα από τη «λίστα Βαρουφάκη» της 23ης Φλεβάρη. Παρά τις αρχικές πληροφορίες, το νομοσχέδιο δεν κατατέθηκε στο EuroWorkingGroup της Τετάρτης, αλλά ειπώθηκε πως θα πήγαινε πρώτα στο υπουργικό συμβούλιο, το οποίο κλήθηκε να συνεδριάσει την Πέμπτη, παραμονή Πρωτομαγιάς, μέρα εξαιρετικά χαμηλής δημοσιότητας.

Αναμφισβήτητα υπήρξε κάποια εμπλοκή στη διαπραγμάτευση με τους δανειστές. Αυτό φάνηκε καθαρά από τον τραγέλαφο το βράδυ της Τετάρτης. Κατά τις 10 ο Μπαρουφάκης με τον Τσακαλώτο διέρρευσαν διάφορα (πιο κραυγαλαίο ήταν ότι δε θα δοθεί ούτε η 13η σύνταξη φέτος), το Μαξίμου δυσαρεστήθηκε και τους έβαλε να βγάλουν διορθωτική δήλωση στις 12:30 μετά τα μεσάνυχτα, για να πουν ότι... διατηρούνται οι «κόκκινες γραμμές»!

Τελικά, ούτε στο υπουργικό συμβούλιο κατατέθηκε το πολυνομοσχέδιο, μολονότι αυτό κράτησε πέντε ώρες. Προφανώς το παζάρι στις Βρυξέλλες συνεχίζεται, προφανώς η κυβέρνηση ζορίζεται και προφανέστατα ο Τσίπρας δε θα πάρει εκ των προτέρων έγκριση από τους υπουργούς. Πρώτα θα κλείσει τη συμφωνία και μετά θα πάει το πολυνομοσχέδιο ως τετελεσμένο στο υπουργικό συμβούλιο, με τον εκβιασμό «get it or leave it».

Το μόνο βέβαιο είναι πως το πολυνομοσχέδιο θα κατατεθεί μόνο αν έχει την έγκριση της τρόικας, αν έχει κλειστεί συμφωνία. Το είπε φόρα-παρτίδα ο «συμμορφωμένος» Μπαρουφάκης. Οταν ρωτήθηκε πότε θα κατατεθεί το νομοσχέδιο, απάντησε: «Είναι αντικείμενο διαπραγμάτευσης»! Οταν, δε, ρωτήθηκαν με τον Τσακαλώτο αν μπορεί να κλείσει μερικώς ή ολικώς η συμφωνία χωρίς **επώδυνα μέτρα**, ο Τσακαλώτος απάντησε κυνικά («Δεν νομίζω ότι περιμένετε να σας απαντήσουμε σε αυτό, πριν από τη διαπραγμάτευση»!), ο δε Μπαρουφάκης το έριξε στη... δημιουργική ασάφεια: «Σε αυτό έχω μια στάνταρ απάντηση. Βεβαίως συμβιβάζεσαι για να βρεις μια λύση σε μια διαπραγμάτευση. Θα συμβιβαστούμε, αλλά δεν θα βγούμε συμβιβασμένοι από αυτή τη διαπραγμάτευση»!

Από πλευράς Μαξίμου καλλιεργείται μια αισιοδοξία, ότι η συμφωνία είναι κοντά. Από πλευράς Βρυξελλών, όμως, καλλιεργείται το αντίθετο. Είναι κι αυτού του τύπου οι δηλώσεις κομμάτι της διαπραγματευτικής τακτικής, μόνο που πλέον έχει γίνει φανερό ποιος είναι ο δυνατός και ποιος ο «χεσμένος» σ' αυτή τη διαπραγμάτευση. Οσονούπω, λοιπόν, θ' ακούσουμε όχι μόνο για τη διατήρηση του μνημονιακού πλέγματος, αλλά και τα πρώτα νέα μέτρα.

Δωσιλογική εμφάνιση Σαμαρά στο Στρασβούργο

«Δεν βρίσκομαι εδώ για να επικρίνω τη σημερινή κυβέρνηση στη χώρα μου», είπε ο Σαμαράς απευθυνόμενος στα στελέχη του ΕΛΚ στο Στρασβούργο. Στη συνέχεια, δεν έκανε τίποτ' άλλο από το να επιτίθεται στη σημερινή ελληνική κυβέρνηση: «Υπάρχει μια διάχυτη αίσθηση ότι η Ελλάδα απομακρύνεται σήμερα από την υπόλοιπη Ευρώπη. Κι είναι καθήκον μου να αποτρέψω αυτή την καταστροφική προοπτική» - «Οι πολιτικές της νέας κυβέρνησης οδηγούν σε ασφυξία την οικονομία μας» - «Μου προκαλεί θλίψη το γεγονός ότι η νέα κυβέρνηση αντιστρέφει την πορεία της χώρας στη δημοσιονομική προσαρμογή, αντιστρέφει τις μεταρρυθμίσεις και ξαναγυρνά πίσω σε εξάρτηση από δανεικά χρήματα» - «Ας μην αφήσουμε λανθασμένες πολιτικές των τελευταίων λίγων μηνών να καταστρέψουν ό,τι επιτεύχθηκε με κόπο μέχρι τώρα».

Ο λόγος του έμοιαζε με καρικατούρα του λόγου του Μάρκου Αντώνιου στην τραγωδία «Ιούλιος Καίσαρας» του Σέξπιρ. Λέω καλά λόγια για τον αντίπαλό μου με σκοπό να τον θάψω. Ζητώ βοήθεια για τη χώρα μου για να θάψω τον πολιτικό μου αντίπαλο. Αλλο Σέξπιρ, όμως, και άλλο Χρύσανθος. Γι' αυτό και η καρικατούρα σεξπιρικής τεχνικής δεν ήταν παρά ένα ανατριχιαστικό κήρυγμα δωσιλογισμού. Ούτε δυο λόγια κριτικής –για τα μάτια, βρε αδερφέ- ενάντια στους γκάνγκστερ της ΕΕ δεν βρήκε να πει ο Σαμαράς. Ελεημοσύνη ζητούσε, δίνοντας όλα τα δίκια στους ιμπεριαλιστές δανειστές και ρίχνοντας το άδικο στην κυβέρνηση Τσίπρα.

Σ' ένα τους έριξε άδικο. Οτι δεν στήριξαν επαρκώς τον ίδιο, ώστε σήμερα να εξακολουθήσει να είναι πρωθυπουργός. «Κι εγώ ο ίδιος, προφανώς, έχω κάποια παράπονα με τον τρόπο που αντιμετωπίστηκε η κυβέρνησή μου και η χώρα κατά τους τελευταίους μήνες της διακυβέρνησής μας», είπε. Αλλά σαν γνήσιος εκπρόσωπος του ραγιαδισμού έδωσε τόπο στην οργή: «Αλλά όλα αυτά δεν έχουν κανένα νόημα τώρα. Βρισκόμαστε πάντα στο ίδιος σκάφος, παλεύουμε πάντα για τα ίδια κοινά ευρωπαϊκά ιδεώδη μας».

Στην πραγματικότητα, για ένα και μοναδικό λόγο πήγε στο Στρασβούργο ο Σαμαράς. Για να πείσει τους εκπροσώπους του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού ότι είναι ο κατάλληλος άνθρωπος για τα συμφέροντά τους και ότι έκαναν λάθος που άφησαν τον ΣΥΡΙΖΑ να κερδίσει τις εκλογές, παρασυρμένοι από τα γκάλοπ και πιστεύοντας ότι δεν μπορούν ν' αλλάξουν τη φορά των πραγμάτων. Προς το παρόν, μπορεί να προσδοκά μόνο σε στήριξή του ώστε να παραμείνει στο τιμόνι της ΝΔ. Γι' αυτό και προσπάθησε να εμφανιστεί ως οιονεί ηγέτης κάποιου φιλοευρωπαϊκού μετώπου, το οποίο όμως δεν υπάρχει: «Βρίσκομαι εδώ για να σας πω ότι οι ανοικτά φιλο-ευρωπαϊκές δυνάμεις στην Ελλάδα, ανάμεσα στις οποίες η Νέα Δημοκρατία, είναι η μεγάλη πλειοψηφία, θα κάνουμε τα πάντα για να κρατήσουμε την Ελλάδα στην Ευρώπη και στην Ευρωζώνη».

Μια καρατόμηση μεθοδευμένη από το Μαξίμου

Τα εγκυρότερα έντυπα του ευρωπαϊκού χρηματιστικού κεφαλαίου μιλούν για καρατόμηση του Βαρουφάκη και πανηγυρίζουν γι' αυτή, μεταδίδοντας και δηλώσεις ανακούφισης από διάφορους ευρωπαίους αξιωματούχους, όμως εμείς πρέπει να πιστέψουμε πως ο πρωθυπουργός και η κυβέρνηση περιβάλλουν με απόλυτη εμπιστοσύνη τον υπουργό Οικονομικών και πως αυτό που συνέβη είναι η οργάνωση μιας ομάδας διαπραγμάτευσης, η οποία θα μπορέσει να δουλέψει αποτελεσματικότερα στα πολλά επίπεδα που εξελίσσεται η διαπραγμάτευση!

Οι έσχατοι έσονται πρώτοι...

Εχουν πραγματικά πλάκα όσα δηλώνουν ο Τσίπρας, ο Τσακαλώτος, ο Βούτσης και κυρίως ο ίδιος ο Βαρουφάκης, προσπαθώντας να διαψεύσουν το προφανές. Και έχουν πλάκα γιατί ο ίδιος ο τεράστιος Μπαρουφάκης φρόντισε να προαναγγείλει την καρατόμησή του, γράφοντας στο twitter μια φράση του Ρούσβελτ: «Είναι ομόθυμοι στο μίσος τους για εμένα, και εγώ καλοδέχομαι το μίσος τους»!

Δε θ' ασχοληθούμε μ' αυτές τις αστειότητες γιατί οι πάντες αντιλαμβάνονται πως ο Μπαρουφάκης δε θα ήταν σήμερα υπουργός, αν δεν έπρεπε να προστατευθεί το κύρος του Τσίπρα. Αν τον έδιωχνε σήμερα, λίγες μέρες πριν την υπογραφή της νέας συμφωνίας, θα παραδεχόταν ότι οι ιμπεριαλιστές δανειστές, εκτός από μια επαχθή για τον ελληνικό λαό συμφωνία, του επιβάλλουν και τη σύνθεση της κυβέρνησής του. Γι' αυτό και επιλέχτηκε η περιθωριοποίησή του (και του βασικού του συνεργάτη Ν. Θεοχαράκη, στον οποίο ανατέθηκε να φτιάξει κάποια μελέτη, για να αντικατασταθεί στο περιβόητο Brussels Group από τον «αποδεκτό από τους δανειστές» Γ. Χουλιαράκη, συνεργάτη του Γ. Δραγασάκη, τον οποίο ο Μπαρουφάκης είχε προσπαθήσει να σπρώξει ακόμη και σε παραίτηση).

Πρέπει, όμως, να τονίσουμε πως η αποδόμηση Μπαρουφάκη δεν γινόταν μόνο μέσω των δημοσιευμάτων του ευρωπαϊκού Τύπου και των δηλώσεων διάφορων παραγόντων της Ευρωζώνης. Γινόταν συστηματικά τις τελευταίες μέρες από το μέγαρο Μαξίμου, όπου ο καταχθόνιος Παππάς έχει στήσει τη δική του «μονταζιέρα». Το περασμένο Σάββατο, την επομένη του Βατερλό του Μπαρουφάκη στη Ρίγα, στα «Νέα» του Συγκροτήματος Ψυχάρη εμφανίστηκε άρθρο-ρεπορτάζ με τίτλο: «Γιάνης Βαρουφάκης, Από τη θεωρία παιγνίων στη στρατηγική της χρεοκοπίας» και υπότιτλο: «Για το Μαξίμου έχει αρχίσει από καιρό να θαμπώνει η λάμψη του σταρ υπουργού Οικονομικών». Η συντάκτις του άρθρου επικαλούνταν στελέχη του πρωθυπουργικού επιτελείου που μιλούν περιφρονητικά για τον Βαροφάκη και πετούσε μια βόμβα μεγατόνων, η οποία πέρασε ασχολίαστη από το Μαξίμου: *«γενικώς στο πρωθυπουργικό περιβάλλον κυριαρχεί η αντίληψη ότι ο δρόμος που επιλέγει ο Γιάνης Βαρουφάκης για την επίλυση του οικονομικού προβλήματος δεν είναι ταυτόσημος με τον δρόμο της κυβέρνησης Τσίπρα. Εσχάτως, κυβερνητικοί κύκλοι ψιθυρίζουν για μια πιο στενή επαφή του υπουργού Οικονομικών με τον διευθυντή του Ταμείου Πολ Τόμσεν, ο οποίος διακινεί μια ευρύτερη θεωρία-λύση για το ελληνικό χρέος. Λύση που θα έβλεπε την Ελλάδα ακόμη και να χρεοκοπεί προκειμένου να εξασφαλίσει ένα γενναίο κούρεμα του χρέους της (...) Οπως και να 'χει ο πρωθυπουργός, που έχει κατανοήσει πλήρως τι σημαίνει πιστωτικό γεγονός, δεν δείχνει καμία επιθυμία να σκάσει η χώρα στα χέρια του με όλες τις απρόβλεπτες συνέπειες. Και μάλιστα ως μέρος ενός σχεδίου χρεοκοπίας εντός ευρωζώνης που δεν είναι καν δικής του εμπνεύσεως προκειμένου να βρεθεί ο Βαρουφάκης στο μεγάλο τραπέζι μιας νέας αναδιάρθρωσης του χρέους, ικανοποιώντας το ναρκισσισμό του και επιτυγχάνοντας ολική επαναφορά στο 2012»*.

Το άρθρο αυτό, που προσάπτει στον Βαρουφάκη από προσωπική ατζέντα μέχρι πρακτοριλίκι για λογαριασμό του ΔΝΤ (δηλαδή των αγγλοσαξονικών συμφερόντων) επαναλαμβάνουμε ότι πέρασε ασχολίαστο από το Μαξίμου! Η ίδια συντάκτις, την επομένη του «ξυρίσματος» των αρμοδιοτήτων Βαρουφάκη (δική της η έκφραση) δημοσίευσε αναλυτικό ρεπορτάζ από τη σύσκεψη που έγινε στο Μαξίμου και αποφάσισε τον «ανασχηματισμό» της διαπραγματευτικής ομάδας, με εντός εισαγωγικών φράσεις για το τι καταλόγισαν στον Βαρουφάκη οι άλλοι υπουργοί. Σημάδι πως κάποιος από το Μαξίμου (λέγε με Παππά) της είχε δώσει αναλυτικό ρεπορτάζ. Στην ίδια εφημερίδα, την ίδια μέρα, ο συντάκτης «ειδικών αποστολών», που δεν τα έχει καλά με τον Παππά, επικαλούνταν άλλον υπουργό ο οποίος του είπε πως ο Βαρουφάκης κανονικά θα έπρεπε να παραιτηθεί με τόσα που άκουσε την Κυριακή το βράδυ, όμως αυτός έκανε πως δεν καταλάβαινε. Και αυτά τα δημοσιεύματα πέρασαν ασχολίαστα από το Μαξίμου, που περιορίστηκε στις γενικόλογες δηλώσεις στήριξης του Μπαρουφάκη (όταν ένας πρωθυπουργός αναγκάζεται να δηλώσει ότι στηρίζει έναν υπουργό του, αυτό σημαίνει πως ο υπουργός έχει ήδη πιάσει... αεροδιάδρομο).

Το ερώτημα που για μας είναι ακόμη αναπάντητο είναι αν ο Μπαρουφάκης είναι απλώς ένας ανεκδιήγητος νάρκισσος που με τη συμπεριφορά του εξόργισε τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, οι οποίοι δεν ανέχονται τέτοιες συμπεριφορές από υποτελείς χώρες, ή αν ακολουθούσε και κάποια προσωπική στρατηγική, σε συνεργασία με το ΔΝΤ και άλλους «αφανείς» παράγοντες, σπρώχνοντας συνειδητά τα πράγματα σε ρήξη με την Ευρωζώνη, στάση πληρωμών και χρεοκοπία εντός ευρώ. Αν δηλαδή οι εντολές της ηγετικής ομάδας ήταν απλώς να παίξει καθυστέρηση και αυτός το πήγαινε στη ρήξη.

Μέχρι στιγμής, ως πιθανότερη φαίνεται η εκδοχή ενός βρόμικου αδειάσματος του Μπαρουφάκη από την τριμελή καμαρίλα του Μαξίμου, προκειμένου να του φορτώσουν την ευθύνη («με τη συμπεριφορά του έκανε τα πράγματα χειρότερα και μας οδήγησε στο αδιέξοδο»). Αν υπήρχε κάτι άλλο, η «κατάψυξη» του Μπαρουφάκη θα γινόταν πολύ πιο πριν και όχι την τελευταία στιγμή, λίγες μέρες πριν τη νέα συμφωνία.

ΥΓ. «Ο ιδανικότερος διαπραγματευτής ήταν ο Γ. Βαρουφάκης και θα έπρεπε να τον στηρίξουμε παραπάνω», δήλωσε συμπάσχων ο Αλ. Μητρόπουλος, που ψάχνει ευκαιρία να χύσει τη χολή του κατά της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, αυτοπροβαλλόμενος ως ηγέτης της σκληρής πατριωτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ! Αλλά, όταν ο μόνος υποστηρικτής του εντός ΣΥΡΙΖΑ είναι ο Μητρόπουλος, τότε ο Μπαρουφάκης βρίσκεται κυριολεκτικά στον αέρα.

Ποιος κορόιδεψε ποιον;

Το να δηλώνει ο Μπαρουφάκης πως οι ευρωπαίοι «εταίροι» δεν έχουν μπέσα είναι απολύτως κατανοητό στην κατάσταση που βρίσκεται. Δεν είναι ό,τι καλύτερο για έναν νάρκισσο να τον βάζουν στο ψυγείο και να γελάει όλη η αστική Ευρώπη μαζί του. Πετάει, λοιπόν, μεταξύ των άλλων και ένα *«από την άλλη πλευρά δεν υπήρξε προσήλωση στη μπέσα»* και χορταίνει κάπως το ναρκισσισμό του. Οταν, όμως, δηλώνει το ίδιο πράγμα ο Τσίπρας, το πράγμα αλλάζει.

Στη συνέντευξή του στον Χατζηνικολάου, ο Τσίπρας είπε πως στις 18 Φλεβάρη η ΕΚΤ πήρε μια ηθικά και πολιτικά απαράδεκτη απόφαση, απαγορεύοντας στις συστημικές τράπεζες να αναχρηματοδοτούν τη Γενική Κυβέρνηση. Και συνέχισε: *«Οταν θέσαμε εγώ στον κύριο Ντάισελμπλουμ και ο κύριος Βαρουφάκης στο Eurogroup το θέμα αυτό, πήραμε την δέσμευση ότι θα αποκατασταθεί το λάθος αυτό. Το λάθος μας ήταν ότι πήραμε προφορική δέσμευση και όχι γραπτή»*.

Καταρχάς, δεν περιποιεί τιμή σ' έναν πρωθυπουργό να δηλώνει ότι τον εξαπάτησε ένας υπουργός Οικονομικών τρίτης χώρας, που τυχαίνει να είναι πρόεδρος του Eurogroup. Οτι αρκέστηκε σε προφορικές διαβεβαιώσεις και δε ζήτησε αυτό να καταγραφεί στο σώμα μιας συμφωνίας, η οποία ήταν πολύ σαφής, συγκεκριμένη και αναλυτική κατά τα άλλα. Ακόμη και εκπρόσωποι πρωτοβάθμιου σωματείου γνωρίζουν πως όταν συμφωνούν κάτι με την καπιταλιστική εργοδοσία, αυτό πρέπει να αποτυπώνεται αμέσως στο χαρτί, γιατί την επομένη μπορεί να μην ισχύει.

Από την άλλη, ο πρωθυπουργός θα έπρεπε να εξηγήσει τι έκανε στο διάστημα που μεσολάβησε, ώστε να εξαλειφθεί αυτή η εξαπάτηση. Ποια ήταν η διαπραγματευτική του δύναμη, την οποία τόσο διαφήμιζε προεκλογικά, προεξοφλώντας ότι ακόμη και η Μέρκελ θ' αναγκαστεί να δεχτεί το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ «και θα 'ναι ντάλα μεσημέρι», όπως με αλαζονεία δήλωνε τότε (πάλι σε συνέντευξη στον Χατζηνικολάου); Ομως, προκειμένου να δημιουργήσει ένα άλλοθι («μας εξαπάτησαν»), ο Τσίπρας αναγκάστηκε να παραδεχτεί «διαπραγματευτική απειρία». Προτίμησε το μικρότερο κακό.

Δεύτερο, γιατί δε συζήτησε αυτό το θέμα απευθείας με τον Ντράγκι, με τον οποίο είχε και έχει ανοιχτή γραμμή, αλλά το συζήτησε με τον Ντεϊσελμπλούμ, ο οποίος δεν έχει αρμοδιότητα για την ΕΚΤ; Εξαιρετικά αφελές ακόμη και για έναν Τσίπρα ακούγεται αυτό. Δεν μπορεί ο ίδιος, οι υπουργοί του, οι σύμβουλοι που κουβαλούσαν μαζί τους, να μην πρόσεξαν πως στη συμφωνία της 20ής Φλεβάρη αναφερόταν, εκτός των άλλων: *«Καλωσορίζουμε τη δέσμευση των ελληνικών αρχών να συνεργαστούν στενά με τους ευρωπαϊκούς και τους διεθνείς θεσμούς και εταίρους. Σε αυτό το πλαίσιο, **υπενθυμίζουμε την ανεξαρτησία της ΕΚΤ**»*. Δεν αντιλήφθηκαν πως η όποια υπόσχεση του όποιου Ντεϊσελμπλούμ δεν έχει καμιά αξία, αν δεν υπάρχει απόφαση του ΔΣ της ΕΚΤ; Αφού δεν είχαν προηγουμένως δέσμευση του Ντράγκι, γιατί δεν φρόντισαν να καταγραφεί -έστω ως πολιτική θέση-κατεύθυνση- στην απόφαση του Eurogroup αυτό που λένε ότι τους υποσχέθηκε ο Ντεϊσελμπλούμ;

Η αλήθεια είναι πως η ΕΚΤ δεν πήρε καμιά πρωτοφανή απόφαση στις 18 Φλεβάρη. Από τον Οκτώβρη του 2014, όταν δεν φαινόταν στον ορίζοντα κυβερνητική αλλαγή στην Ελλάδα, ο Ντράγκι είχε ανακοινώσει στην Κύπρο ότι χώρες με αναξιόπιστα ομόλογα θα μπορούν να συμμετάσχουν στο «πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης» μόνο στο βαθμό που είναι σε «πρόγραμμα». Τρεις μέρες πριν τις ελληνικές εκλογές, στις 22 Γενάρη, όταν ανακοινώθηκε επίσημα το «πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης» της ΕΚΤ, ο Ντράγκι επανέλαβε τα ίδια και εξήγησε πως τα ελληνικά ομόλογα δε θα μπορούν να γίνουν δεκτά αν η Ελλάδα δεν βρίσκεται σε «πρόγραμμα» και πως σε κάθε περίπτωση αυτό αποκλείεται να γίνει πριν από τον Ιούλη του 2015, όταν η Ελλάδα θα αποπληρώσει κάποια ομόλογα που έχει στην κατοχή της η ΕΚΤ, ώστε να πέσει κάτω από το πλαφόν δανεισμού που τίθεται για κάθε χώρα.

Από την άλλη, ο Χαρδούβελης προειδοποιούσε από τον περασμένο Δεκέμβρη, πως το πλαφόν έκθεσης των λεγόμενων συστημικών τραπεζών σε έντοκα γραμμάτια του Δημοσίου έχει ξεπεραστεί και πως η ΕΚΤ δεν πρόκειται να το διευρύνει κατά 5-10 δισ. ευρώ, όπως έλεγαν τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή η ανακοίνωση του Χαρδούβελη ενόχλησε τότε σφόδρα τον ΣΥΡΙΖΑ, που έπαιζε την προπαγάνδα «δε θα χρειαστούμε την τελευταία δόση, διότι θα αυξήσουμε το βραχυχρόνιο δανεισμό από τις ελληνικές τράπεζες και θα πορευτούμε χωρίς πρόβλημα ρευστότητας μέχρι τον Ιούλη». Εξέδωσε πύρινη ανακοίνωση για να καταγγείλει τον Χαρδούβελη για απαράδεκτη παρέμβαση στην προεκλογική αντιπαράθεση.

Επομένως, ήξερε πολύ καλά η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ ότι ο Ντράγκι είχε αυτή τη δυνατότητα (που προκύπτει από το καταστατικό της ΕΚΤ) και, φυσικά, θα την ασκούσε για ν' αυξήσει τον εκβιασμό πάνω στην ελληνική κυβέρνηση. Και είχε όλη την άνεση η κυβέρνηση, μεταξύ 18 και 20 Φλεβάρη, να διαπραγματευθεί αυτό το θέμα, αφού το θεωρούσε τόσο κρίσιμο. Δεν το διαπραγματεύθηκε και τώρα μας λέει ότι την ξεγέλασε ο Ντεϊσελμπλούμ.

Τρίτο και κυριότερο. Η συμφωνία της 20ής Φλεβάρη προβλέπει ρητά και κατηγορηματικά: *«Μόνον η έγκριση της ολοκλήρωσης της αξιολόγησης του παραταθέντος προγράμματος από τους θεσμούς θα επιτρέψει με τη σειρά του την οποιαδήποτε εκταμίευση της εναπομείνασας δόσης από το τρέχον πρόγραμμα του ΕΤΧΣ και τη μεταφορά των κερδών του 2014 από το πρόγραμμα SMP. Αμφότερες υπόκεινται στην έγκριση του Γιούρογκρουπ»*. Αυτό, φυσικά, δεν είναι εξαπάτηση. Η συμφωνία φέρει την υπογραφή του Βαρουφάκη, την έκλεισε ο Τσίπρας με τον Ντεϊσελμπλούμ και προβλέπει ότι δεν εκταμιεύεται δεκάρα από την τελευταία δόση και δεν επιστρέφεται δεκάρα από τα χρωστούμενα της ΕΚΤ (ύψους 1,9 δισ.), αν προηγουμένως δεν ολοκληρώσει την αξιολόγηση η τρόικα («θεσμοί») και αυτή η αξιολόγηση δεν εγκριθεί από το Eurogroup. Μόνοι τους έδεσαν τα χέρια τους.

Τώρα, βγαίνει ο Τσίπρας και προσπαθεί να μας πείσει ότι υπέγραψαν αυτή τη συμφωνία, διότι τους είχε διαβεβαιώσει προφορικά ο Ντεϊσελμπλούμ ότι ο Ντράγκι θα άλλαζε την απόφαση της ΕΚΤ στις 18 Φλεβάρη και θα επέτρεπε τη διεύρυνση του βραχυχρόνιου δανεισμού από τις ελληνικές τράπεζες, που θα έλυνε το πρόβλημα ρευστότητας του ελληνικού κράτους. Κι αυτοί ήταν τόσο ευκολόπιστοι και αφελείς που δε σκέφτηκαν ότι στόχος των δανειστών ήταν από την αρχή να τους σύρουν εκεί που ήθελαν και επομένως δε θα επέτρεπαν στην ΕΚΤ να τους λύσει το πρόβλημα ρευστότητας, επιτρέποντάς τους έτσι να ροκανίσουν το χρόνο!

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι οι ιμπεριαλιστές είναι αδίστακτοι. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, είναι ο Τσίπρας που κοροϊδεύει τον ελληνικό λαό. Αλλωστε, από τις 20 Φλεβάρη πέρασαν δυο μήνες και ποτέ στη διάρκειά τους δεν ακούστηκε ο παραμικρός υπαινιγμός περί εξαπάτησης της κυβέρνησης από τους «εταίρους», δεν υπήρξε ούτε καν μια διαρροή που να την αναπαράξουν τα κομματικά έντυπα. Τώρα που είναι έτοιμοι να πάρουν τα πρώτα μέτρα, επιστράτευσαν κι αυτό το ψέμα, για να υποστηρίξουν πως έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους.

ΥΓ. «Οταν ο Ντράγκι λέει ευρωπαϊκό πρόγραμμα εννοεί το Μνημόνιο», είπε στη συνέντευξή του ο Τσίπρας. Γιατί οι άλλοι τι εννοούν; Και ο ίδιος τι υπέγραψε στις 20 Φλεβάρη; Η «ολοκλήρωση της αξιολόγησης του παραταθέντος προγράμματος» από την τρόικα (που τη βάφτισαν «θεσμούς») είναι τίποτα διαφορετικό απ' αυτό που εννοούν ο Ντράγκι και οι άλλοι παράγοντες του ιμπεριαλισμού;

Τροπολογίες του υπουργείου Παιδείας

Το υπουργείο Παιδείας κατέθεσε στη Μόνιμη Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής τις τροπολογίες για το εξεταστικό, την επιλογή στελεχών της εκπαίδευσης και τα Πρότυπα-Πειραματικά σχολεία, που περιλαμβάνονται στο νομοσχέδιο «Για την αντιμετώπιση της βίας στα γήπεδα» του υφυπουργού Αθλητισμού Κοντονή, θεωρώντας ότι αφορούν επείγοντα ζητήματα για την «απρόσκοπτη λειτουργία των σχολικών μονάδων».

Οι τροπολογίες είναι μικρές και ανώδυνες παρεμβάσεις, που αφήνουν εκτός τα μεγάλα προβλήματα της εκπαίδευσης και ειδικά αυτά που αφορούν τη χρηματοδότηση που έχει πέσει στο ναδίρ και την πλήρωση όλων των κενών σε εκπαιδευτικό προσωπικό, σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες.

Δε μιλούμε, βεβαίως, για αλλαγές που αφορούν στο περιεχόμενο και τον προσανατολισμό του σχολείου, ζητήματα δηλαδή που δεν υλοποιούνται σε κοινωνικό κενό, αλλά απαιτούν επαναστατική κοινωνική ανατροπή, την οποία δεν ευαγγελίζονται ούτε στα λόγια οι συριζαίοι, οι οποίοι φιλοδοξούν το πολύ να διαχειριστούν τον καπιταλισμό, με κάποιες μικροπαρεμβάσεις αστικοδημοκρατικού τύπου σε θέματα για τα οποία δεν βάζουν ένσταση η τρόικα και τα Μνημόνια.

Η διαχειριστική λογική διαπερνά όλες τις τροπολογίες, ενώ παράλληλα γίνεται προσπάθεια να κρατηθούν κάποιες ισορροπίες με πλευρές των μηχανισμών και του κατεστημένου, όπως π.χ. είναι η διατήρηση της τράπεζας θεμάτων ως «προαιρετικού συμβουλευτικού εργαλείου» για μαθητές και εκπαιδευτικούς, που θα παίξει το ρόλο της στη διαμόρφωση της συμπεριφοράς κάποιων καθηγητών ή και μαθητών, τους οποίους ωθεί εμμέσως στα φροντιστήρια ή η διατήρηση κάποιων πρότυπων σχολείων, σημείο της ιδεολογικής παντιέρας της δεξιάς και νεοφιλελεύθερης λογικής των σχολείων «αριστείας».

Ας μη μιλήσουμε, βεβαίως, για την ελεύθερη πρόσβαση στα πανεπιστήμια, η οποία δεν αναφέρεται πλέον ούτε για τα μάτια στην αιτιολογική έκθεση της τροπολογίας, παρά μόνο αναφέρεται ότι «προχωρούμε στη θέσπιση μεταβατικού θεσμικού πλαισίου για το σύστημα εισαγωγής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, που θα ισχύσει έως ότου μετά από ευρύ διάλογο με όλους τους εμπλεκόμενους φορείς θεσμοθετήσουμε συνολικά νέο σύστημα για το Λύκειο, το οποίο όχι απλώς θα προετοιμάζει για την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια αλλά και θα συμβάλλει στην ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητας, στην καλλιέργεια της δημιουργικότητας, της κριτικής σκέψης και στην εμπέδωση των δημοκρατικών αξιών».

Σημειώνουμε ότι δεν ορίζεται η διάρκεια αυτού του μεταβατικού πλαισίου, ενώ μόνο ως ανούσιο βερμπαλισμό-τροφή για αφελείς μπορούμε να εκλάβουμε τις διακηρύξεις για «ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητας», «καλλιέργεια της δημιουργικότητας, της κριτικής σκέψης», εφόσον η πραγμάτωσή τους προϋποθέτει το «άλλο σχολείο» σε μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση με επίκεντρο τον Ανθρωπο και τις ανάγκες του.

ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Η πρώτη τροπολογία αφορά τις εξετάσεις προαγωγής και απόλυσης από το Λύκειο και τις εξετάσεις για την εισαγωγή στα ΑΕΙ-ΤΕΙ.

Με το αιτιολογικό της απουσίας κάθε προετοιμασίας όσον αφορά τα αναλυτικά και ωρολόγια προγράμματα για την εφαρμογή του «νέου Λυκείου» του Αρβανιτόπουλου και το γεγονός ότι οι μαθητές είχαν περιορισμένες δυνατότητες επιλογής σχολών και πολλά παιδιά με υψηλή βαθμολογία έμειναν εκτός Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, το υπουργείο προχώρησε στις παρακάτω παρεμβάσεις του συστήματος εισαγωγής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, το οποίο θα ισχύσει από την επόμενη σχολική χρονιά:

«- Διαμορφώνονται τρεις ομάδες προσανατολισμού: Ανθρωπιστικών Σπουδών, Θετικών Σπουδών και Σπουδών Οικονομίας και Πληροφορικής.

- Ορίζονται πέντε Επιστημονικά πεδία: Ανθρωπιστικές, Νομικές και Κοινωνικές Επιστήμες, Θετικές Επιστήμες, Επιστήμες Ζωής και Υγείας, Επιστήμες της Εκπαίδευσης, Επιστήμες Οικονομίας και Πληροφορική.

- Στις Εξετάσεις Εισαγωγής του σχολικού έτους 2015-16 δίνονται στους μαθητές και στις μαθήτριες οι εξής δυνατότητες: α) Να δώσουν εξετάσεις σε τέσσερα (4) μαθήματα και να είναι υποψήφιοι/ες σε ένα μόνο Επιστημονικό Πεδίο, όπως προβλεπόταν από το πρόσφατα νομοθετημένο σύστημα εισαγωγής και β) Να έχουν τη δυνατότητα πρόσβασης σε ένα δεύτερο Επιστημονικό Πεδίο, αν επιλέξουν και ένα 5ο πανελλαδικώς εξεταζόμενο μάθημα.

- Ολοι οι υποψήφιοι, ανεξάρτητα από την ομάδα προσανατολισμού, έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν από τρία επιστημονικά πεδία το ένα ή τα δύο επιστημονικά πεδία στα οποία θα έχουν πρόσβαση.

- Κάθε ομάδα Προσανατολισμού έχει τρία κοινά μαθήματα που απαιτούνται σε όλα τα επιστημονικά πεδία όπου έχει πρόσβαση η Ομάδα Προσανατολισμού. Το τέταρτο μάθημα αντιστοιχεί σε συγκεκριμένο επιστημονικό πεδίο. Με ένα διαφορετικό τέταρτο μάθημα ανοίγεται η δυνατότητα πρόσβασης σε δεύτερο επιστημονικό πεδίο.

- Για όλα τα γνωστικά αντικείμενα (Μαθήματα Γενικής Παιδείας, Μαθήματα Προσανατολισμού και Μαθήματα Επιλογής) θα ακολουθηθούν προγράμματα σπουδών ήδη εγκεκριμένα από το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο ή το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής.

Παράλληλα κατατίθενται ρυθμίσεις που συμπληρώνουν το άρθρο 13 του νομοσχεδίου (Κοντονή) σε ό,τι αφορά το βαθμό προαγωγής και απόλυσης κατά τις τελευταίες τάξεις των ημερησίων και εσπερινών Λυκείων αλλά και την κατάργηση της επιλογής θεμάτων κατά 50% από την Τράπεζα Θεμάτων κατά τις εξετάσεις εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση από το σχολικό έτος 2015-16».

Σημειώνουμε ότι στην τελική μορφή της τροπολογίας υπάρχουν και οι ρυθμίσεις για την απόλυση των μαθητών από το Λύκειο και τις εξετάσεις εισαγωγής στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Συγκεκριμένα προβλέπονται:

«Οι γραπτές απολυτήριες εξετάσεις στην Γ΄ τάξη Ημερήσιου Γενικού Λυκείου και στη Δ΄ τάξη Εσπερινού Γενικού Λυκείου διεξάγονται ενδοσχολικά... Τα θέματα των απολυτηρίων εξετάσεων ορίζονται αποκλειστικά από τον διδάσκοντα... Τα γραπτά διορθώνονται από τον οικείο διδάσκοντα. Η Τράπεζα θεμάτων διαβαθμισμένης δυσκολίας... δύναται να λειτουργήσει ως προαιρετικό συμβουλευτικό εργαλείο για μαθητές και εκπαιδευτικούς. Για την απόλυση των μαθητών απαιτείται γενικός μέσος όρος τουλάχιστον εννέα και πέντε δέκατα (9,5)...».

Οι εξετάσεις για την εισαγωγή στα ΑΕΙ-ΤΕΙ «διεξάγονται σε πανελλαδικό επίπεδο με θέματα από την εξεταστέα ύλη της τάξης αυτής που προκύπτουν αποκλειστικά από κεντρική επιτροπή εξετάσεων».

Στην τροπολογία προβλέπεται μεταβατική διάταξη σύμφωνα με την οποία ο υπουργός Παιδείας εξουσιοδοτείται να ρυθμίσει με Υπουργική Απόφαση τις λεπτομέρειες της διεξαγωγής των προαγωγικών και απολυτηρίων εξετάσεων του σχολικού έτους 2014-15.

Κοντολογίς, διατηρείται το «νέο Λύκειο» της πρώιμης εξειδίκευσης, της διάπλασης μερικών ανθρώπων, των αξιολογικών κρίσεων, με εξαίρεση την κατάργηση της τράπεζας θεμάτων και των πρόσθετων ταξικών φραγμών που προέβλεπε ο νόμος του Αρβανιτόπουλου για την προαγωγή και απόλυση των μαθητών, αφού οι πρόσθετες αυτές σκληρές ρυθμίσεις είχαν προκαλέσει πανωλεθρία στο Λύκειο και είχαν πετάξει με τη βία χιλιάδες παιδιά έξω απ' το σχολείο και με την προσθήκη του 5ου μαθήματος για να ανοίξει το εύρος της επιλογής των επιστημονικών πεδίων. Τούτο ήταν στοιχειώδης πρόνοια των συριζαίων για να καταλαγιάσουν οι αντιδράσεις, μιας και το σύστημα εισαγωγής είναι έτσι κι αλλιώς καρμανιόλα για τα παιδιά, ιδιαίτερα για τα προερχόμενα από φτωχά λαϊκά στρώματα.

Στην αιτιολογική έκθεση της τροπολογίας αναφέρεται ότι με την παράγραφο Β το υπουργείο προχωράει στην επανασύσταση των τομέων και ειδικοτήτων της Δευτεροβάθμιας Επαγγελματικής Εκπαίδευσης που είχαν καταργηθεί από τον Αρβανιτόπουλο (50 τον αριθμό), πετώντας στο δρόμο 2.500 εκπαιδευτικούς και στέλνοντας δεκάδες χιλιάδες παιδιά στις ιδιωτικές δομές. Αναφέρεται επίσης ότι η διάταξη αυτή βρίσκεται σε εναρμόνιση με τη διάταξη του νομοσχέδιου Κατρούγκαλου για την επιστροφή των εκπαιδευτικών αυτών στις θέσεις τους.

Στο κείμενο, όμως, της τροπολογίας που δημοσιεύτηκε δεν είδαμε πουθενά την παράγραφο Β, όσο δε για την επαναφορά των διαθέσιμων και απολυμένων με το νομοσχέδιο Κατρούγκαλου κρατάμε μικρό καλάθι, καθόσον όλα αυτά περνάνε από τα αφεντικά της τρόικας που έως τώρα επιμένουν στις απολύσεις.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΣΤΕΛΕΧΩΝ

Είναι η δεύτερη τροπολογία του υπουργείου Παιδείας.

Ο ρόλος του σχολείου στον καπιταλισμό καθορίζει με τη σειρά του και τη διοικητική ιεραρχία, τα προσόντα επιλογής της και τις αρμοδιότητές της.

Αυτά, προς το παρόν, δεν εξειδικεύονται από τους συριζαίους υπουργούς. Ιδιαίτερη σημασία θα έχει ας πούμε ο ρόλος του διευθυντή του σχολείου στην αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου (άρα εμμέσως και του εκπαιδευτικού), που λέει το υπουργείο Παιδείας ότι οσονούπω θα θεσπίσει. Αρκούν, όμως, οι γενικόλογες διατυπώσεις, ίδιες κι όμοιες με αυτές που χρησιμοποιεί κάθε αστική κυβέρνηση, με την προσθήκη μιας εσάνς «δημοκρατικής συμπεριφοράς», για να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας. Ειδικά αυτή η άχρωμη αναφορά στις «σύγχρονες παιδαγωγικές αντιλήψεις» βγάζει μάτι.

Στην αιτιολογική έκθεση αναφέρονται συγκεκριμένα τα εξής: «Επειδή τα στελέχη εκπαίδευσης α) έχουν ως κύρια αποστολή την εποπτεία, τον συντονισμό και τη διευκόλυνση του εκπαιδευτικού και διοικητικού έργου β) πρέπει να διαθέτουν αυξημένα τυπικά προσόντα (επιστημονική και παιδαγωγική κατάρτιση, διδακτική και διοικητική εμπειρία) γ) να διαθέτουν δημοκρατική συμπεριφορά, σύγχρονες παιδαγωγικές αντιλήψεις, ικανότητες διοίκησης, οργάνωσης και συντονισμού, επικοινωνιακές δεξιότητες και να εμφορούνται από διάθεση για ουσιαστική συνεργασία με τη σχολική κοινότητα».

Στο σημείωμα αυτό θα σταθούμε μόνο στην επιλογή των διευθυντών των σχολείων, επειδή αυτοί είναι στην καρδιά του σχολείου, ενώ υπάρχουν και πολλές αυταπάτες για το ρόλο τους μέσα στους εκπαιδευτικούς.

Η τροπολογία προβλέπει ότι προϋπόθεση για να υποβάλει κάποιος υποψηφιότητα για διευθυντής είναι η «8ετής διδακτική προϋπηρεσία. Ως επιπλέον μοριοδοτούμενα προσόντα των υποψηφίων θεωρούνται η διοικητική εμπειρία, η διδακτική εμπειρία, η παιδαγωγική συγκρότηση και κατάρτισή τους (66% επί της συνολικής μοριοδότησης) και η γνώμη του Συλλόγου διδασκόντων του σχολείου, στο οποίο επιθυμούν να βάλουν υποψηφιότητα (33% επί της συνολικής μοριοδότησης).

Κάθε υποψήφιος/α μπορεί να βάλει υποψηφιότητα σε δυο το πολύ σχολικές μονάδες, εφόσον έχει υπηρετήσει σε αυτές την τελευταία πενταετία».

Κατ' αρχάς τονίζουμε ότι σε κάθε περίπτωση το πλαίσιο που οι διευθυντές κινούνται είναι σαφέστατα καθορισμένο άνωθεν, ενώ ακόμη και την εποχή που δεν είχαν αξιολογικές αρμοδιότητες επί των εκπαιδευτικών, ασκούσαν επιρροή στο διδακτικό προσωπικό, όσον αφορά την πιστή εφαρμογή των νόμων στη λειτουργία του σχολείου, λόγω της υπαλληλικής και μικροαστικής νοοτροπίας που επικρατεί στη συντριπτική πλειοψηφία των εκπαιδευτικών.

Με καθορισμένο το ρόλο του αστικού σχολείου στο έδαφος του καπιταλισμού, και κατ' επέκταση και του διευθυντή του, οι εκπαιδευτικοί δεν έχουν κανένα λόγο να μετέχουν με ψήφο στην εκλογή του και να καθίστανται έτσι συνυπεύθυνοι στην ασκούμενη πολιτική.

Σημειώνουμε επίσης το γεγονός ότι η συμμετοχή των εκπαιδευτικών στην εκλογή των διευθυντών δημιουργεί το έδαφος για την ανάπτυξη πελατειακών σχέσεων εξάρτησης.

Η ρύθμιση αυτή έχει και μια πονηρή ουρά. Αν ο εκπαιδευτικός αποδεχτεί να αξιολογήσει τον διευθυντή του για να τον αναδείξει στη θέση αυτή δεν θα έχει στη συνέχεια κανένα επιχείρημα να αντισταθεί στη δική του αξιολόγηση από αυτόν, εάν στον διευθυντή δοθούν στο μέλλον σχετικές αρμοδιότητες.

ΠΡΟΤΥΠΑ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΑ

Η τροπολογία διαχωρίζει τα πρότυπα από τα πειραματικά σχολεία. Και πάλι, όμως, εδώ επιλέγεται μια μεσοβέζικη λύση, με τη διατήρηση των πρότυπων σχολείων [α) Βαρβάκειο Πρότυπο Γυμνάσιο, β) Πρότυπο Γυμνάσιο Ιωνιδείου Σχολής Πειραιά, γ) Πρότυπο Γυμνάσιο Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης, δ) Πρότυπο Γυμνάσιο Αναβρύτων, ε) Πρότυπο ΓΕΛ Βαρβακείου Σχολής, στ) Πρότυπο ΓΕΛ Ιωνιδείου Σχολής Πειραιά, ζ) Πρότυπο ΓΕΛ Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης, η) Πρότυπο ΓΕΛ Αναβρύτων], τάχα για ιστορικούς λόγους. Η πρακτική αυτή αναπαράγει, τη λογική της «αριστείας» και του διαχωρισμού των μαθητών, αλλά και των εκπαιδευτικών. Και υπονομεύει το δημόσιο σχολείο.

Βολεψάκηδες

Από τις δώδεκα παραγράφους που έχει η «Πολιτική απόφαση του Πανελλαδικού Συμβουλίου των Οικολόγων Πράσινων για την πολιτική συγκυρία» μία μόνο έχει σημασία:

«Οι Οικολόγοι Πράσινοι παραμένουν αταλάντευτα προσανατολισμένοι στα 22 σημεία της προεκλογικής συμφωνίας μεταξύ των ΟΠ και του ΣΥΡΙΖΑ και καλούν την κυβέρνηση να προχωρήσει με ταχύτερα βήματα στη στελέχωση του κρατικού μηχανισμού από όλους τους πολιτικούς σχηματισμούς που συμμετέχουν στην κυβερνητική προσπάθεια και στο συντονισμό του κυβερνητικού έργου με διαφάνεια, αξιοκρατία και καθαρή στόχευση. Η αξιοκρατική στελέχωση της κυβέρνησης είναι ένα αναγκαίο πρώτο βήμα για την εκπλήρωση των οικολογικών και αριστερών πολιτικών στόχων και το βιώσιμο μετασχηματισμό της κοινωνίας».

Πόστα στον κρατικό μηχανισμό ζητούν, πέρα από τον ένα βουλευτή που κατάφεραν να εκλέξουν (φιλοξενούμενοι στα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ) και τον ένα αναπληρωτή υπουργό (Τσιρώνη) που έχουν. Γι' αυτό και γκρινιάζουν δημόσια ζητώντας διαφάνεια, αξιοκρατία και καθαρή στόχευση, καθώς βλέπουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ βολεύει τους δικούς του, ο Καμμένος τους δικούς του (με ποσόστωση, φυσικά), ενώ αυτοί μένουν στην απέξω. Οι άνθρωποι που χρόνια τώρα συντηρούνται «τρέχοντας» διάφορες ΜΚΟ θεωρούν πως ήρθε η ώρα να πάρουν κάτι παραπάνω για την προσφορά τους στο αστικό σύστημα.

Δεν ξέρουμε αν και σε πιο βαθμό ο Τσίπρας και η καμαρίλα του Μαξίμου θα ανταποκριθούν στο αίτημα να διορίσουν στελέχη των Οικολόγων Πρασίνων σε κρατικά πόστα, σημειώνουμε όμως την απαίτηση των τελευταίων για να έχουμε υπόψη πως κάθε φορά που θα τους ακούμε να «γκρινιάζουν» για κάποιες πλευρές της κυβερνητικής πολιτικής, ο πραγματικός λόγος δε θα είναι οι περιβαλλοντικές ή κοινωνικές ευαισθησίες τους, αλλά το ρίξιμό τους στη μοιρασιά των κρατικών πόστων. Η «κουτάλα» ήταν πάντοτε το δέλεαρ για τα αστικά κόμματα και γι' αυτήν και μόνο αγωνίζονται. Τα υπόλοιπα είναι τροφή για το «λαουτζίκο».

Συνεχίζουν τη στρατηγική συνεργασία με το ναζιστικό σιωνιστικό μόρφωμα

«Είμαστε όλοι Ισραηλινοί, και ήταν όλοι εκεί». Ετσι τιτλοφόρησαν τα «Νέα» το θέμα τους για τη φιέστα που οργάνωσε στο Μέγαρο Μουσικής η πρεσβεία του σιωνιστικού μορφώματος, για να γιορτάσει τα 67 χρόνια από την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ και τα 25 χρόνια από την ανάπτυξη πλήρων διπλωματικών σχέσεων Ισραήλ-Ελλάδας. Είχε αγωνία η φυλλάδα του Ψυχάρη, μη τυχόν και δεν εκπροσωπούνταν στη γιορτή των δολοφόνων η κυβέρνηση. Γι' αυτό και εξέφρασε την ευαρέσκειά της που η κυβέρνηση εκπροσωπήθηκε από τον αντιπρόεδρο Δραγασάκη, που απηύθυνε και χαιρετισμό, αμέσως μετά την πρέσβειρα των σιωνιστών Ιριτ Μπεν Αμπα, στον οποίο «εμφανίστηκε να ομνύει στις ελληνοϊσραηλινές σχέσεις, τις οποίες, όπως είπε, η κυβέρνηση θα συνεχίσει και θα εμβαθύνει. Οπως το έθεσε, οι καλές σχέσεις με το Ισραήλ είναι αναγκαιότερες από ποτέ, καθώς συμβάλλουν στη σταθερότητα της περιοχής».

Η αλήθεια είναι πως η πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ απέφυγε να συμμετάσχει στη φιέστα των δολοφόνων. Βουλευτές δεν πήγαν καθόλου, ενώ και τα μέλη της κυβέρνησης που προέρχονται από τον ΣΥΡΙΖΑ (πλην του Δραγασάκη) απέφυγαν να πάρουν μέρος. Ηταν όμως εκεί ο Καμμένος (συνοδευόμενος από ολόκληρη τη στρατιωτική ηγεσία), ο Κατρούγκαλος, η Κουντουρά και ο Τόσκας, καθώς και η Κατσέλη με τον Αρσένη.

Στην ομιλία του ο Δραγασάκης δεν περιορίστηκε να εξάρει τις ελληνοϊσραηλινές σχέσεις και να ισχυριστεί ότι η εμβάθυνσή τους θα ενισχύσει τη σταθερότητα στην περιοχή (σταθερότητα από ένα κράτος που κάθε χρόνο εξαπολύει έναν πόλεμο ενάντια στους γείτονές του, ενώ απειλεί διαρκώς γειτονικά κράτη)! Αναφέρθηκε, αναγκαστικά, και στο Παλαιστινιακό. Και τι είπε; Απέφυγε οτιδήποτε θα μπορούσε να θεωρηθεί ως αιχμή ενάντια στη συστηματική γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού από τους σιωνιστές, έβαλε θύτη και θύμα στο ίδιο τσουβάλι και εξέφρασε τη διαθεσιμότητα της Ελλάδας να βοηθήσει στην επανέναρξη των διαπραγματεύσεων ανάμεσα στα δύο μέρη!

«Οι καλεσμένοι απήλαυσαν εκλεκτά μεσογειακά εδέσματα όπως φαλάφελ, χούμους, ταμπουλέ, κολοκυθοκεφτέδες και ισραηλινό κρασί καθώς παρακολουθούσαν σε μεγάλο video-wall πάνω στη σκηνή μοναδικές εικόνες από το Ισραήλ. Τα όμορφα λουλούδια, αλλά και τα γαλανόλευκα χρώματα στις ισραηλινές και ελληνικές σημαίες ταίριαζαν απόλυτα στην περίσταση». Ετσι περιγράφει τη «λαμπρή δεξίωση» η ιστοσελίδα της πρεσβείας του σιωνιστικού μορφώματος. Το αίμα των παιδιών της Γάζας και τα ερείπια στα οποία έχουν μετατρέψει οι θρασύδειλοι σιωνιστές την πιο πυκνοκατοικημένη περιοχή του πλανήτη δεν προβλήθηκαν στις οθόνες, για να μην τους χαλάσουν την όρεξη...

ΥΓ1. Ο Τάσος Κουράκης, που τον Αύγουστο του 2012 είχε σώσει την προσωπική του τιμή, κάνοντας μια οργισμένη δήλωση ενάντια στη συνάντηση του Α. Τσίπρα με τον Σιμόν Πέρες, την οποία χαρακτήρισε κάθε άλλο παρά εθιμοτυπική αλλά ενδεικτική μιας νέας εξωτερικής πολιτικής και δηλώνοντας ότι περιμένει πειστικές εξηγήσεις από την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, αυτή τη φορά δεν μίλησε. Τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ είναι κυβέρνηση και ο Κουράκης αναπληρωτής υπουργός.

ΥΓ2. Για τους Σοφία Σακοράφα και Θοδωρή Δρίτσα, ευρωβουλευτή και αναπληρωτή υπουργό αντίστοιχα, δεν λέμε τίποτα. Αυτοί είχαν σιωπήσει και την περίοδο της συνάντησης Τσίπρα-Πέρες. Η αλληλεγγύη προς τον παλαιστινιακό λαό είναι για τους καριερίστες πολιτικούς όχημα ευκαιρίας που βοηθάει στη δημιουργία αριστερού προφίλ. Οταν έρχεται η ώρα της εξουσίας, το όχημα αυτό μπαίνει στο γκαράζ, απ' όπου θα ξαναβγεί όταν ξανάρθει η ώρα της αντιπολίτευσης.

Παιχνίδι ισορροπιών κυβέρνησης-ΚΕΔΕ

Σε αντίθεση με προκατόχους του, ο Τσίπρας δέχτηκε αμέσως να συναντηθεί με τα προεδρεία της ΕΝΠΕ και της ΚΕΔΕ (πλειοψηφούν οι γαλαζοπράσινοι δήμαρχοι και περιφερειάρχες), που είχαν σηκώσει παντιέρα ενάντια στην ΠΝΠ που υποχρεώνει Δήμους και Περιφέρειες να καταθέτουν υποχρεωτικά τα διαθέσιμά τους στην ΤτΕ, προκειμένου να τα χρησιμοποιεί η κυβέρνηση για την αποπληρωμή των δόσεων προς τους ιμπεριαλιστές δανειστές. Ηταν μια έξυπνη κίνηση από τη μεριά του, γιατί εκείνο που ζητούσαν οι γαλαζοπράσινοι ήταν μια συμφωνία με τη συγκυβέρνηση και όχι τη ρήξη μαζί της. Επομένως, γύρω από το τραπέζι συσκέψεων του Μαξίμου θα μπορούσε να κλειστεί μια συμφωνία και ο Τσίπρας να περιορίσει την πολιτική ζημιά που ούτως ή άλλως είχε υποστεί.

Επειδή σε επίπεδο περιφερειαρχών δεν υπάρχει κάποια ισχυρή προσωπικότητα της Δεξιάς (ο Τζιτζικώστας δεν ευνοείται από τη Συγγρού, μιας και εκλέχτηκε σε κόντρα με τον Σαμαρά και τη ΝΔ, ενώ ο Μπακογιάννης κουβαλάει απλά ένα όνομα και μηδέν ικανότητες), μοιραία τους προβολείς της δημοσιότητας συγκέντρωσε ο πολυπράγμων (και πολυθεσίτης) δήμαρχος Αμαρουσίου Πατούλης, ο οποίος χτίζει με προσεχτικά βήματα το πολιτικό του μέλλον. Ο Πατούλης έβγαλε τη γραβάτα (για να 'ναι ασορτί με το dress code του Μαξίμου) και φρόντισε περισσότερο για την προσωπική του προβολή, παρά για την προώθηση κάποιας γραμμής ρήξης με τη συγκυβέρνηση, την οποία διακαώς θα επιθυμούσε η Συγγρού (είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι στο e-mail που έστειλε στους δημότες Αμαρουσίου περιλαμβάνονται εφτά δικές του φωτογραφίες με τον Τσίπρα!).

Προκειμένου να κατεβάσουν τους τόνους, οι δήμαρχοι ζήτησαν από τον Τσίπρα (σύμφωνα με τις ανακοινώσεις του Πατούλη): α) Να μην λαμβάνονται στο μέλλον αποφάσεις που αφορούν τους ΟΤΑ χωρίς προηγούμενη ενημέρωση και διάλογο. Συμφώνησαν, λέει, «να δημιουργηθεί ένας μόνιμος δίαυλος επικοινωνίας μεταξύ μας, ώστε να επιλύονται όλα τα ζητήματα θεσμικού χαρακτήρα». β) «Να προχωρήσει άμεσα η κυβέρνηση στη νομοθετική κατοχύρωση της δέσμευσής της ότι θα εξαιρεθούν τα ανταποδοτικά τέλη από τις προβλέψεις της ΠΝΠ». Τους απάντησε ότι αυτό θα γίνει άμεσα. Του ζήτησαν, ακόμη να εξαιρεθούν με την ίδια ρύθμιση χρήματα που έχουν ήδη δεσμευτεί για εκτέλεση έργων και τους είπε ότι θα τα εξετάσει και θα τους απαντήσει σύντομα. γ) «Να υπάρξει αναβαθμισμένος ρόλος των Δήμων στο σχεδιασμό του ΕΣΠΑ καθώς και ειδικό πρόγραμμα ύψους 2 δισ. για έργα Δήμων». Σ' αυτό δεν είπαν τι τους απάντησε ο Τσίπρας. δ) «Να υπάρξει από την κυβέρνηση ένα συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα όπου θα έχει ισχύ η ΠΝΠ, κι όχι αυτή να ισχύει στο διηνεκές». Τους απάντησε ότι «πρόθεση της κυβέρνησης είναι να παύσει η ισχύς της Πράξης μέσα σε ένα εύλογο διάστημα, μέχρι να αποκατασταθεί η ρευστότητα, ως το τέλος Ιουνίου».

Τη Δευτέρα, στο ΔΣ της ΚΕΔΕ, οι γαλαζοπράσινοι αποτίμησαν ως «θετικότατη» τη συνάντηση με τον πρωθυπουργό, όμως είπαν πως θα περιμένουν πρώτα να δουν τις νομοθετικές ρυθμίσεις και θα πάρουν τις τελικές τους αποφάσεις στο συνέδριο της ΚΕΔΕ στις 7 Μάη. Τα λεφτά, πάντως, θα τα βάλουν.

Τρομοκρατικές απολύσεις στο ΙΜΕ

Την τρομοκρατική απόλυση του Γιάννη Καραμήτρου και του Νίκου Σταυρίδη, προέδρου και ταμία της προσωρινής διοίκησης του υπό ίδρυση σωματείου εργαζομένων στο Ιδρυμα Μείζονος Ελληνισμού, καταγγέλλει με ανακοίνωσή της η Πανελλήνια Ομοσπονδία Θεάματος Ακροάματος. «Η πράξη αυτή» -σημειώνει η ανακοίνωση της ΠΟΘΑ- «στοχεύει στο να πλήξει ευθέως την ουσία του νόμιμου συνδικαλισμού, στέλνοντας μήνυμα παραδειγματισμού και τιμωρίας σε όποιον σηκώνει το κεφάλι. Προσπαθούν να στείλουν μήνυμα στους συναδέλφους, πως "δεν λογαριάζουν ούτε την προστασία του νόμου", προκειμένου να αποτρέψουν από ενέργειες υπεράσπισης δικαιωμάτων και διεκδίκησης καλύτερων σχέσεων εργασίας».

Στο ζήτημα είχαμε αναφερθεί στο φύλλο μας της 4ης Απρίλη, σημειώνοντας πως το ΙΜΕ και το τεράστιο «μαγαζί» του, το συγκρότημα «Ελληνικός Κόσμος», ανήκει στην οικογένεια Εφραίμογλου και διευθύνεται από τη Σοφία Κουνενάκη-Εφραίμογλου, μέλος (για δεύτερη θητεία) του ΔΣ του ΣΕΒ, που έχει «ανακαλύψει» τη μέθοδο της καθυστέρησης της πληρωμής των εργαζόμενων επί μήνες, εξασφαλίζοντας έτσι κεφάλαιο κίνησης (και κέρδη) από την απλήρωτη δουλειά των μεροκαματιάρηδων. Παράλληλα, δεν εφαρμόζεται ό,τι απέμεινε από την εργατική νομοθεσία και αφορά τα ωράρια των εργαζόμενων και τις υπερωρίες, με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι να απασχολούνται σε καθεστώς δουλείας.

Πρωτοπόροι εργαζόμενοι ξεκίνησαν την προσπάθεια να στήσουν σωματείο στο χώρο (παλιότερη προσπάθεια είχε ματαιωθεί από την εταιρία). Η προσπάθειά τους έφτανε στο τέλος, όταν η διοίκηση χτύπησε με τις πρώτες τρομοκρατικές απολύσεις. Ο πρόεδρος Γιάννης Καραμήτρος απολύθηκε, μολονότι οι παραστάσεις στις οποίες εργαζόταν ως φωτιστής δεν είχαν ολοκληρωθεί. Και ο εργαζόμενος στο λογιστήριο Νίκος Σταυρίδης απολύθηκε ενώ του είχε προταθεί να αναλάβει πόστο αυξημένης ευθύνης, λόγω αποχώρησης άλλου εργαζόμενου. Για την Σ. Κουνενάκη-Εφραίμογλου μετράει μόνο η τήρηση του καθεστώτος δουλείας και η κυριαρχία του τρόμου της απόλυσης στις συνειδήσεις των εργαζόμενων.

Τι έχει να πει για όλ' αυτά ο υπουργός Εργασίας Πάνος Σκουρλέτης, που εμφανίζεται ως προστάτης των δικαιωμάτων των εργαζόμενων; Δεν πρέπει να πάρει δημόσια θέση; 'Η μήπως η εξέχουσα θέση της Εφραίμογλου στο συνδικάτο των καπιταλιστών (ΣΕΒ) είναι σημαντικότερη από το δικαίωμα των εργαζόμενων στο συνδικαλισμό;

Για τα κουκιά τα κάνεις όλα...

«Τραμπούκικη επίθεση στελεχών της ΣΥΝ.ΑΝ (πρ. ΠΑΣΚΕ) σε συνδικαλιστές της Αριστεράς στο 43ο Συνέδριο της ΠΟΕ-ΟΤΑ» κατήγγειλε με ανακοίνωσή της η συνδικαλιστική παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ στους ΟΤΑ. Η καταγγελόμενη είναι η παράταξη του Μπαλασόπουλου και ο λόγος της επίθεσης είναι πως ο Μπαλασόπουλος και η παρέα του δεν μπόρεσαν να ελέγξουν τη σύνθεση του συνέδριου, αποκλείοντας αντιπροσώπους και σωματεία, στα οποία ψήφισαν και οι συμβασιούχοι, όπως έκανε στα προηγούμενα συνέδρια.

Τότε, βέβαια, η παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ περιοριζόταν στην κατάθεση μιας τυπικής διαφωνίας, αφήνοντας τον Μπαλασόπουλο να κάνει το παιχνίδι του. Ηταν, βλέπετε, η περίοδος του «αντιμνημονιακού» Μπαλασόπουλου, που συγκρουόταν με το επίσημο ΠΑΣΟΚ, κάνοντας το προσωπικό του παιχνίδι. Τα πράγματα, όμως, δεν εξελίχτηκαν όπως τα σχεδίαζε ο Μπαλασόπουλος. Το ειδύλλιο με τον ΣΥΡΙΖΑ δεν οδηγήθηκε σε γάμο, ο Μπαλασόπουλος δεν έγινε υποψήφιος βουλευτής (η μεταπήδηση στη Βουλή αποτελεί όνειρο ζωής για κάθε αστογραφειοκράτη συνδικαλιστή) και σ' αυτό έπαιξαν σίγουρα ρόλο οι συνδικαλιστές του ΣΥΡΙΖΑ στους ΟΤΑ, η ηγετική ομάδα των οποίων πρόσκειται στην «Αριστερή Πλατφόρμα» των Λαφαζάνη-Στρατούλη κτλ.

Ετσι, ο Μπαλασόπουλος σήκωσε τη σημαία του αντικυβερνητικού αγώνα, απ' αφορμή την ΠΝΠ που δεσμεύει υποχρεωτικά τα αποθεματικά των ΟΤΑ στην ΤτΕ και οι συνδικαλιστές του ΣΥΡΙΖΑ παράτησαν την άτυπη συμμαχία με την παράταξη Μπαλασόπουλου, με αποτέλεσμα να φτάσουμε στην αποχώρηση των μπαλασοπουλικών την πρώτη μέρα του συνέδριου της ΠΟΕ-ΟΤΑ και στους τραμπουκισμούς.

αντιΚΥΝΩΝΙΚΑ

Συμπληρώθηκαν δεκαεπτά χρόνια από τότε που η R.A.F. (Φράξια Κόκκινος Στρατός) ανακοίνωνε τη διάλυσή της μετά από 28 χρόνια δράσης. Παραθέτουμε τρία αποσπάσματα του πολιτικού λόγου της:

Σύντροφοι πάψτε να οχυρώνεστε πίσω απ' τις μάζες, σταματήστε να μεταθέτετε στις μάζες το ζήτημα της αντίστασης! Σταματήστε να εκλογικεύετε τον φόβο σας μπροστά στην άκρατη βία του συστήματος ως δήθεν πρόβλημα σύνδεσης και επικοινωνίας με την κοινωνία! Σταματήστε να επιδεικνύετε την αμηχανία σας ως πολυπραγμοσύνη, την ανημποριά σας ως διεισδυτική διορατικότητα (RAF).

Ο άλλος κάθεται και με λέει επαναστάτη του καναπέ... Ποιόν, εμένα που έκανα όχι μόνο λάϊκ αλλά και κοινοποίηση για να σταλεί νερό στην Αφρική.

Είναι μόνο τώρα που ανακαλύπτουμε τι είδους ανθρώπινα όντα είμαστε. Ανακαλύπτουμε το άτομο των μητροπόλεων: προέρχεται από τη διαδικασία αποσύνθεσης του συστήματος, των αλλοτριωμένων, ψεύτικων και θανατηφόρων σχέσεων που δημιουργεί μέσα στη ζωή -στο εργοστάσιο, το γραφείο, το σχολείο, το πανεπιστήμιο, τις ρεβιζιονιστικές ομάδες, τις σχολές μαθητευόμενων εργατών ή τις ευκαιριακές δουλειές. Αυτό είμαστε: μια «φύτρα» που προέρχεται από τη διαδικασία εκμηδένισης και καταστροφής της κοινωνίας των μητροπόλεων, τον πόλεμο όλων εναντίον όλων, τον γενικευμένο ανταγωνισμό όλων εναντίον όλων, το σύστημα όπου βασιλεύει ο νόμος του φόβου, του καταναγκασμού για αποδοτικότητα, του κέρδους των μεν σε βάρος των δε, της διάκρισης του λαού σε άνδρες και γυναίκες, σε νέους και γέρους, σε άρρωστους και υγιείς, σε ξένους και σε Γερμανούς (Ulrike Meinhof).

Δεν ισχύει ότι καταστρέψαμε δήθεν τους όρους της επαναστατικής πολιτικής, επειδή προκαλέσαμε την καταστολή. Αυτά λέγονταν με ευκολία και τη δεκαετία του '70, όμως έχουν ελάχιστη σχέση με την πραγματικότητα. Και δίχως εμάς, οι κομμουνιστικές ομάδες δεν θα είχαν γράψει πάλι ούτε μια παράγραφο επαναστατικής ιστορίας. Το γεγονός ότι η αστυνομία χτυπάει δυναμικά δεν έχει να κάνει με εμάς, αλλά με το ότι το κράτος προασπίζει την εξουσία του και κάθε φορά που εξωκοινοβουλευτικές ομάδες δρουν αποτελεσματικά και αμφισβητούν το μονοπώλιο της βίας του, αντιδρά με καταστολή. Το γεγονός ότι το αντιπυρηνικό κίνημα ή οι καταληψίες στέγης έρχονταν μονίμως αντιμέτωποι με στρατιές αστυνομικών δεν οφειλόταν σ' εμάς, αλλά στο ότι είχαν προσβάλει ευαίσθητα σημεία του καθεστώτος (Irmgard Moller).

Η εργατική πρωτομαγιά βρίσκει την άνεργη λαϊκή μούσα να παραμιλάει στον καθρέφτη της:

Πρώτα οργανώσου κι έπειτα οργάνωσε, καημένη
την τάξη σου πολιτικά. Δεν βλέπεις πως δεν έχει
άλλο στρατί για να διαβείς; Εκτός κι αν θέλεις να 'σαι
συνέχεια στην καρπαζιά, χαμένη να πεθαίνεις.

Κι έπειτα κάθεται και συνεχίζει τη συγγραφή του αφιερωμένου στη γερμανική λογοτεχνία έργου της «Hesse μας, Hesse», από το οποίο δημοσιεύουμε ένα απόσπασμα:

«Ο Βγενόπουλος έμπαινε την ώρα που έβγαινε ο Μπένι, χωρίς να τον δει να μπαίνει. Αντάλλαξαν μια παγερή ματιά και συνέχισαν τον δρόμο τους. Την ίδια ώρα ο Κώστας Ζουράρις, τζουράροντας ένα τσιγαράκι, αγόρευε περί τα μέζεα τσιμπώντας μεζέδες (εξ ου η φράση "τσίμπα ένα μεζέ", καθώς και οι συνακόλουθές της). Ενώ ο μικρός Νικολάκης, μελλοντικός πρωθυπουργός της Ελλάδας που δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το μέλλον του ακόμη, έσερνε με σπάγκο τον Πάκη το παπάκι, ένα νέο παιχνίδι...».

Ενδιάμεσα, η λαϊκή μούσα έγραφε χαϊκού (έχουμε αναφερθεί αναλυτικά σ' αυτά στο παρελθόν). Οπως «Κοίτα να δεις / για λίγα δισ. / θα φύγει η ελπίδα!» ή «Να οι πράξεις / νομοθέτη να πράξεις / με περιεχόμενο» και «Πόση λεπτότης! / Τι αβρά ονόματα! / Ησυχος. Καμ(μ)ένος». Κι έκλεινε με ρομαντισμό («Εαρινή βροχή. / Πέρδεται στα κάγκελα / η καγκελάριος») ή με χαρά («Πρώτη φορά αριστερά / τριαλαρό τριαλαρά»).

«Δεν θα έπρεπε η ανθρωπότητα μπροστά στις τόσες μηχανές και τεχνικές προόδους που της ευκολύνουν τη ζωή να νιώθει το ρόδινο φως, το δροσερό πρωινό αγέρι να σημαίνει τον ερχομό ευλογημένων εποχών; Γιατί λοιπόν είναι όλα τριγύρω τόσο γκρίζα, γιατί τούτη η κολασμένη θύελλα που σκοτώνει καθώς λένε και νεκρούς; Οταν η κυρίαρχη τάξη σαπίζει, τότε η σαπίλα κυριαρχεί» (Bertolt Brecht).

Κοκκινοσκουφίτσα

Να λευτερωθούν οι πολιτικοί πρόσφυγες από την Τουρκία και να τους δοθεί άμεσα πολιτικό άσυλο

Η κυβέρνηση άλλαξε, έχουμε «για πρώτη φορά Αριστερά», όμως στη διεθνή «αντιτρομοκρατική» συνεργασία τα πράγματα συνεχίζονται όπως και πριν, σαν να μην πέρασε μια μέρα. Ετσι, στις 15-18 Απρίλη, η ελληνική Αντιτρομοκρατική, σε συνεργασία με αντίστοιχες υπηρεσίες της Γερμανίας (που έχει το συντονισμό) και της Ελβετίας, εισέβαλε σε σπίτια τούρκων αγωνιστών και συνέλαβε τέσσερα άτομα (άλλοι έξι συνελήφθησαν στη Γερμανία και ένας στην Ελβετία). Μετά το DHKPC, την «τιμητική» του έχει το TKP/ML, ως μέλη του οποίου κατηγορούνται οι συλληφθέντες. Πρόκειται για μια ακόμη αριστερή οργάνωση που το τουρκικό καθεστώς έχει κατατάξει στις «τρομοκρατικές», με αποτέλεσμα άνθρωποι που συλλαμβάνονται ακόμη και να προπαγανδίζουν απόψεις αυτών των οργανώσεων να αντιμετωπίζουν ποινές πολυετούς κάθειρξης στα τουρκικά κολαστήρια.

Οι τούρκοι αγωνιστές και αγωνίστριες διώκονται για τις πολιτικές τους απόψεις και για τη συμμετοχή τους στο αριστερό επαναστατικό κίνημα στην Τουρκία και στις ευρωπαϊκές χώρες που κατέφυγαν ως πολιτικοί πρόσφυγες. Οι περισσότεροι από τους τωρινούς συλληφθέντες βρέθηκαν από τα νεανικά τους χρόνια στα τουρκικά κάτεργα, αφού προηγουμένως βασανίστηκαν απάνθρωπα. Απελευθερώθηκαν είτε γιατί εξέτισαν την ποινή τους, είτε για λόγους υγείας, είτε επειδή κατέρρευσαν τα στημένα σε βάρος τους κατηγορητήρια. Αναγκάστηκαν να διαφύγουν στην Ευρώπη, όπου συνέχισαν τον αγώνα τους. Το γερμανικό κράτος, όμως, πρωτοστατεί στην ποινικοποίηση των οργανώσεων που έχουν δημιουργήσει στην Ευρώπη οι πολιτικοί πρόσφυγες από την Τουρκία και προσπαθεί να παραδώσει όσους μπορεί στο τουρκικό καθεστώς. Γι' αυτό και επανέρχεται συνεχώς με επιχειρήσεις ενάντια σε μέλη και οπαδούς τουρκικών οργανώσεων, σε στενή συνεργασία με τις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες.

Απαιτούμε να αφεθούν άμεσα ελεύθεροι οι τούρκοι αγωνιστές που συνελήφθησαν κατά την τελευταία επιχείρηση και να τους χορηγηθεί πολιτικό άσυλο. Η άμεση ανταπόκριση σ' αυτό το αίτημα αποτελεί κριτήριο για το αν η νέα συγκυβέρνηση έχει τη διάθεση ν' ανταποκριθεί στα πιο στοιχειώδη δημοκρατικά αιτήματα που ως αντιπολίτευση υποστήριζε και ο ΣΥΡΙΖΑ.

ΥΓ. Ενας ήδη φυλακισμένος για την «υπόθεση του Γκύζη» πολιτικός πρόσφυγας από την Τουρκία, ο Μπιλγκεχάν Καρπάτ, μετήχθη αιφνιδιαστικά από τις φυλακές Ναυπλίου και για τρεις μέρες εξαφανίστηκε. Αποκαλύφθηκε, τελικά, ότι μετήχθη στις φυλακές της Κέρκυρας, όπου κλείστηκε στην απομόνωση, επειδή αρνήθηκε να υποβληθεί στο γνωστό εξευτελιστικό σωματικό έλεγχο. Οι τέσσερις τούρκοι αγωνιστές έχουν υποβάλει σωρεία αιτήσεων ζητώντας να μεταφερθούν στην ίδια φυλακή (τους έχουν διασπείρει σε Λάρισα, Ναύπλιο, Δομοκό και Γιάννινα), για να έχουν δυνατότητα επικοινωνίας με τους συνηγόρους τους και να ετοιμάσουν την υπεράσπισή τους στην επικείμενη δίκη, όμως όλες οι αιτήσεις τους απορρίφθηκαν. Ετσι αντιλαμβάνεται τα δικαιώματα των κρατούμενων ο υπουργός Δικαιοσύνης Ν. Παρασκευόπουλος, στην απόλυτη δικαιοδοσία του οποίου είναι το σύστημα των φυλακών.

Σε ρόλο... αμερικανού δικαστή ο Νίκος Παρασκευόπουλος

Δεν έχω πληροφορηθεί επίσημα για κάποια άρνηση του Σάββα Ξηρού να φορέσει το «βραχιολάκι», όμως αν κάποιος δε δεχτεί να το φορέσει, τότε το μέτρο για μετατροπή της ισόβιας κάθειρξης σε κατ' οίκον κράτηση δε θα εφαρμόζεται. Αυτά δήλωσε σε τηλεοπτικό πρωινάδικο ο υπουργός Δικαιοσύνης Ν. Παρασκευόπουλος, εισπράττοντας το σχόλιο του παρουσιαστή πως η άρνηση του Σ. Ξηρού να φορέσει το «βραχιολάκι» βγάζει την κυβέρνηση από τη δύσκολη θέση.

Την άποψη του Σ. Ξηρού αρμόδιος να την εκφράσει δημόσια είναι ο ίδιος και κανένας άλλος. Ομως, την άποψη του υπουργού Δικαιοσύνης, που αυτοαναγορεύτηκε σε αμερικανό δικαστή, παραβαίνοντας ωμά το νόμο που ο ίδιος αναγκάστηκε να εισηγηθεί, πρέπει να τη σχολιάσουμε. Αν επρόκειτο για κάποιον άσχετο ή άπειρο περί τα νομικά, θα λέγαμε ότι μπορεί και να μην κατάλαβε το περιεχόμενο του νόμου. Οταν όμως πρόκειται για έναν έμπειρο νομικό, για έναν καθηγητή του Ποινικού Δικαίου, όπως ο Ν. Παρασκευόπουλος, δεν υπάρχει το ελαφρυντικό της άγνοιας.

Ο νόμος που ψηφίστηκε πρόσφατα αναφέρει για την περίπτωση κρατουμένων καταδικασμένων σε ισόβια, που η έκτιση της ποινής μετατρέπεται σε κατ' οίκον κράτηση (εφόσον έχουν αναπηρία πάνω από 80% και έχουν εκτίσει 10 χρόνια), ότι «στην περίπτωση αυτή **δύναται** να επιβληθεί ηλεκτρονική επιτήρηση» (επίσης, «είναι δυνατή» η επιβολή και πρόσθετων όρων, κατ' εφαρμογή των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 100 του Ποινικού Κώδικα). Ποιος αποφασίζει την επιβολή ηλεκτρονικής επιτήρησης και πρόσθετων όρων; Το συμβούλιο εφετών με βούλευμά του, κατά του οποίου μπορεί να ασκηθεί αναίρεση.

Αυτό προβλέπει ο πρόσφατα ψηφισθείς νόμος, όμως ο Ν. Παρασκευόπουλος μετέτρεψε το δυνητικό σε υποχρεωτικό, δίνοντας «γραμμή» στους δικαστές που θα κρίνουν την υπόθεση του Σ. Ξηρού (αν αυτός υποβάλει σχετική αίτηση, που δεν το γνωρίζουμε, όπως είπαμε) να του επιβάλουν οπωσδήποτε το βραχιολάκι, ακόμη και αν υπάρχουν βάσιμοι λόγοι που αυτό δεν πρέπει να γίνει.

Ο Ν. Παρασκευόπουλος δεν ήθελε το «βραχιολάκι» να είναι δυνητικό, αλλά υποχρεωτικό. Το δυνητικό πέρασε χάρη στην επιμονή κάποιων βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ. Τώρα, ο άλλοτε αστοφιλελεύθερος καθηγητής του Δικαίου παραβιάζει ασύστολα την αρχή της «ανεξαρτησίας της Δικαιοσύνης», στην οποία ορκιζόταν, προκειμένου να καθησυχάσει τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές, στους οποίους δίνει συνεχείς διαβεβαιώσεις ολόκληρο το κυβερνητικό επιτελείο.

Και μην μας πείτε ότι σκόπιμα το είπε αυτό ο Παρασκευόπουλος, για να μην ξεσηκωθούν εναντίον του οι ντόπιοι συντηρητικοί. Ενας υπουργός οφείλει να είναι τυπικός και να λέει αυτό που προβλέπει ο νόμος: «Το συμβούλιο εφετών θ' αποφασίσει αν θα επιβάλει στον Σ. Ξηρό ηλεκτρονική επιτήρηση ή όχι, εγώ σαν υπουργός δεν παρεμβαίνω». Προεξοφλώντας την απόφαση του συμβουλίου (ή «βραχιολάκι» ή δεν πας σε κατ' οίκον κράτηση), εξέφρασε τη δική του (και της κυβέρνησης) κατασταλτική θέση.

Στην ίδια τηλεοπτική του εμφάνιση, ο Ν. Παρασκευόπουλος είπε πως τα πρώτα «βραχιολάκια» είναι έτοιμα και πως από τις 11 Μάη θ' αρχίσουν οι υποβολές αιτήσεων από κρατούμενους που θέλουν να τα φορέσουν. Δεν είπε, όμως, ότι το κόστος (12,92 ευρώ την ημέρα) πρέπει να το πληρώνει ο κρατούμενος. Τη σχετική σύμβαση, που περιλαμβάνει αυτό το προκλητικό μέτρο, υπέγραψε ο Χ. Αθανασίου (υπουργός Δικαιοσύνης της προηγούμενης συγκυβέρνησης), στις 11 Δεκέμβρη του 2014. Ο Ν. Παρασκευόπουλος τροποποίησε τη σύμβαση (ως προς κάποια τυπικά στοιχεία) την 1η Απρίλη, επομένως είχε τη δυνατότητα να αφαιρέσει αυτό τον όρο, που δεν αφορά μόνο κρατούμενους σαν τον Σ. Ξηρό (αν, επαναλαμβάνουμε, υποβάλει αίτηση και δεχτεί το «βραχιολάκι»), αλλά κρατούμενους που θα κάνουν χρήση για να πάρουν άδεια ή για να πάρουν εκπαιδευτική άδεια (π.χ. ο Ν. Ρωμανός).

Προβλέπει, βέβαια, η σύμβαση πως αν υπάρχει αποδεδειγμένη οικονομική αδυναμία, το κόστος βαρύνει το δημόσιο, όμως αυτό το κρίνει το αρμόδιο όργανο και θ' αποτελέσει έναν ακόμη παράγοντα έμμεσης απόρριψης αιτημάτων κρατούμενων.

Βοσκήσιμες γαίες

Η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου συνεχίζει την πολιτική του αποχαρακτηρισμού δασών και δασικών εκτάσεων

Στις 4 Απρίλη του 2015, επανήλθαμε με άρθρο μας στη μεθόδευση των πολιτικών ηγεσιών των υπουργείων Αγροτικής Ανάπτυξης και Περιβάλλοντος της συγκυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου, που επεδίωκαν να αποχαρακτηρίσουν δεκάδες εκατομμύρια στρέμματα δασών και δασικών εκτάσεων, **με πρόσχημα το να μη χαθεί μέρος των κοινοτικών επιδοτήσεων των κτηνοτρόφων**. Κλείνοντας εκείνο το άρθρο προαναγγείλαμε ότι σε επόμενο δημοσίευμά μας θα αναφερθούμε αποκαλυπτικά στις νομοθετικές παρεμβάσεις της συγκυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου. Μας πρόλαβε, όμως, η νέα συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, η οποία **τρέχει με γοργά βήματα**. Ηδη συνέταξε νομοσχέδιο με τίτλο «ΒΟΣΚΗΣΙΜΕΣ ΓΑΙΕΣ ΕΛΑΔΑΣ», με στόχο να ψηφιστεί μέσα στο Μάη, όπως δήλωσε ο αναπληρωτής υπουργός Β. Αποστόλου.

Αναγκαστικά, λοιπόν, θα αναφερθούμε επιτροχάδην στους νόμους 4264 και 4315 του 2014 (άρθρα 60 και 25 αντίστοιχα) για να περάσουμε στη συνέχεια στο νομοσχέδιο της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου.

Ο όρος «βοσκότοποι» ή «βοσκήσιμες γαίες», σύμφωνα με το μοντέρνο όρο που εισήγαγε η νέα συγκυβέρνηση, υποδηλώνει τρίτη κατηγορία γης, πέρα από τη γεωργική γη και το δάσος - δασική έκταση, ενώ στην πραγματικότητα η βόσκηση δεν συνιστά άλλη κατηγορία γης, αλλά χρήση γης για την ικανοποίηση μεγάλου μέρους των διατροφικών αναγκών των αιγοπροβάτων και των βοοειδών. Επειδή η χρήση γεωργικών εκτάσεων που δεν χρησιμοποιούνται για καλλιεργητικούς σκοπούς (για την παραγωγή αγροτικών προϊόντων) δεν αρκεί για την ικανοποίηση των αναγκών των κτηνοτρόφων στην Ελλάδα, χρησιμοποιούνταν και εξακολουθούν να χρησιμοποιούνται δεκάδες εκατομμύρια στρέμματα δασών και δασικών εκτάσεων.

Στα μέσα της δεκαετίας του 1980, η κυβέρνηση του Α. Παπανδρέου επεχείρησε με τον νόμο 1734/1987 να εισάγει τον όρο βοσκότοποι ως άλλη κατηγορία γης, πέρα από τη δασική και γεωργική γη, και να προχωρήσει στον αποχαρακτηρισμό δεκάδων εκατομμυρίων στρεμμάτων δασών και δασικών εκτάσεων μέσω της οριοθέτησης των βοσκότοπων. Η απόπειρα αυτή απέτυχε. Η οριοθέτηση των βοσκότοπων δεν προχώρησε, αλλά η βόσκηση των αιγοπροβάτων και των βοοειδών συνεχίζονταν σε δάση και δασικές εκτάσεις, χωρίς να προκύπτουν προβλήματα .

Ο ορισμός του βοσκότοπου, όπως εισήχθη με την παρ. 1α του νόμου 1734/1987 είναι ο εξής: *«Για την εφαρμογή του νόμου αυτού θεωρούνται: α) Βοσκότοπος: Εκταση, στην οποία αναπτύσσεται βλάστηση ποώδης ή ξυλώδης με θαμνώδη μορφή ή και μικτή, η κύρια παραγωγή της οποίας αποτελεί τροφή για μεγάλα ή μικρά ποιμενικά, οικόσιτα και άγρια ζώα».*

Η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, σε διάστημα επτά μηνών, ψήφισε τους νόμους 4264/15-5-2015 και 4315/24-12-2015. Με διατάξεις των άρθρων 60 και 25 αντίστοιχα, εισήγαγε τον όρο βοσκότοπος ως τρίτη κατηγορία γης, πέρα από τη γεωργική γη και το δάσος – δασική έκταση. Η σχετική διάταξη του άρθρου 25 του νόμου 4315 αναφέρει: *«Βοσκότοποι είναι οι εκτάσεις, στις οποίες αναπτύσσεται αυτοφυής ή μη βλάστηση, ποώδης, φρυγανική ή ξυλώδης με θαμνώδη ή αραιά δενδρώδη μορφή ή και μικτή, οι οποίες δύνανται να χρησιμοποιηθούν για βόσκηση αγροτικών ζώων».*

Με μια απλή ανάγνωση του παλαιότερου και του νέου ορισμού του βοσκότοπου διαπιστώνεται από τη μια το ταυτόσημό τους και από την άλλη ότι ανοίγει ο δρόμος για τη δημιουργία τρίτης κατηγορίας γης, πέρα απ' αυτές της γεωργικής και του δάσους. Διαπιστώνεται, ακόμη, ότι με το νόμο 4315/2015 γίνεται ένα πρώτο βήμα σε σχέση με το νόμο 1734/1987. Η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου δεν προχώρησε άμεσα και στον αποχαρακτηρισμό των δεκάδων εκατομμυρίων δασών και δασικών εκτάσεων, όπως είχε επιχειρηθεί με το νόμο 1734/1987, προκειμένου να οριοθετηθούν οι βοσκότοποι, ως άλλη κατηγορία γης. Το άφησε για αργότερα, προσδοκώντας προφανώς ευνοϊκότερη πολιτική συγκυρία, καθώς γνώριζε ότι οι διατάξεις του νόμου 1734/1987 για την οριοθέτηση των βοσκότοπων ως τρίτη κατηγορία γης και τον ταυτόχρονο αποχαρακτηρισμό δασών και δασικών εκτάσεων κρίθηκαν αντισυνταγματικές.

Η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, προκειμένου να διασκεδάσει τις άσχημες εντυπώσεις που δημιουργούνταν από τη διάταξη του άρθρου 60 του νόμου 4264/2014, με την οποία εισήγαγε τον ορισμό του βοσκότοπου, έβαλε αμέσως μετά τον ορισμό, το τρίτο εδάφιο της παρ. 1 του άρθρου 60, που προβλέπει: *«Ο ανωτέρω θεματικός χάρτης (σ.σ. εννοεί αυτόν που συμπεριλαμβάνει τους βοσκότοπους)* ***αφορά αποκλειστικά και μόνο στην εφαρμογή των κοινοτικών και εθνικών προγραμμάτων*** *και* ***δεν επηρεάζει την αποτύπωση, προστασία και διαχείριση των εκτάσεων αυτών*** *σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο».*

Αυτή όμως η προσθήκη δεν κράτησε για πολύ. Με την παράγραφο 3 του άρθρου 25 του νόμου 4315/2015 απάλειψε το τρίτο εδάφιο της παρ. 1 του άρθρου 60. Ετσι, η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου εμμέσως πλην σαφώς παραδέχτηκε ότι ο χάρτης με τους βοσκότοπους δεν αφορά αποκλειστικά την εφαρμογή κοινοτικών προγραμμάτων αλλά και ότι **επηρεάζει την αποτύπωση, διαχείριση και προστασία των δασών και δασικών εκτάσεων**.

Ετσι, η προηγούμενη συγκυβέρνηση, σε διάστημα επτά μηνών, πρόσθεσε ένα ακόμη λιθαράκι στο δρόμο του αποχαρακτηρισμού δεκάδων εκατομμυρίων δασών και δασικών εκτάσεων και στην οριοθέτηση των βοσκότοπων ως τρίτη κατηγορία γης. Θυμίζουμε ότι αυτή δεν είναι η μοναδική περίπτωση που η συγκυβέρνηση αυτή εφάρμοσε την τακτική του βαθμιαίου αποχαρακτηρισμού δασών και δασικών εκτάσεων, τακτική που από τις στήλες της «Κ» την καταγράψαμε αναλυτικά δείχνοντας ότι οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στον πλήρη και οριστικό αποχαρακτηρισμό.

Το νέο νομοσχέδιο

Η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου αποδέχεται πλήρως όλες τις διατάξεις των άρθρων 60 και 25 των νόμων 4264 και 4315, με την εισαγωγή τους και στο δικό της νομοσχέδιο. Για παράδειγμα, καταργεί το άρθρο 103 του Δασικού Κώδικα (ΝΔ 86/1969), στο οποίο η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου εισήγαγε με τους νόμους 4264 και 4315 τον ορισμό του βοσκότοπου, αλλά την ίδια στιγμή εισάγει με το άρθρο 1 του νομοσχεδίου της τον ίδιο ορισμό του βοσκότοπου, με μόνη αλλαγή την καθιέρωση του όρου βοσκήσιμες γαίες, που φυσικά δεν αλλάζει τίποτα στην ουσία. Θα μπορούσαμε να επισημάνουμε ότι μ' αυτή την τακτική, να αλλάζει δηλαδή τις λέξεις και αντί για βοσκότοπους να μιλά για βοσκήσιμες γαίες, δείχνει ότι θεωρεί πως απευθύνεται σε Χαχόλους που δεν μπορούν να διακρίνουν την ουσία που παραμένει αναλλοίωτη. Επιπλέον, ενώ με τον ορισμό των βοσκήσιμων γαιών αποκλείει από την ένταξη σ΄ αυτές τα δάση, την ίδια στιγμή, με την παρ. 3 του άρθρου 8 του νομοσχεδίου εισάγει στις βοσκήσιμες γαίες και τα δάση!

Φυσικά, το νέο νομοσχέδιο δεν περιορίζεται μόνο στην αποδοχή των διατάξεων που εισήγαγε η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου. Πάει ακόμη παραπέρα τη «βαλίτσα», στην κατεύθυνση του αποχαρακτηρισμού δεκάδων εκατομμυρίων στρεμμάτων δάσους και δασικών εκτάσεων, **αποκλείοντας τις δασικές υπηρεσίες από την «οργάνωση, τήρηση και ενημέρωση των βοσκήσιμων γαιών»**.

Ο αποκλεισμός γίνεται με την εισαγωγή νέων διατάξεων στα άρθρα 3 και 11 του νέου νομοσχεδίου. Με την παρ. 2 του άρθρου 3, «αρμόδιες για την δημιουργία, οργάνωση, τήρηση και ενημέρωση της ΚΓΠΒΔ (Κεντρική Γεωγραφική Πληροφορική Βάση Δεδομένων) "Βοσκήσιμες Γαίες της Ελλάδας'' ορίζονται οι Διευθύνσεις Διατροφής Ζώων, Ζωοτροφών και Βοσκοτόπων και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης του Υπουργείου Παραγωγικής Ανασυγκρότησης, Περιβάλλοντος και Ενέργειας».

Γίνεται φανερό ότι αποκλείει τόσο τις κεντρικές δασικές διευθύνσεις της Γενικής Διεύθυνσης Ανάπτυξης και Προστασίας Δασών και Περιβάλλοντος όσο και τις γενικές διευθύνσεις Δασών των Αποκεντρωμένων Διοικήσεων, επτά τον αριθμό. Η στόχευση αυτού του αποκλεισμού είναι φανερή. Πρέπει να απαλλαγεί από τις δασικές υπηρεσίες για να έχει λυμένα τα χέρια της για να κάνει (είτε η ίδια είτε η κυβέρνηση που θα τη διαδεχθεί) τα επόμενα βήματα που θα οδηγήσουν στον πλήρη αποχαρακτηρισμό των δεκάδων εκατομμυρίων δασών και δασικών εκτάσεων και στην οριοθέτησή τους ως «βοσκήσιμων γαιών».

Με το άρθρο 11 καταργεί ανάμεσα στ' άλλα και το άρθρο 103 του Δασικού Κώδικα. Ιστορικά ο Δασικός Κώδικας 86/1969 ήταν η βάση για τον έλεγχο από τις δασικές υπηρεσίες της βόσκησης στα δάση και τις δασικές εκτάσεις. Η κατάργηση του άρθρου είναι σημειολογική και σε συνδυασμό με την παράγραφο 2 του άρθρου 3 εξυπηρετεί τη στρατηγική του αποκλεισμού των δασικών υπηρεσιών από τον έλεγχο της βόσκησης και του αποχαρακτηρισμού των δασών και δασικών εκτάσεων για την οριοθέτηση των «βοσκήσιμων γαιών».

Δεν αρκεί μόνο η απόσυρση του νομοσχέδιου της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου και η κατάργηση των άρθρων 60 και 25 των νόμων 4264 και 4315 του 2014, προκειμένου να αποτραπεί ο επιχειρούμενος, για δεύτερη φορά, αποχαρακτηρισμός δεκάδων εκατομμυρίων δασών και δασικών εκτάσεων και η οριοθέτησή τους ως βοσκότοπων. Χρειάζεται να γίνουν πολλά, μεταξύ των οποίων η τροποποίηση διατάξεων του κανονισμού 1307 του 2013, με τις οποίες οι βοσκότοποι θεωρούνται γεωργικές γαίες!

Γεράσιμος Λιόντος

Αποστόλου επιβραβεύει Τσιάλτα!

Ο ΔΗΜΑΡίτης πρόεδρος του ΕΦΕΤ Ιωάννης Τσιάλτας είναι γνωστός στους αναγνώστες της «Κ» από το ρόλο που έπαιξε στη συγκάλυψη του σκανδάλου με το αλογίσιο κρέας, το οποίο αποκαλύψαμε με συνεχή δημοσιεύματα το 2013. Ηταν ένα ακόμη διατροφικό σκάνδαλο που απέδειξε για μια ακόμη φορά ότι πρώτιστο μέλημα των καπιταλιστικών επιχειρήσεων που ασχολούνται με την παραγωγή και εμπορία τροφίμων είναι η αποκόμιση ανώτατων καπιταλιστικών κερδών και όχι η διασφάλιση της δημόσιας υγείας.

Την Πέμπτη 16 Απρίλη, ο αναπληρωτής υπουργός Παραγωγικής Ανασυγκρότησης, Περιβάλλοντος και Ενέργειας Β. Αποστόλου έδωσε συνέντευξη στους αγροτικούς συντάκτες, στην οποία ανακοίνωσε και τις αποφάσεις του για τα ΔΣ των φορέων που εποπτεύονται από το υπουργείο. Τότε ακούσαμε και τον έπαινο για τον Ι. Τσιάλτα, ο οποίος διατηρείται στο επίζηλο πόστο του. Η τοποθέτηση του Β. Αποστόλου δείχνει και την πολιτική ποιότητά του:

«Επόμενος, τέταρτος οργανισμός είναι ο Οργανισμός Ελέγχου Τροφίμων ΕΦΕΤ. Είναι ένας οργανισμός, που θα 'λεγα, ως τομέας γενικά τα τρόφιμα, θα μας απασχολήσει και σε σχέση με άλλες υπηρεσίες και δομές του υπουργείου μας, είτε γενικότερα. Διότι κάποια στιγμή πρέπει να μπούνε όλα αυτά τα πράγματα σε μία τάξη. Προτείνεται ως πρόεδρος ο τωρινός πρόεδρος, ο Γιάννης ο Τσιάλτας. Είναι ένας άνθρωπος ο οποίος γνωρίζει καλά το χώρο και πιστεύουμε πως εάν στηρίξουμε και εμείς από την δική μας πλευρά αυτό που πιστεύω ότι χρειάζεται ο χώρος ***θα είναι σημαντική η συμβολή του****.*

Θα βοηθηθεί πάρα πολύ ο Γιάννης ο Τσιάλτας με την αντιπρόεδρο του ΕΦΕΤ, που είναι η Φωτεινή Αθανασοπούλου... Εχει μια μεγάλη θητεία... και πιστεύουμε ότι μαζί με τον Γιάννη τον Τσιάλτα και βεβαίως μαζί με το υπόλοιπο ΔΣ και βεβαίως και το προσωπικό θα κάνουν τον ΕΦΕΤ αυτόν που ουσιαστικά έχει ανάγκη ***για να υπηρετηθεί το μεγάλο θέμα του ελέγχου και της προστασίας τροφίμων****».*

Από την πλευρά μας, αφού κάναμε μια σύντομη τοποθέτηση θυμίζοντας το ρόλο του Ι. Τσιάλτα, ρωτήσαμε τον Β. Αποστόλου: «Να θεωρήσω την επανατοποθέτησή του ως επιβράβευση, να θεωρήσω ότι παραμένει ως πρόεδρος επειδή υπήρξε μέλος της ΔΗΜΑΡ ή ότι δεν είχατε άλλο στέλεχος του Σύριζα για να βάλετε;»

Ο Β. Αποστόλου απάντησε: *«Δική σας η τοποθέτηση.* ***Εμείς όλα αυτά τα ξέραμε*** *και ιδίως η απόφασή μας να επανατοποθετήσουμε τον συγκεκριμένο στην συγκεκριμένη θέση είναι από την συνεκτίμηση όλων αυτών»*!

Τον επιβραβεύετε δηλαδή, ήταν το δικό μας σχόλιο. Συμπληρωματικά έχουμε να πούμε στον αναπληρωτή υπουργό, ότι ο ΕΦΕΤ ως ελεγκτικός μηχανισμός δεν μπόρεσε και δε θα μπορέσει να παίξει τον ρόλο του, όχι μόνο γιατί έχει ελάχιστο προσωπικό, αλλά και γιατί τόσο το ΔΣ και οι πρόεδροί του όσο και οι πολιτικές ηγεσίες των υπουργείων που τον εποπτεύουν δε θέλουν να ελεγχθεί ουσιαστικά η διατροφική και ζωοτροφική αλυσίδα, γιατί πρώτιστο μέλημα δεν είναι η υπεράσπιση της δημόσιας υγείας, αλλά η αποκόμιση ανώτατων καπιταλιστικών κερδών. Κι επειδή κάνουμε μια μεγάλη έρευνα για το γάλα, καλά θα κάνει ο Β. Αποστόλου να ρίξει τους τόνους για το ρόλο του ΕΦΕΤ.

Προκαλεί ο Β. Αποστόλου

Στις 3 Απρίλη ο Β. Αποστόλου με απόφασή του διόρισε το στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ Ν. Βάγια διευθυντή του πολιτικού του γραφείου (ΦΕΚ 224 ΥΟΔΔ/6-4-2015). Ο Ν. Βάγιας είναι Γενικός Διευθυντής Αγροτικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης στον ΕΛΓΟ ΔΗΜΗΤΡΑ, που εποπτεύεται από το υπουργείο Παραγωγικής Ανασυγκρότησης και σύμφωνα με την απόφαση Αποστόλου θα ασκεί παράλληλα και τα δύο καθήκοντα!

Με την απόφασή του αυτή ο Β. Αποστόλου προκαλεί. Πρώτο, γιατί είναι ανθρωπίνως αδύνατο κάποιος να ασκεί παράλληλα αυτά τα καθήκοντα. Δεύτερο, γιατί αυτό απαγορεύεται από το άρθρο 56 του ΠΔ 63/2005 (για την κυβέρνηση και τα κυβερνητικά όργανα).

Γιατί το έκανε αυτό ο Β. Αποστόλου; Γιατί θέλει, όταν ο ίδιος φύγει από το υπουργείο, να μην επιστρέψει ο πολιτικός του φίλος Ν. Βάγιας στον ΕΛΓΟ ΔΗΜΗΤΡΑ ως απλός υπάλληλος!

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Σκληρό παζάρι μέχρι το τέλος

«Πιο εύκολο είναι να πέσει η Ακρόπολη, παρά τα μούτρα μου κάτω»

Πριν από δεκαπέντε μέρες, ο ειδικός ανακριτής διαφθοράς Γιώργος Ανδρεάδης επέβαλε απαγόρευση ενασχόλησης με το ποδόσφαιρο στους Χαρίλαο Ζυγογιάννη, Μαρία Αναστασάκη και Γιώργο Βλάσση, πρώην μέλη των πειθαρχικών επιτροπών της Football League και της επιτροπής εφέσεων της ΕΠΟ. Τη βδομάδα που πέρασε, την ίδια απόφαση πήρε και για τον ιδιοκτήτη της ΠΑΕ Λεβαδειακός Γιάννη Κομπότη, δείχνοντας την πρόθεσή του να αφήσει εκτός ποδοσφαίρου όλους τους εμπλεκόμενους με την υπόθεση των στημένων αγώνων και της σύστασης εγκληματικής οργάνωσης. Η διάρκεια της «ποινής» που επέβαλε ο Ανδρεάδης είναι μέχρι να αποφανθεί το δικαστικό συμβούλιο αν και ποιοι κατηγορούμενοι θα προσαχθούν σε δίκη, και για όσους παραπεμφθούν μέχρι την ολοκλήρωσή της.

Είναι φανερό ότι δημιουργείται μια πρωτόγνωρη κατάσταση στο ελληνικό ποδόσφαιρο, αφού ενεργά μέλη της διοίκησης της ΕΠΟ και της Super League δε θα μπορούν να μετέχουν στις διαδικασίες του αθλήματος. Ταυτόχρονα, υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να υπάρξουν ραγδαίες εξελίξεις και στην ΕΠΟ, με τη διενέργεια προώρων εκλογών, αφού μια σειρά στελέχη της και μέλη της διοίκησης είναι εμπλεκόμενα στην υπόθεση. Σε άλλες εποχές, άπαντες θα μιλούσαν για παραβίαση του αυτοδιοίκητου του ποδοσφαίρου, όμως σήμερα, εξαιτίας της γενικότερης κατάστασης, κανένας δεν έχει τολμήσει να το ισχυριστεί. Είναι λοιπόν πολύ πιθανό αυτή η «φόρμουλα» να χρησιμοποιηθεί ως η χρυσή τομή για την επίτευξη συμφωνίας ανάμεσα στην κυβέρνηση και την ΟΥΕΦΑ. Σε απλά ελληνικά, η ΟΥΕΦΑ θα συμφωνήσει στην τιμωρία των παραγόντων της ΕΠΟ, δηλώνοντας ότι στηρίζει την προσπάθεια κάθαρσης της ελληνικής κυβέρνησης και επιτρέποντας πιθανόν και τη διενέργεια πρόωρων εκλογών στην Ομοσπονδία, και η κυβέρνηση θα αποσύρει τα επίμαχα άρθρα του νομοσχεδίου με τα οποία διαφωνεί η ΟΥΕΦΑ, στην κατεύθυνση ενός αμοιβαία ωφέλιμου συμβιβασμού.

ΥΓ. Ο τίτλος είναι παλιότερη ατάκα του Κομπότη, που έδειχνε την αυτοπεποίθησή του. Δεν γνωρίζουμε αν συνεχίζει να είναι το ίδιο αισιόδοξος και μετά την απόφαση του Ανδρεάδη.

Τη στιγμή που η «Κ» θα βρίσκεται στο τυπογραφείο, θα γίνεται η συνάντηση του υφυπουργού Αθλητισμού Σταύρου Κοντονή με τον εκπρόσωπο της ΟΥΕΦΑ Τζιάνι Ινφαντίνο και εκπρόσωπους της ΕΠΟ, προκειμένου να βρεθεί η χρυσή τομή ανάμεσα στις δυο πλευρές και να έρθουν σε συμφωνία, η οποία θα αποτυπωθεί στο προς ψήφιση νομοσχέδιο. Ενα πρώτο σχόλιο είναι ότι ο Κοντονής, καθ' υπόδειξη του Τσίπρα, έκανε ένα βήμα πίσω και δέχτηκε στη συνάντηση την ΕΠΟ, παρά το γεγονός ότι η συντριπτική πλειοψηφία των φιλάθλων είναι εναντίον της ΕΠΟ και δηλώνει τη στήριξή της στην «προσπάθεια εξυγίανσης του ελληνικού επαγγελματικού ποδοσφαίρου».

Αν κάποιος προσπαθήσει να χαρτογραφήσει τους συσχετισμούς των δυνάμεων των δυο πλευρών, θα δει ότι με την πλευρά Κοντονή στον αθλητικό χώρο συμπαρατάσσονται Σαββίδης, Μελισσανίδης και η συντριπτική πλειοψηφία των οπαδών του Παναθηναϊκού, ενώ με την ΕΠΟ ο Ολυμπιακός και οι ΠΑΕ που είναι φιλικά προσκείμενες στους ερυθρόλευκους, καθώς και ο Αλαφούζος και η παρέα του, που πήγαν κόντρα στη θέληση των πράσινων οπαδών. Στο επίπεδο του Τύπου υπάρχει εμφανής διαφοροποίηση υπέρ της κυβέρνησης, σε σύγκριση με το αμέσως προηγούμενο διάστημα, αφού εκτός από τις οπαδικές εφημερίδες που έχουν εναρμονιστεί με τη γραμμή των ΠΑΕ, οι άλλες έχουν αλλάξει την άποψή τους εξαιτίας της πίεσης από τους απλούς φιλάθλους που στηρίζουν την κυβέρνηση. Τέλος, σε κοινοβουλευτικό επίπεδο, εκτός από τους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, υπάρχει μια καταρχάς θετική στάση από τον Περισσό («επί της αρχής δεν καταψηφίζουμε το νομοσχέδιο. Επιφυλασσόμαστε για την τελική μας στάση», ήταν η δήλωση του Γκιόκα), στους ΑΝΕΛ υπάρχουν δυο γραμμές, με τον Χαϊκάλη να δηλώνει «κρατάμε επιφυλάξεις και επί της αρχής και δεν θα ψηφίσουμε υπέρ σε ένα ενδεχόμενο ποδοσφαιρικό Grexit» και τον Κουΐκ (που δεν είναι βουλευτής) να δηλώνει καταρχήν υπέρ και πως στην ολομέλεια θα συζητηθούν οι αντιρρήσεις των ΑΝΕΛ για κάποια άρθρα. Ποτάμι και νεοναζί επιφυλάχθηκαν και θα ξεκαθαρίσουν τη θέση τους στην Ολομέλεια, ενώ ΝΔ και ΠΑΣΟΚ δήλωσαν ότι θα καταψηφίσουν το νομοσχέδιο, κάνοντας σημαία το ότι η συγκυβέρνηση επέλεξε τη διαδικασία του «επείγοντος».

Από τα παραπάνω είναι φανερό ότι η κυβέρνηση θα μπορούσε να περάσει το νομοσχέδιο χωρίς ιδιαίτερες αντιδράσεις και με την πλειοψηφία υπέρ της. Σε αντίθεση όμως με τον Κοντονή, ο Τσίπρας, στη συνάντησή τους με αφορμή την επίσκεψη των αξιωματούχων της ΟΥΕΦΑ και της ΦΙΦΑ, έδειξε να του βάζει «πάγο» και να θέτει ως προτεραιότητα της κυβέρνησης το συμβιβασμό και όχι τη ρήξη. Αυτή η σαφέστατη διαφοροποίηση στη στάση της κυβέρνησης, όπως ήταν φυσικό, έδωσε κάποιες «ανάσες» στη διοίκηση της ΕΠΟ και τους συμμάχους της και οι φιλικές προς αυτούς εφημερίδες προσπάθησαν να καλλιεργήσουν το κλίμα ότι ο Τσίπρας έδωσε εντολή στον Κοντονή να κάνει πίσω. Παρόλη όμως την αισιοδοξία της πλευράς των «ανιδιοτελών εργατών» του ελληνικού ποδοσφαίρου, το νέο αθλητικό νομοσχέδιο ψηφίστηκε επί της αρχής από τους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ, κάνοντας σε όλους καθαρό ότι ο Τσίπρας και η παρέα του θα κρατήσουν ανοιχτά όλα τα ενδεχόμενα και θα παζαρέψουν μέχρι και την τελευταία στιγμή την απόφασή τους.

«Βάλτε τον χοντρό στη φυλακή, να γίνει ωραία η Κυριακή».

Το πανό στο πέταλο των φανατικών οπαδών του Πανιωνίου κατέβηκε, μετά από παρέμβαση του αντιπροέδρου της ΠΑΕ Ολυμπιακός Σάββα Θεοδωρίδη προς τον επικεφαλής των μπάτσων που είχαν αναλάβει την ομαλή διεξαγωγή του αγώνα. Αν και το πανό δεν είχε συγκεκριμένο όνομα, εκ του αποτελέσματος ενισχύονται οι φήμες, σύμφωνα με τις οποίες ο πρόεδρος της ΠΑΕ Ολυμπιακός έχει κατοχυρώσει επίσημα το παρατσούκλι «χοντρός». Ως εκ τούτου, θα παρακαλούσα τους γνωστούς και τους συντρόφους, που με προσφωνούν με αυτό τον τρόπο, εξαιτίας μερικών δεκάδων κιλών επιπλέον από το κανονικό βάρος μου, να προσέξουν, γιατί κινδυνεύουν με πρόστιμο για παραβίαση της νομοθεσίας περί πνευματικών δικαιωμάτων.

Από την πλευρά της ΟΥΕΦΑ έγινε σαφές ότι δε θα παίξει στο επικοινωνιακό παιχνίδι της κυβέρνησης και για το λόγο αυτό ο Ινφαντίνο δε θα πάει στη Βουλή και δε θα μιλήσει στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, όπως είχε αρχικά ανακοινωθεί, αλλά θα έχει συναντήσεις με τους εκπρόσωπους των κομμάτων για να τους ενημερώσει για τις θέσεις της ΟΥΕΦΑ και να ανταλλάξει απόψεις μαζί τους. ΟΥΕΦΑ και ΦΙΦΑ δεν έχουν κανένα λόγο να κάνουν πίσω και θα παραμείνουν στην αρχική τους θέση, προσπαθώντας να αναγκάσουν την κυβέρνηση να δεχτεί την άποψή τους, επισείοντας την απειλή της αποβολής της εθνικής ομάδας και των ελληνικών ομάδων από τις ευρωπαϊκές διοργανώσεις. Το θρίλερ θα κρατήσει μέχρι την τελευταία στιγμή και όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοιχτά.

Αυτό που πρέπει να κρατήσουμε ως ένα θετικό αποτέλεσμα από τις μέχρι τώρα εξελίξεις είναι ότι για πρώτη φορά οι φίλαθλοι ξεφεύγουν στην πλειοψηφία τους από τις κατευθύνσεις και τις επιδιώξεις την διοίκησης της ομάδας που υποστηρίζουν, αν και αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί ως το πρώτο βήμα σε μια πορεία απεμπλοκής τους από τα «ξένα λάβαρα».

Κος Πάπιας

papias@eksegesri.gr

ΥΓ1. Οι φήμες ότι δημιουργήθηκε σελίδα στο Facebook με τον τίτλο «Je suis Κομπότης», λίγες ώρες μετά τη δημοσιοποίηση της απόφασης που απαγορεύει στο λαοφιλή παράγοντα να ασχοληθεί με το ποδόσφαιρο (αναφερόμαστε αναλυτικά στο διπλανό μονόστηλο) δεν έχουν επιβεβαιωθεί μέχρι τη στιγμή που γράφεται το σημείωμα. Αναμένεται με ιδιαίτερη αγωνία από τους έλληνες φιλάθλους η ανακοίνωση της «Πρωτοβουλίας ενάντια στη δίωξη Κομπότη», για την ημερομηνία, τον τόπο και την ώρα διεξαγωγής της πορείας αλληλεγγύης στο λαοφιλή «ανιδιοτελή εργάτη του ελληνικού ποδοσφαίρου».

ΥΓ2. Κίνδυνο αποβολής από το Champions League αντιμετωπίζει ο Ολυμπιακός στην περίπτωση που αποφασιστεί η παραπομπή σε δίκη του προέδρου της ΠΑΕ Βαγγέλη Μαρινάκη. Στο κατηγορητήριο αναφέρεται ότι ο σκοπός επετεύχθη, γεγονός που επιβαρύνει τη θέση του για την κατηγορία της ηθικής αυτουργίας και της δωροδοκίας-δωροληψίας με σκοπό την αλλοίωση αποτελέσματος αγώνα που περιλαμβάνεται σε στοιχηματικές διοργανώσεις.

ΣΙΝΕΜΑ

ΜΑΡΓΚΟ ΜΠΕΝΑΣΕΡΑΦ

Araya

Η Αράγια, που βρίσκεται στη νοτιοανατολική Βενεζουέλα, είναι μια από τις πιο στέρφες περιοχές του κόσμου. Για εκατοντάδες χρόνια, ο μόνος πόρος διαβίωσης των ανθρώπων ήταν η θάλασσα και ό,τι αυτή έβγαζε, δηλαδή ψάρια και αλάτι. Για 450 χρόνια, περίπου από το 1500 έως το 1950, η καθημερινότητα των εργατών στην Αράγια ήταν ίδια και καθορισμένη, σχεδόν χορογραφημένη με άξονα τις απαιτήσεις των εργασιών για τα προς το ζην.

Η Μπενασεράφ έκανε αυτό το ντοκιμαντέρ το 1959, λίγα χρόνια μετά την έλευση της βιομηχανίας στην περιοχή, οπότε η παραδοσιακή καθημερινότητα της εργασίας που είχε διαμορφωθεί επί αιώνες άρχισε να αλλάζει.

Η Μπενασεράφ υιοθετεί μια φόρμα που, ενώ δε συναντάται τόσο συχνά, μας είναι απίστευτα οικεία. Προτιμά να κινηματογραφεί τους ήρωές της χωρίς να παρεμβαίνει στη δουλειά τους ενώ παράλληλα με την εικόνα ακούγεται φωνή (voice over) που περιγράφει και σχολιάζει. Το αποτέλεσμα είναι εκπληκτικό, γιατί με αυτόν τον τρόπο η ταινία αποκτά έναν πολύ ιδιαίτερο ρυθμό καθώς ο θεατής έχει την ψευδαίσθηση ότι παρατηρεί από πρώτο χέρι. Η συγκεκριμένη δουλειά της Μπενασεράφ χαρακτηρίστηκε ως τέλεια ισορροπία ανάμεσα στη γραφή του Ροσελίνι και αυτή του Μπουνιουέλ. Δεν είναι καθόλου τυχαίο. Η ταινία τιμήθηκε με το Διεθνές Βραβείο Κριτικών Φεστιβάλ Καννών το 1959.

ΞΑΒΙΕ ΝΤΟΛΑΝ

Mommy

Ο μόλις 25 ετών γαλλόφωνος καναδός σκηνοθέτης μας παρουσιάζει την πέμπτη ταινία του, επιλέγοντας ως θέμα του τη μητρική αγάπη. Μια χήρα επωμίζεται μόνη της το βάρος να μεγαλώσει το παιδί της, το οποίο εμφανίζει ΔΕΠ-Υ (διάσπαση ελλειμματικής προσοχής – υπερκινητικότητα). Η καθημερινή τους ζωή είναι εξαιρετικά δύσκολη. Ο έφηβος γιος δεν ελέγχεται εύκολα, είναι υπερκινητικός, ενώ η συμπεριφορά του γίνεται έντονα αντικοινωνική και επιθετική. Ο ξενώνας που φιλοξενούσε το παιδί δεν το δέχεται πια και η μητέρα του δε θέλει να το πάει σε άσυλο, γι' αυτό δίνει καθημερινό αγώνα. Η ελπίδα γεννιέται όταν η οικογένεια αναπτύσσει σχέσεις με μια γειτόνισσα, η οποία προθυμοποιείται να βοηθήσει.

Ο Ντολάν εξυμνεί τη μητρική αγάπη, η οποία στέκεται πάνω από όλα τα εμπόδια και δυσκολίες. Ο μόνος λόγος που η ταινία στέκεται και δεν είναι ένα ακόμη δακρύβρεχτο μελόδραμα με ένα θέμα που εύκολα συγκινεί, είναι ότι κυριαρχεί το στοιχείο της εκρηκτικότητας. Ο Ντολάν επιλέγει να περιγράψει μια μάνα με προβλήματα στη δουλειά της, με εκρηκτικό ταπεραμέντο, που βρίζει συνεχώς και ντύνεται λίγο πιο προκλητικά, έτσι που ξεφεύγει από το «πολιτικά ορθό» πρότυπο σωστής μητέρας, και μάλιστα σε συνδυασμό με την επιλογή ενός παιδιού με υπερκινητικότητα στην εφηβεία.

Ελένη Π.

Dixi et salvavi animam meam

Μονταζιέρα δημιουργικής ασάφειας

Και οι εχθροί μας περιμένουν ακριβώς αυτό... να κουραστούμε. Αν το υπεράνθρωπο δεν κατορθώσουμε πάμε χαμένοι. Γι' αυτό να ζεις με υπερβολή!

Τι ακριβώς έχει κάνει η συγκυβέρνηση για την Κυριακή; (εργάσιμη ή αργία...)

➤ «Είναι σημαντική η συρρίκνωση των εισοδημάτων στην οποία οδήγησε η πολυετής οικονομική κρίση, εντούτοις σημαντικό ποσοστό φορολογουμένων θα πιαστεί στην τσιμπίδα των τεκμηρίων. Δηλαδή, οι πολίτες θα φορολογηθούν όχι βάσει των εισοδημάτων που απέκτησαν το 2014, αλλά βάσει των εξωπραγματικών ποσών τεκμαρτών εισοδημάτων που θα τους προσδιορίσει η Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων (ΓΓΔΕ) σύμφωνα με το σύστημα των τεκμηρίων διαβίωσης και το νέο αυστηρότερο καθεστώς απόκτησης περιουσιακών στοιχείων που προβλέπει για φέτος ο νέος Κώδικας Φορολογίας Εισοδήματος (ΚΦΕ)». Ηγουν: οι προηγούμενοι θέσπισαν οι νυν («πρώτη φορά αριστερά») συνεχίζουν.

➤ Το 1ο απόσπασμα είναι από δήλωση του Δ. Στρατούλη: «Καμία μείωση στις συντάξεις». Το 2ο (από την ίδια εφημερίδα, efsyn.gr, 27-4-2015) από ρεπορτάζ: «Σώζει η κυβέρνηση την απόφασή της για κατάργηση της ρήτρας μηδενικού ελλείμματος στην επικουρική ασφάλιση... με την κίνηση ματ να δώσει στους δανειστές την περικοπή των ρετιρέ στην επικούρηση που εμφανίζεται στις ΔΕΚΟ και στις τράπεζες. Είναι η δεύτερη φορά κατά την διάρκεια των διαπραγματεύσεων που η κυβέρνηση δίνει στους δανειστές τις μικρές σε μέγεθος εξαιρέσεις στην κοινωνική ασφάλιση προκειμένου να σώσει την παρτίδα». Η συγκεκριμένη εφημερίδα προσπαθεί να τα φέρει στο περίπου «μέλι-γάλα», έλα όμως που αυτοδιαψεύδεται με το

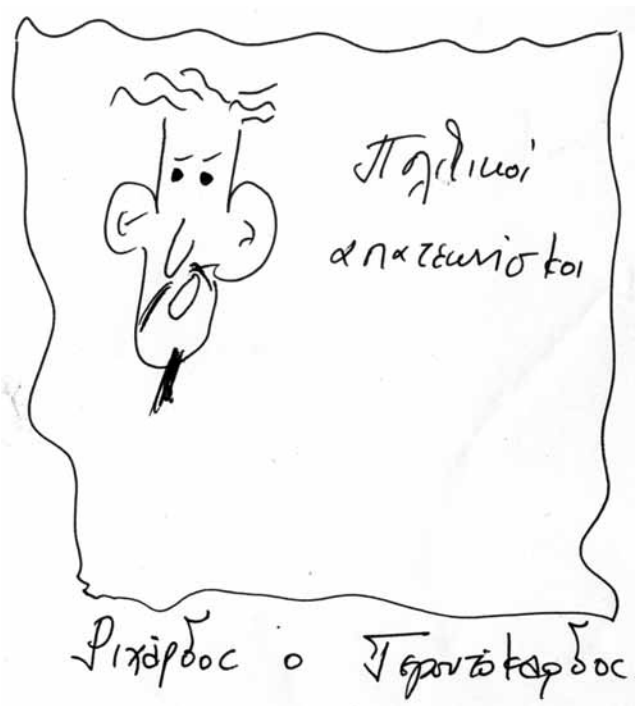

ίδιο το δημοσίευμά της... Η «κίνηση ΜΑΤ» είναι η δεύτερη με ΜΑΤ. Η πρώτη φάνηκε στην πρυτανεία του ΕΚΠΑ.

➤ Για «μπέσα» μίλησε ο Βαρουφάκης. Προφανώς η πολιτική της δημιουργικής κωλοτούμπας δεν εμπίπτει στο ηθικό σύστημα της μπέσας...

➤ Το χάσμα που άνοιξε ο σεισμός δεν γέμισε άνθη.

➤ «Θέλω να σας διαβεβαιώσω ότι δεν θα χάσουμε τον δρόμο της υπεράσπισης των συμφερόντων του κόσμου της εργασίας». Π. Σκουρλέτης (ή τα Κύθηρα ποτέ δεν θα τα βρούμε...).

➤ Ο τιμονιέρης Τσακαλώτος (άμα δε και «μαρξιστής»...).

➤ Ο «άδολος» Τσίπρας (άμα δε και γενικός δερβέναγας).

➤ Η Ρένα (κόκκινη κάρτα απ' την αρχή...).

➤ «Μέχρι την Πέμπτη ακούγαμε διθυράμβους. Δεν πήρε κανείς χαμπάρι τρεις μήνες τώρα ότι ο Βαρουφάκης "υπονόμευε" τη συμφωνία; Μπας και τελικά έφταιγαν οι "κόκκινες γραμμές"; Οχι εκείνες του γιακά του αλλά οι άλλες που έβαζε στη διαπραγμάτευση. Που δεν ήταν βαρουφάκειες, αλλά κυβερνητικές». (Ν. Μελέτης, ethnos.gr, 28-4-2015).

➤ «Εμείς υποτίθεται θα βαρούσαμε τα ντοαύλια και οι ξένοι θα χόρευαν, αλλά δυστυχώς άλλοι παίζουν τα βιολιά κι εμείς μάλλον θίασο σκιών ή μαριονέτες θυμίζουμε λικνιζόμενοι στον ρυθμό τους». (Ερ. Μπαρτζινόπουλος, ethnos.gr, 28-4-2015). Ο,τι αρχίζει ωραίο τελειώνει με πόνο, που λέει και το τραγούδι...

➤ Στα υπ' όψη: «Ασυλία πράξεων (καταλήψεις, χτισίματα, παρεμπόδιση οργάνων και άλλα τέτοια) δεν υπάρχει και δεν πρέπει να υπάρχει!» (Θ. Χατζηπαντελής, καθηγητής ΑΠΘ, άρθρο στο ethnos.gr, 28-4-2015, με τίτλο «Ασυλο, ασύλου...»).

➤ «Πώς ξύρισαν τον Βαρουφάκη» - ΤΑ ΝΕΑ. Και τσούζεεεειιιι!

➤ Δεν «κινείται» το Po(r)demos.

➤ Από κει που της έσουραν τον αναβαλλόμενο (της Μέρκελ), τώρα ο Τσίπρας διαπιστώνει ότι «η Αγκελα Μέρκελ έχει πρόθεση για λύση». Γατουλάκια...

➤ Συμπολιτευοαντιπολιτευόμενοι υπουργοί, παράγοντες, παραγοντίσκοι, βουλευτάδες και όλο γενικά το... συναπάντημα χρησιμοποιούν, από καιρού, κατά κόρον το πρώτο πληθυντικό πρόσωπο συν το «εμείς οι Ελληνες» - που μπορεί να μην τα φάγαμε μαζί αλλά – εννοούν– είμαστε μια μεγάλη αγκαλιά ή μια ωραία ατμόσφαιρα...

➤ Κάλεσαν την Εθνοφρουρά στη Βαλτιμόρη – αυτό είναι το απόγειο της «δημοκρατίας των ΗΠΑ». Οι δολοφονίες ανθρώπων από μπάτσους και όταν σφίγγουν οι κώλοι προσφυγή στη στρατοκρατία.

➤ Η αναφορά των Συριζαίων σε δημοψήφισμα θέλει να «τονώσει» τη χαμένη (σκαλί-σκαλί...) «αξιοπρέπεια των Ελλήνων»...

➤ Μέρα Μαγιού μου μίσεψες.

Βασίλης

Γοργόνες και μάγκες

Οταν το Γραφείο Τύπου του υπουργείου Οικονομικών εκδίδει δελτίο μεγέθους 500 λέξεων, στο οποίο ο υπουργός περιγράφει με όρους κινηματογραφικού σενάριου (με κάθε λεπτομέρεια) ένα επεισόδιο σε ταβέρνα των Εξαρχείων, για να (απο)δείξει πόσο μάγκας είναι ο ίδιος και πόσο γενναία η σύζυγός του, δεν έχουμε απλώς ένα επεισόδιο στο life style σίριαλ «Γοργόνες και μάγκες», στο οποίο πρωταγωνιστεί ο «ροκ σταρ» υπουργός, με «γκεστ» τη σύζυγό του, αλλά ένα επεισόδιο που σχεδιάστηκε με επιμέλεια, σε μια στιγμή που ο «ροκ σταρ» βυθίζεται στην απαξίωση από τα ίδια τα αφεντικά του και έχει την ανάγκη από εντυπωσιακά come back.

Αλήθεια, πόσες φορές έχει δειπνήσει στα Εξάρχεια ο μεγαλοαστός Βαρουφάκης μετά της μεγαλοαστής συζύγου του από τότε που έγινε υπουργός; Τα life style περιοδικά για στέκια στο Κολωνάκι μιλούν. Η επιλογή του συγκεκριμένου χώρου έγινε σκόπιμα, με τον υπολογισμό ότι κάποιοι θα «τσιμπήσουν» και θα δώσουν την ευκαιρία στον εκπεσόντα υπουργό να «κάνει το κομμάτι του». Το δυστύχημα είναι ότι «τσίμπησαν» και τον έκαναν ευτυχέστατο που ο σχεδιασμός του πέτυχε. Εκτός από θυμό και μπράτσα, χρειάζεται και πολιτική σκέψη...

Οσο για τους συριζαίους που μιλούν για «φασιστική ενέργεια», ας θυμηθούν μόνο τον Πάγκαλο στην Κερατέα και την 28η Οκτώβρη του 2011.

Νέος κύκλος βιντεοπροβολών

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΚΑΙΓΟΝΤΑΙ ΣΑΝ ΤΑ ΚΕΡΙΑ

8/5 Η φλόγα που τρεμοσβήνει (1963) του Λουί Μαλ

15/5 Οσλο, 31 Αυγούστου (2011) του Γιόακιμ Τρίερ

Δυο ταινίες – παραλλαγές ενός μύθου που δεν έχει τίποτα το μυθικό. Η διαρκής προσπάθεια περάσματος από το περιθώριο στη ζωή. Μοναχικοί ήρωες παλεύουν να επανασυνδεθούν με τους κοινωνικούς μικροκόσμους τους, ύστερα από την περιπέτεια της αποτοξίνωσης. Μπροστά τους βρίσκουν τη γενικευμένη αποξένωση, μέσα τους την απώλεια νοήματος.

Πρόκειται για δυο διασκευές του μυθιστορήματος «Η φλόγα που τρεμοσβήνει» (1931) του Πιερ Ντριέ λα Ροσέλ, στις οποίες οι σκηνοθέτες προσπάθησαν να συνδέσουν το υπαρξιακό δράμα με την ιδιαίτερη ατμόσφαιρα των εποχών, των πόλεων και των χωρών τους, δίνοντάς μας τη δυνατότητα να δούμε την εξέλιξη του μύθου σε διάστημα πέντε δεκαετιών.

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ **Αλλο Μπερλίγκουερ και Μπαρουφάκης... και άλλο Μπελογιάννης (σύνθημα με κόκκινο σπρέι)**

Στου Γκύζη είναι γραμμένο το σύνθημα, πάνω από τα τοπικά γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ, απ' όσο μπορούμε να καταλάβουμε από τη φωτογραφία που μας έστειλαν (προφανώς επειδή είμαστε οι «νονοί» του ονόματος Μπαρουφάκης). Σύντροφοι συνθηματογράφοι, θα διαφωνήσουμε. Καλό το λογοπαίγνιο με τα τρία «μπ», αλλά ο Μπαρουφάκης στην ίδια μοίρα με τον Μπερλίγκουρ; Ο πρώτος είναι ένας απλός μπαρουφολόγος, ενώ ο δεύτερος υπήρξε μια ηγετική προσωπικότητα του ευρωρεβιζιονισμού, που με τον «ιστορικό συμβιβασμό» σφράγισε την πολιτική ιστορία της Ιταλίας. Αστός του κερατά ήταν ο Μπερλίγκουερ, καραγκιόζης όχι. (Πλάκα κάνουμε, όπως θα καταλάβατε. Ευχαριστούμε για τη φωτογραφία).

◆ **ΑΔΕΔΥ – 1η Μάη 2015 – Απεργία – Συνεχίζουμε αταλάντευτα τους αγώνες μας για Εργασιακά και Κοινωνικά Δικαιώματα – Οι εργαζόμενοι και οι λαοί δεν εκβιάζονται... - Απεργιακή συγκέντρωση Πλατεία Κλαυθμώνος ώρα 11:00 πμ (αφίσα)**

◆ **ΓΣΕΕ – 1η Μάη 2015 – Ημέρα μνήμης τιμής και αγώνα – Ο αγώνας των συνδικάτων συνεχίζεται για: - Επαναφορά κατώτατου μισθού, Συλλογικές Συμβάσεις, Ανάπτυξη, Υπεράσπιση ασφαλιστικών δικαιωμάτων, Θέσεις εργασίας, Δημοκρατικά δικαιώματα – Ολοι στη συγκέντρωση του Εργατικού Κέντρου (αφίσα)**

Σε αντίθεση με την ΑΔΕΔΥ, στην οποία η σχετικά ψηλότερη εκπροσώπηση του συνδικαλιστικού ΣΥΡΙΖΑ επέτρεψε να περάσει το σύνθημα «Οι εργαζόμενοι και οι λαοί δεν εκβιάζονται...», στη ΓΣΕΕ πέρασε η... σκληρή αντιμνημονιακή γραμμή: «Με ΕΝΟΤΗΤΑ και ΑΓΩΝΑ αγωνιζόμαστε για τα δίκαια αιτήματά μας, διασφαλίζουμε τα δικαιώματά μας! Παλεύουμε και απεργούμε για την ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών, για να διασφαλίσουμε και να κερδίσουμε ξανά τα εργασιακά και κοινωνικά μας δικαιώματα», γράφει η διακήρυξη που εξέδωσε, επεξηγώντας αυτά που γράφει η αφίσα (εκδόθηκε και κοινή αφίσα με το ΕΚΑ, με το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο)!!!! Τα πολλά θαυμαστικά είναι επιβεβλημένα, καθώς μιλάμε για την πιο ξεφτιλισμένη, την πιο ξεπουλημένη στο κεφάλαιο συνδικαλιστική γραφειοκρατία όλων των εποχών. Αυτή η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που διά του προέδρου της δήλωνε (πριν από τις εκλογές, μάλιστα), ότι η επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ δεν πρέπει να γίνει με τη μία, διότι θα προκαλέσει «σοκ» στην καπιταλιστική οικονομία και θα οδηγήσει σε απολύσεις και αύξηση της ανεργίας, τώρα το παίζει αντιμνημονιακή και προσπαθεί να πάρει τη ρεβάνς από τον ΣΥΡΙΖΑ, που ακολουθεί πορεία προσαρμογής στο μνημονιακό «κεκτημένο». Η ρεβάνς αφορά, βέβαια, μόνο την προπαγάνδα, γιατί η συνδικαλιστική γραφειοκρατία πρακτικά θα εξακολουθήσει να υπερασπίζεται τον ελληνικό καπιταλισμό και τις ανάγκες του, όπως κάνει από τα μέσα της δεκαετίας του '80, όταν ολοκληρώθηκε η αστικοποίησή της και εγκατέλειψε ακόμη και τον αγωνιστικό οικονομισμό προηγούμενων εποχών. Ομως εκείνο το σύνθημα της ΑΔΕΔΥ («Οι εργαζόμενοι και οι λαοί δεν εκβιάζονται...») πώς πρέπει να εκληφθεί; Ως προειδοποίηση στους ιμπεριαλιστές δανειστές; Ως διάθεση συστράτευσης με τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, τα στελέχη της οποίας εκφέρουν ανάλογου περιεχομένου ατάκες; Γιατί κριτική στη σημερινή συγκυβέρνηση δε βλέπουμε πουθενά. Ούτε στην αφίσα και τη διακήρυξη της ΓΣΕΕ υπάρχει ευθεία κριτική, αυτή όμως μπορεί να συναχθεί έμμεσα, από τη διατύπωση αιτημάτων και από την απουσία κάθε στήριξης προς την κυβέρνηση και τον προπαγανδιστικό της λόγο. Η εργατική τάξη τιμά μια ακόμη Πρωτομαγιά μέσα σε μια ατμόσφαιρα θλίψης, απογοήτευσης, αποστράτευσης, αφήνοντας την ξεπουλημένη στο κεφάλαιο γραφειοκρατία να μιλά για λογαριασμό της.

Η θλίψη της Πρωτομαγιάς και η ιστορική προοπτική

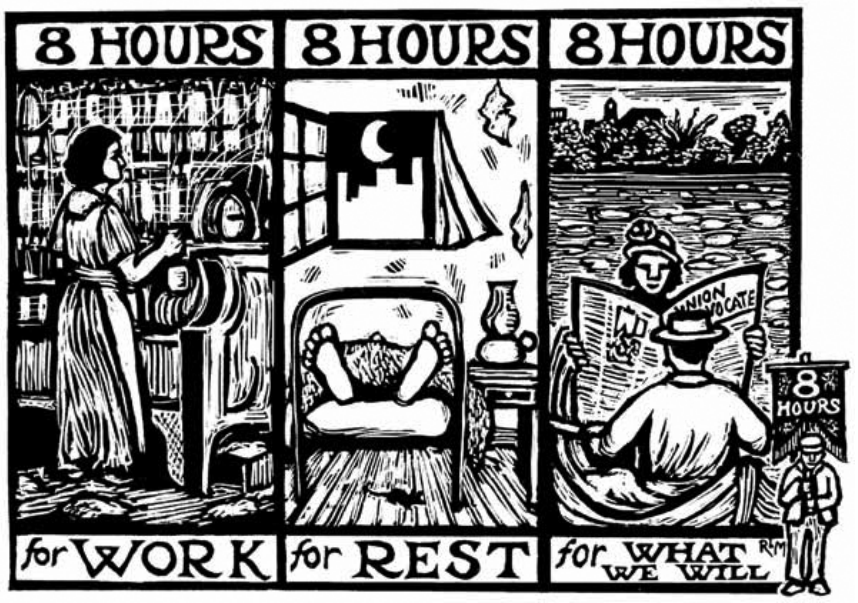

Αλλη μια θλιμμένη Πρωτομαγιά. Τα μεγάλα λόγια και τα αγωνιστικά προσκλητήρια, που ακούγονται ακόμη και από εκείνους που έχουν ξεπουλήσει με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, ακούγονται σαν εφιαλτικό ηχητικό μοτίβο σε μια πραγματικότητα που καθημερινά γίνεται ολοένα και πιο μαύρη.

Πέντε χρόνια μετά την έναρξη των Μνημονίων, η εργατική τάξη και όλος ο εργαζόμενος λαός δε βιώνουν απλώς μια στερημένη ζωή μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα, αλλά βιώνουν τις χειρότερες όψεις της απόλυτης εξαθλίωσης. Εκμεταλλευόμενη την κρίση του συστήματός της, η κεφαλαιοκρατία προχώρησε σε μια στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση, ολοκληρώνοντας την **κινεζοποίηση** των εργαζόμενων. Ο εργασιακός μεσαίωνας δεν είναι πια ένα σύνθημα. Είναι ζωντανή πραγματικότητα, στην οποία θέλουν να μας σπρώξουν όσο γίνεται πιο βαθιά, για να μη μπορούμε να βγούμε απ' αυτή και να περιοριζόμαστε σε μια μάχη οπισθοφυλακών, διεκδικώντας το ένα ή το άλλο επιμέρους αίτημα, χωρίς να μπορούμε ν' αλλάξουμε την κατάσταση.

Αυτό πλέον είναι γενικά παραδεκτό, γι' αυτό και τη μέρα-σύμβολο του εργατικού αγώνα εκείνο που πρέπει ν' απασχολεί κάθε εργάτη, κάθε εργαζόμενο είναι το **πώς αυτό κατέστη δυνατό** και **πώς μπορούμε να βγούμε απ' αυτόν τον εφιάλτη**.

Η τάση του κεφαλαίου, ιδιαίτερα σε συνθήκες κρίσης, να επιδιώκει την αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης, μέσω της οποίας επιτυγχάνει το μέγιστο κέρδος, είναι μια αντικειμενική τάση μέσα στον καπιταλισμό. Ο βαθμός που το επιτυγχάνει αυτό, όμως, εξαρτάται από την πορεία της ταξικής πάλης. Από το πόσο ισχυρή, οργανωμένη και αποτελεσματική είναι η αντίσταση της εργατικής τάξης. Η τάση του κεφαλαίου δεν καταργείται ποτέ μέσα στον καπιταλισμό, όμως η ταξική πάλη του προλεταριάτου μπορεί να ανακόψει την ορμή της, να ακυρώσει πλευρές της, να καθυστερήσει την εφαρμογή των πιο καταστροφικών μέτρων.

Ολόκληρη η ιστορία του εργατικού κινήματος τους τελευταίους δυο αιώνες είναι ιστορία πάλης ενάντια στους συνεχείς σφετερισμούς του κεφαλαίου. Το αίμα των εργατών του Σικάγου σφράγισε τους αγώνες για το 8ωρο, όπως προηγουμένως το αίμα των Κομμουνάρων του Παρισιού έβαλε για πρώτη φορά στην ανθρώπινη ιστορία τη δυνατότητα ενός εργατικού κράτους, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Οι εργατικοί αγώνες των πρώτων δεκαετιών του 20ού αιώνα, συχνά βίαιοι και αιματηροί, οδήγησαν σε μια σειρά κατακτήσεις, ειδικά όταν τα βήματα των εργατών φωτίζονταν από τη νίκη της μεγάλης Οκτωβριανής Σοσιαλιστικής Επανάστασης και τη δημιουργία του πρώτου εργατικού κράτους, που αναπτυσσόταν θυελλώδικα έχοντας βάλει τους καπιταλιστές και το σύστημά τους στο μουσείο.

Οταν, λοιπόν, χάνουμε κατά κράτος σε μια μάχη με τις δυνάμεις του κεφαλαίου, όταν χάνουμε ακόμη και τα στοιχειωδέστερα δικαιώματα, όταν μετά από δεκαετίες ξαναέχουμε εργατικές οικογένειες που δεν έχουν να φάνε, τότε οφείλουμε να αναγνωρίσουμε πως ο εχθρός μας νίκησε γιατί εμείς δεν ήμασταν στοιχειωδώς οργανωμένοι σε ταξική βάση, στοιχειωδώς ικανοί ακόμη και για μια οργανωμένη άμυνα που θα καθυστερούσε την επέλαση του αντίπαλου.

Χρόνια τώρα, παλεύουμε κάτω από ξένες σημαίες. Αρκούμασταν στο λίγο, ξεχάσαμε τι σημαίνει να είσαι εργάτης, εμπιστευόμασταν τον κάθε λαοπλάνο, παρασυρόμασταν από τις σειρήνες μιας ψεύτικης ευμάρειας, χτίζαμε μικροαστικά όνειρα αγνοώντας τι σημαίνει καπιταλισμός. Κι όταν η κρίση χτύπησε και ο ταξικός εχθρός εξαπέλυσε τη βίαιη επίθεσή του, αιφνιδιαστήκαμε, χάσαμε το μπούσουλα, νομίσαμε ότι αρκεί ο θυμός και η αλλαγή της ψήφου για ν' αλλάξουν μια κατάσταση που ξεπηδούσε από την ίδια την ουσία του καπιταλιστικού συστήματος.

Αν κάτι πρέπει να μας προβληματίσει (τουλάχιστον), την Πρωτομαγιά του 2015, είναι η καταπληκτική συνάφεια που υπάρχει ανάμεσα στην καταστροφική πορεία της κρίσης, στη διαχείρισή της από τις δυνάμεις του κεφαλαίου και την πολιτική διαχείριση από τα αστικά κοινοβουλευτικά κόμματα. Οι «αντιμνημονιακοί» του 2010 έγιναν συγκυβέρνηση το 2011 και νέα συγκυβέρνηση το 2012, για να παραχωρήσουν τη θέση τους στους εναπομείναντες «συνεπείς αντιμνημονιακούς», που έφτιαξαν συγκυβέρνηση το 2015, για να συνεχίσουν την ίδια πολιτική, επιδιώκοντας κάποια μικρομερεμέτια της, που θα τους επιτρέψουν να συνεχίσουν αλώβητοι την πορεία τους στην εξουσία. Φτάσαμε έτσι στο σημείο να εμφανίζονται σήμερα γκάλοπ που, για να βοηθήσουν τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, λένε ότι η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού θέλει «πάση θυσία» να υπογραφεί η νέα μνημονιακή συμφωνία!

Για να σπάσει ο κύκλος των Μνημονίων και της κινεζοποίησης, πρέπει να σπάσει ο πολιτικός κύκλος του μεσσιανισμού και της ανάθεσης. Και για να γίνει αυτό, πρέπει η εργατική τάξη να πάψει να συγκεντρώνεται κάτω από ξένες σημαίες. Πρέπει ν' αποκτήσει δική της φωνή, συμβατή όχι μόνο με τα άμεσα συμφέροντά της, αλλά και με το ιστορικό πρόταγμα της κοινωνικής απελευθέρωσης. **Πρέπει να οργανωθεί πολιτικά**.

Ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα ιστορικά τελειωμένο. Ενα σύστημα εχθρικό προς τους εργαζόμενους. Ενα σύστημα εχθρικό ακόμα και για τον αέρα που αναπνέουμε. Οι εργαζόμενοι είναι οι μοναδικοί παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου. Από τη δική τους εργασία δημιουργούνται τα πάντα. Οι καπιταλιστές σαν παράσιτα απομυζούν το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος αυτού του πλούτου. Σε περιόδους κρίσης, το μέγεθος της εκμετάλλευσης, το μέγεθος της αδικίας φαίνονται πιο καθαρά. Αυτό το ιστορικά τελειωμένο σύστημα, όμως, μπορεί και διαιωνίζει την ύπαρξή του, καταδικάζοντας την κοινωνική πλειοψηφία στη φτώχεια, τη μιζέρια, ακόμα και την πείνα, όσο η εργατική τάξη του το επιτρέπει, όσο δεν βρίσκει απέναντί του ένα ρωμαλέο επαναστατικό κίνημα που θ' απαιτήσει να περάσουν τα μέσα παραγωγής σ' αυτούς που τα δημιούργησαν και τα κινούν, να περάσει το προϊόν της παραγωγής σ' αυτούς που το παράγουν, να γίνει ο κοινωνικός πλούτος κτήμα της εργαζόμενης κοινωνίας.

Αν το καθήκον της πολιτικής οργάνωσης της εργατικής τάξης φαίνεται σαν ανάβαση στο Εβερεστ, ας αναλογιστούμε πως όπως καμιά βουνίσια κορφή δεν έμεινε απάτητη, έτσι κι αυτό το καθήκον κάθε άλλο παρά ακατόρθωτο είναι. Και είναι μονόδρομος!

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»
ετήσια συνδρομή 85 €
εξάμηνη συνδρομή 45€
λογαριασμός ΕΤΕ:
10087804638

ΚΟΝΤΡΑ
ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898
http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr
Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή
Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης
Εκτύπωση**:** Εκτύπωση**:** ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σπηλιάς 5, Μεταμόρφωση

βαθύ κόκκινο

Συμφωνία επί θύρας

Την Πέμπτη συναντήθηκαν η Μέρκελ με τον Τσίπρα στις Βρυξέλλες, την Παρασκευή η Ρίγα μετατράπηκε σε Βατερλό του Βαρουφάκη, το Σάββατο τηλεφωνήθηκαν επί πενηντάλεπτο η Μέρκελ με τον Τσίπρα, την Κυριακή στο Μαξίμου αποφασίστηκε η τοποθέτηση του Βαρουφάκη και των άμεσων συνεργατών του στο ψυγείο (ανακοινώθηκε με non paper του Παππά τη Δευτέρα) και το πρωί της Κυριακής ο αντιπρόεδρος Δραγασάκης έσπασε την περίπου δίμηνη σιωπή του, με μια «συνέντευξη»-ποταμό στην κομματική εφημερίδα (η λέξη «συνέντευξη» μπαίνει σε εισαγωγικά για να υποδηλώσει ότι πρόκειται για γραπτές απαντήσεις, όπως μπορεί να διαπιστώσει όποιος έχει μια κάποια δημοσιογραφική εμπειρία).

Μετρ της αοριστόλογης πολιτικής φλυαρίας ο Δραγασάκης, με πολλά χρόνια αστικής πολιτικής στην πλάτη του, δεν παρέλειψε να παρουσιάσει την κεντρική ιδέα της κυβερνητικής πολιτικής σε μια φράση, που ήταν τελικά και η μόνη με την οποία ασχολήθηκαν οι σχολιαστές του αστικού Τύπου:

«Από τα τέλη του Φεβρουαρίου, δηλαδή, έπειτα από πέντε έτη "επιτυχούς", όπως ισχυρίζονται ορισμένοι, μνημονιακής πολιτικής, το ελληνικό κράτος δεν ήταν σε θέση να πληρώσει κανονικά τους μισθούς (...)

Ομως η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να συνεχιστεί, διότι δημιουργεί προϋποθέσεις ύφεσης, και η κοινωνία δεν αντέχει άλλη ύφεση άλλη ανεργία, άλλη λιτότητα. Διότι, αν αυτό συμβεί, ***μπορεί να υποχρεωθούμε να πάρουμε από μόνοι μας μέτρα που τώρα προσπαθούμε να αποφύγουμε****».*

Δεν είναι καθόλου δύσκολο να απαντήσει κανείς στο ερώτημα «τι θέλει να πει ο ποιητής;». Ο αντιπρόεδρος της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου εγκαταλείπει την αγαπημένη του... οραματική αοριστολογία και μιλάει με γλώσσα... Στουρνάρα: αν δεν κλείσουμε συμφωνία με τους δανειστές, θα υποχρεωθούμε να πάρουμε μόνοι μας μέτρα που τώρα μας τα ζητούν και προσπαθούμε να τα αποφύγουμε. 'Η αλλιώς, η ρήξη με τους δανειστές θα κάνει τα πράγματα χειρότερα και όχι καλύτερα.

Μετά απ' αυτό το «σκεπτικό» έρχεται αυτόματα το «διατακτικό», το οποίο δεν το διατυπώνει ο πονηρός πολιτευτής, αλλά το αφήνει να συναχθεί από τον καθένα: γι' αυτό πρέπει να κλείσουμε συμφωνία, όσο επώδυνη κι αν είναι αυτή, όσο κι αν δε θα συνάδει με όσα υποσχεθήκαμε προεκλογικά και επιμείναμε να υποσχόμαστε και μετεκλογικά.

Ο αντιπρόεδρος δε θα προχωρούσε στην επανεμφάνισή του στη δημοσιότητα, αν προηγουμένως δεν είχε συμφωνήσει με τον πρωθυπουργό ότι αυτή είναι η «γραμμή». Τα υπόλοιπα ανάγονται στην περιοχή των συνήθων πολιτικών χειρισμών. Ο Βαρουφάκης, αφού χρησιμοποιήθηκε στο σόου «σκληρή διαπραγμάτευση» έπρεπε να τοποθετηθεί στο ράφι, υποδεικνυόμενος ως βασικός φταίχτης για την καθυστέρηση στην επίτευξη συμφωνίας και την εξόργιση των εταίρων. Ο Τσακαλώτος τοποθετήθηκε στη θέση του Βαρουφάκη, για να συγκεντρώσει αυτός το κομματικό και κοινωνικό ανάθεμα μετά τη συμφωνία και να εξακολουθήσει ο πονηρός αντιπρόεδρος να παρεμένει στο απυρόβλητο, κινώντας τα νήματα από το παρασκήνιο, χωρίς όμως να φαίνεται ότι φέρει αυτός την ευθύνη. Οι Βαρουφάκηδες και οι Τσακαλώτοι είναι αναλώσιμοι, όχι όμως και ο Δραγασάκης (για τον πρωθυπουργό δεν γεννάται θέμα, αυτός πρέπει να παραμένει εσαεί στο απυρόβλητο, αλλιώς θα πέσει η κυβέρνηση).

Τι μένει; Μένει να μάθουμε τη δοσολογία. Δηλαδή, τι μέρος των νέων μέτρων θα θεσπιστεί άμεσα και τι θ' αφεθεί για τη «μεγάλη συμφωνία», δηλαδή για τη νέα δανειακή σύμβαση και το νέο Μνημόνιο, το οποίο βέβαια θα ονομάζεται «αναπτυξιακό σύμφωνο».

Τα πράγματα είναι πλέον παραπάνω από καθαρά. Οσοι προειδοποιούσαμε ότι «κάπως έτσι» θα εξελιχθούν αισθανόμαστε δικαιωμένοι. Η εργαζόμενη κοινωνία, όμως, εξακολουθεί να βρίσκεται στο περιθώριο.

Π.Γ.